

Bắt Được Người Đàn Ông Lưu Manh

Contents

Bắt Được Người Đàn Ông Lưu Manh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4: Chương4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	61
10. Chương 10	66

Bắt Được Người Đàn Ông Lưu Manh

Giới thiệu

Trong lòng cô suy nghĩ thật lâu,Thật vất vả mới quyết định làm quen với người đàn ông này,Người đàn ông này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-duoc-nguoi-dan-ong-luu-manh>

1. Chương 1

“Ba!”

“Ba ba!”

Nhận được tin tức ba bị bệnh, hai anh em Phong Thượng Văn và Phong Thượng Vũ lập tức bỏ ngay công việc chạy tới bệnh viện xem xét.

“Các con tới rồi!” Ngồi bên cạnh giường bệnh là người phụ nữ với nét mặt tái nhợt, ngay cả chào hỏi cũng có chút yếu ớt, khác hẳn với tiếng nói lạnh lạnh ngày thường.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Con lớn Phong Thượng Văn hỏi trước tiên.

“Đúng vậy! Sao ba lại đột nhiên nằm viện?” Em sinh đôi Phong Thượng Vũ hỏi tiếp. Không thể tin được ba từ trước đến nay luôn khỏe mạnh, thế nhưng lại đột nhiên vào viện.

“Bác sĩ nói ba con bị trúng gió nhẹ”. Mẹ Phong thở dài

“Sao ba đang khỏe mạnh lại trúng gió” Phong Thượng Văn trờm mắt nhìn ba, trong đầu nghĩ đến hình ảnh hai người thường xảy ra xung đột trong quá khứ.

“Còn không phải bởi vì gần đây thời tiết thay đổi lớn, thân thể ba con chịu không nổi nên dẫn đến trúng gió, may là được phát hiện sớm bằng không hôm nay ba con đã không nằm ở nơi này” Mẹ Phong nói xong hốc mắt liền đỏ.

“...” Lời của mẹ Phong làm cho hai anh em không biết nói gì, ánh trăng không hên mà hướng về phía giường bệnh, hóa ra ba của bọn họ từ lúc nào đã già đi theo năm tháng, tóc trở nên bạc trắng, trên mặt hằn sâu những nếp nhăn.

“Thượng Văn, Thượng Vũ, mẹ biết thực ra các con cũng không muốn tiếp nhận công việc làm ăn của công ty, trước đây mẹ cũng không muốn ba con mấy người tranh cãi vì chuyện này, thế nhưng hiện tại tình huống đã khác, ba của con bị bệnh không báo trước, cũng không biết tình hình có chuyển biến tốt đẹp hay không, mẹ hi vọng một trong hai con hãy quay về tiếp nhận công việc của công ty, có được không?” mẹ Phong kiềm nén khó chịu trong lòng mở miệng yêu cầu.

Phong Thượng Vũ liếc mắt nhìn anh trai, trong lòng đã có quyết định.

“Mẹ, để con tới công ty là được rồi.”

“Thượng Vũ, con nói thật sao?” mẹ Phong không thể tin được Thượng Vũ lại có thể hoàn toàn đáp ứng, bà còn tưởng rằng cần phải khuyên nhủ vài lần mới được.

“Dù sao công việc cũng như vậy, môi trường làm việc cũng không khác.” Anh nhún vai nói, không bỏ qua gương mặt kinh ngạc của anh trai.

“Vậy thực sự quá tốt, có con ở công ty mẹ cũng không cần lo lắng.” Mẹ Phong yên tâm cảm thán.

“Mẹ, con mong mẹ đừng quá tin tưởng con vì dù sao con cũng không có kinh nghiệm thương trường.” Phong Thượng Vũ lộ ra khuôn mặt tươi cười định gạt đi bầu không khí ngột ngạt trong phòng bệnh.

“Thượng Vũ, mẹ tin con có thể làm được”. Mẹ Phong cũng không phải tùy tiện nói, Phong gia ban anh em ngay từ nhỏ đã bắt đầu học tập kiến thức về kinh doanh, sau đó vì những mâu thuẫn trong gia đình mà việc này cũng bị gián đoạn.

“Vậy khi nào con về công ty? Để mẹ báo với bộ phận chủ quản”. Mẹ Phong lại hỏi.

“Mẹ, không cần lo lắng, cứ để con tự liên lạc là được rồi”. Phong Thượng Văn đi tới ôm mẹ.

“Mẹ, phải chăm sóc mình thật tốt, đừng quá lo lắng!”. Bà gạt đầu, dù sao con trai thứ hai cũng đã đáp ứng tiếp nhận công ty, để Thượng Vũ tự xử lý là tốt nhất.

“Mẹ, một mình chăm sóc ba có mệt mỏi lắm không? Có cần thuê thêm người đến giúp không?” Thượng Văn săn sóc hỏi.

“Thượng Văn, không cần đâu ! Tối nay Thượng Tín và Thiều Tề sẽ qua giúp mẹ.” Mẹ Phong cười nói.

“Kì quái, đến đây lâu như vậy sao còn chưa thấy Thượng Trí? Nó đã tới chưa?” Phong Thượng Vũ thuận miệng hỏi.

“Hiện tại Thượng Trí và Lê Nhã đi công tác ở Hy Lạp, tạm thời chưa trở lại, mẹ nghĩ chờ thêm vài ngày nữa mới thông báo cho chúng, để tránh Thượng Trí phân tâm, đến lúc đó ảnh hưởng không tốt đến công việc.” Mẹ Phong lắc đầu.

Đột nhiên điện thoại Phong Thượng Văn vang lên, anh đi ra ngoài cửa nghe điện thoại, không bao lâu quay lại. “Mẹ, trong cục có việc con phải trở về một chuyến.”

“Không sao, công việc quan trọng hơn, Thượng Vũ, nếu con bận thì cũng đi đi!” Mẹ Phong phất tay đuổi người.

“Mẹ, vậy chúng con về cục trước, sau khi tan ca chúng con lại tới.” Phong Thượng Vũ ôm bà một cái, rồi mới cùng Thượng Văn rời đi.

Ra khỏi bệnh viện, Phong Thượng Văn rất cuộc cũng có thể hỏi ra ý nghĩ trong lòng: “Thượng Vũ, em nghĩ mình thật sự muốn tiếp nhận công ty sao?”

“Làm sao? Anh nghi ngờ hả?” Bộ dạng trả lời của Phong Thượng Vũ cà lơ phất phơ.

“Em nghiêm túc một chút.” Phong Thượng Văn nhíu mày.

“Em thực sự nghiêm túc!” Anh vẫn thoải mái trả lời. “Yên tâm đi! Kì thật việc này em đã sớm nghĩ qua. Anh ở cục lập công liên tục, nhanh chóng sẽ thăng lên chức cục trưởng, Thượng Trí cũng có sự nghiệp của mình, Thượng Tín tuổi còn nhỏ, chỉ có em còn tự do, cũng sớm chán công việc hiện tại, trở về tiếp nhận công ty vui đùa một chút cũng không khác lắm.”

“Được rồi, em không phải bởi vì mọi người mới miễn cưỡng chính mình thay ba tiếp nhận công việc của công ty là tốt rồi.” Phong Thượng Văn liếc anh một cái.

“Chuyện cười! Anh khi nào thì thấy em miễn cưỡng gắng gượng chính mình đi làm chuyện không muốn.” Phong Thượng Vũ quay đầu chống lại mắt anh trai.

Giằng co vài giây, Phong Thượng Văn nở nụ cười.

“Nói cũng đúng, em đó! Cái gì cũng chịu, chỉ không chịu thiệt.”

“Cảm ơn anh đã khích lệ” Phong Thượng Vũ cười hì hì tiếp nhận lời khen ngợi.

Tương lai có thể được chơi!

Phong Thượng Vũ từ bỏ thân phận cảnh sát, đã quen với tất cả việc trên thương trường, điều này cũng nên cảm ơn mấy ông già ở công ty, không biết nên nói bọn họ tin tưởng anh thái quá hay là rất trung thành với ba, quá trình anh tiếp nhận công việc, không xuất hiện bất luận làn sóng dư luận nào, mọi người ngược lại toàn sức giúp đỡ anh – kẻ tay mơ giữa chừng đổi nghề này.

Có lẽ anh thực sự có thiên phú về thương nghiệp, mấy lần đầu tư sinh lợi, khiến tập đoàn đạt được lợi ích khổng lồ, thuận tiện kéo theo giá cổ phiếu tăng lên, nhóm cổ đông vui mừng càng thêm khẳng định năng lực của anh, cũng làm cho anh cao hứng càng thêm có ý chí chiến đấu, công ty phát triển càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Nếu như muốn nói, việc duy nhất làm anh cảm thấy gò bó, chính là mỗi ngày phải mặc âu phục, anh thực sự không hiểu vì sao người đi làm nhất định phải mặc như vậy, ăn mặc thoải mái thì có làm sao?

Thư kí Nhã Ly gõ cửa xông liền đi vào phòng tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, cuộc hẹn của ngài và Trương tổng bên công ty Thuận Thế đã gần đến giờ, chúng ta nên xuất phát thôi.”

“Được, tôi đã biết.” Thu hồi suy nghĩ, Phong Thượng Vũ rất tự nhiên đứng dậy rời khỏi.

“Tổng giám đốc!” Nhã Ly thấy thế vội vàng gọi.

“Làm sao vậy?”

“Anh đã quên.” Cô chỉ vào cổ.

“A! Đúng! May mà cô nhắc nhở tôi!” Phong Thượng Vũ theo phản xạ sờ lên cổ, lúc này mới nhớ đến cà vạt của mình đã sớm bị anh tháo xuống, nhét trên lưng ghế tựa.

“Chết tiệt! làm thế nào đeo cái thứ này lên đây?” Anh tùy tiện khoác cà vạt lên cổ.

“Tổng giám đốc, tôi đến giúp anh!” Nhã Ly đến bên cạnh anh, không đến vài giây đồng hồ đã hoàn thành xong bằng đôi tay khéo léo.

“Nhã Ly, không có cô thì tôi biết làm cái gì bây giờ a!” Phong Thượng Vũ bỗng nhiên nở nụ cười tà khí.

Thư kí ở công ty anh có thể nói là tài mạo vẹn toàn, chỉ là cá tính cứng nhắc này làm cho anh nhớ đến một người phụ nữ. Chắc cũng khoảng nửa năm rồi, không biết cô ấy gần đây thế nào?

Tính toán thời điểm, anh cảm thấy mình cũng nên xuất hiện nghiệm thu thành quả.

“Tổng giám đốc nếu không có tôi vẫn có người đến thay thế vị trí của tôi.” Nhã Ly hoàn toàn không chịu sự ảnh hưởng của anh.

“Đối với tôi mà nói không ai có khả năng thay thế vị trí của cô.” Phong Thượng Vũ bộ dạng lưu manh nói.

“Tổng giám đốc anh làm như thế sẽ khiến mọi người hiểu lầm” Nhã Ly buông mắt xuống, lui từng bước.

Cô đã sớm thăm dò ông chủ, chỉ là thích đùa mà thôi, nhưng cũng không có hành động bốn cọt gì khi làm việc, trừ điểm này, tính cách của ông chủ đã có sự thay đổi lớn, nửa năm trước khi vừa mới tiếp nhận công việc ở công ty còn có chút bất cần, hiện tại đã có khác biệt, càng lúc càng có kiểu cách của tổng giám đốc khi làm việc.

“Nhưng cô cũng sẽ không hiểu lầm a!” Phong Thượng Vũ nhướn lông mày.

“Đó là bởi vì tôi không muốn mất đi công việc này.” Nhã Ly nói ngay cả một chút vẻ mặt đều không có. “Tổng giám đốc, lần thứ hai phải nhắc nhở ngài, nếu không nhanh đi thì sẽ đến muộn.”

Ai, được rồi. Phong Thượng Vũ bỏ qua. “Được rồi, tôi đi. Đúng rồi, giúp tôi đặt một bó hoa hồng, sau khi đưa tới thì cô hãy nhận đi nhé! Cứ xem như là món quà an ủi cho những vất vả cực nhọc của cô.”

“Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc, nếu có thể chuyển những bông hoa đó thành thời gian thì tôi sẽ thực sự cảm kích hơn.” Nhã Ly vẫn duy trì thần sắc như cũ, trước sau như một trả lời.

“Ha ha ha, Nhã Ly cô thực sự quá thông minh.” Anh cười lớn đi ra khỏi văn phòng làm việc.

“Tôi là Yến My chuyên môn về giải phẫu người chết hiện tại tiến hành giải phẫu ca thứ 238 ...”

Trong phòng phẫu thuật, một nữ pháp y mặc áo khoác trắng đang đứng cạnh bàn giải phẫu, đối mặt với một người đàn ông đã chết, cô cầm lấy dao phẫu thuật, nghiêm túc làm việc, một bên thì thảo luận nói vào máy ghi âm, sau đó dùng lời ghi âm đó viết báo cáo.

“Người chết bị vết thương chí mạng ở đầu, gần huyết thái dương có dấu vết cháy xém, có thể là do vết bỏng của súng tạo thành khi bắn, nhưng cánh tay người chết không có máu dính vào, xương, não, ngón tay cái và ngón trỏ cũng không có vết thương do súng bắn tạo thành hoặc hiện tượng ám khói, khả năng tự sát là rất thấp...”

Con dao trên tay cô di chuyển chính xác trên người chết, ngay cả một chút cau mày cũng không có.

Một giờ sau, cô gần như thuận lợi hoàn thành công việc, ngồi trong phòng làm việc viết báo cáo.

“Yến My, sao không ăn cơm đi? Có muốn đi ăn cùng tôi không?” Đồng nghiệp Trần Vũ có mái tóc xoăn, vốc người hơi mập ghé đầu vào.

“Không cần, tôi còn bận việc.” Cô chỉ thoáng ngẩng đầu, tầm mắt lại chuyển đến màn hình máy tính.

“Vây được rồi!” Huých nhẹ một cái, Trần Vũ thực sự thức thời không hề miễn cưỡng cô nữa, nhưng lại đặt mông ngồi đối diện.

Ai, đây là lần thứ ba mươi hai anh bị từ chối, nhớ lại ba tháng trước khi anh vừa đến đây thì liền bị vẻ đẹp của Yến My “giết” (ý bảo bị hấp dẫn), đáng tiếc là mỗi lần mời đều bị từ chối làm cho lòng nhiệt tình tràn đầy của anh dần nguội lạnh, hiện tại anh mời cô cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, không hề có bất kì hy vọng gì.

“Còn có việc sao?” Lần này ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên.

“Yến My, vì sao em muốn làm công việc này?” Anh tò mò hỏi. Đây là việc anh vẫn không nghĩ ra, công việc pháp y này vừa vất vả cực nhọc vừa tổn hại tinh thần, chủ yếu là công việc tốn sức mà không được kết quả tốt.

“Không tại sao.” Cô nói ngắn gọn.

Thật kì quái! Vì sao ai cũng hỏi cô vấn đề này?

“Đừng như vậy mà! Dù sao chúng ta cũng đã cùng nhau làm việc được một khoảng thời gian, em không nói thì làm sao tôi hiểu em được.” Trần Vũ chưa từ bỏ vấn đề này.

“Trần Vũ, nếu anh muốn câu trả lời thì tôi cảm thấy người chết tốt hơn người sống nhiều, ít nhất người chết sẽ không nói dối.” Cô ngẩng đầu lên nói.

Lời cô nói rất đúng, khi đi học ở Mỹ lúc trước, cô rất có hứng thú với y học, sau khi ra trường lại tiến vào pháp y, ngày càng cảm thấy người chết có vẻ dễ gần hơn.

“Hả—” câu trả lời của cô làm anh thật kinh ngạc, mãi một lúc lâu cũng không nói nên lời. Anh nghĩ tới rất nhiều câu trả lời nhưng lại không nghĩ cô sẽ trả lời: “Người chết không nói dối.”

“Còn có gì nữa không?” Cô lại hỏi.

“Vậy không có việc gì nữa, tôi đi ăn cơm đây.” Cảm thấy bầu không khí ngày càng lạnh đi, Trần Vũ nhất thời nói không ra lời, đành phải rời đi.

Bên trong khôi phục lại yên tĩnh, tầm mắt Yến My lại trở về với bản báo cáo trên màn hình vi tính lần nữa, đóng dấu rồi lại ký tên lên đã là chuyện của nửa giờ sau.

Thở phào nhẹ nhõm, cô thuận tay tắt đèn, đứng dậy đuổi người, sau đó mới cầm túi xách rời văn phòng, dự định đến nhà hàng gần đây lấp đầy dạ dày đói đến phát đau.

“Em yêu, đã lâu không gặp...”

Mới bước ra khỏi cổng, giọng nói trầm quen thuộc làm cho Yến My dừng lại.

Người này! Người này lại còn mặt mũi xuất hiện trước mặt cô! Nhớ tới kỷ niệm của hai người khi quen nhau một năm trước, còn có tất cả những gì anh làm sau đó, trong lòng cô có một ngọn lửa vô danh bùng lên.

Một năm trước

Yến My về nước tiếp nhận công việc pháp y, mới vừa từ sân bay ra ngoài liền gặp phải sự kiện cưỡng ép con tin, hơn nữa con tin không phải ai khác mà chính là cô.

“Tao cảnh cáo tụi mày, tụi mày không được lại đây, bằng không tao sẽ giết cô ta...” Vũ A Quý một tay cầm dao vung loạn xạ, một tay bóp cổ Yến My thẳng một đường lui về phía sau.

“Tiên sinh, xin anh cẩn thận một chút...” Giọng nói của cô cực bình tĩnh, kì thực trong lòng sợ đến độ muốn thét chói tai, nói cho cùng không phải ai cũng có thể chịu đựng được cảnh tượng con dao găm vung loạn xạ trước mặt.

“Mau gọi Tổng Thống, bộ trưởng năm viện tới đây cho tao! Tao muốn đưa ra kiến nghị, tao muốn đưa ra kiến nghị...” Vũ A Quý kêu gào không ngừng.

“Tiên sinh, anh bình tĩnh một chút, chúng tôi đã đi mời người tới rồi, anh có thể thả cô ấy trước được không?” Hơn mười người bảo vệ sân bay sợ anh ta quá kích động gây thương tổn cho người vô tội, chỉ dám đứng tại chỗ khuyên bảo.

“Láo! Tao mới không bị tụi bây lừa gạt, tụi bây nhất định chờ tao thả cô ta ra sẽ sang đây bắt tao đúng không? Tụi bây mau gọi người tới đây bằng không tao sẽ giết cô ta” Vũ A Quý cầm con dao vung lên trước mặt Yến My.

“Được! tiên sinh, anh không nên kích động!” Đoàn người không có biện pháp đành phải ra hiệu cho người khác đi, lừa gạt sự tín nhiệm của anh.

“Ấy... tiên sinh! Cho hỏi tên anh là gì a?” Yến My định an ủi tâm tình của anh.

Kì quái, cô ở nước ngoài quá lâu rồi sao? Sao hiện tại biểu tình lại chạy đến sân bay? Không phải nên tới nơi làm việc của tổng thống hay cơ quan chính phủ sao?

“Cô muốn hỏi cái này làm gì?” Vũ A Quý cúi đầu xuống hét, vừa nhìn xuống mới biết được bản thân trong lúc bất loạn, không ngờ lại bắt trúng được một đại mỹ nhân.

“Tiên sinh, tôi muốn biết, dù sao Tổng Thống muốn đến sân bay cũng phải mất một khoảng thời gian nha! Không bằng thử tìm hiểu đôi bên cũng tốt.” Yến My biết mình lấy cớ rất tệ, nhưng cô cũng không thể nghĩ ra được cái cớ nào hay hơn.

“Tôi là Vũ A Quý.” Nhìn bộ dạng cô ta xinh đẹp như vậy, nói tên cho cô ta chắc cũng không sao.

“Chào anh, A Quý tiên sinh, không biết tại sao anh lại đến sân bay khiêu nại?” Để đạt được mục đích, Yến My khẽ cười, nhưng khóe miệng vẫn có chút cứng nhắc không linh hoạt.

“Hừ! Cô hỏi rất hay, tôi đương nhiên muốn đến sân bay khiêu nại, đáng ra lúc trước tôi làm người quét dọn ở sân bay, mấy ngày trước không cẩn thận làm nước đổ ra sàn nhà, không may hất trúng chân của một quan chức nhà nước, làm ướt quần của anh ta, tôi liền mạng ra sức xin lỗi nhưng kết quả người quan chức ấy chỉ vì một chuyện nhỏ đó mà hại tôi mất đi công việc, cô nói đi nếu là cô, cô sẽ không tức giận sao?” Chỉ nghĩ lại thôi anh cũng thật sự bực tức.

“A Quý tiên sinh, mất việc đương nhiên là tức giận, nhưng việc này chẳng phải anh nên khiêu nại lên cấp trên sao, hình như không cần phải gặp Tổng thống thì phải!” Yến My sợ sệt hỏi.

Anh có phải làm quan trọng hóa vấn đề lên hay không?

“Cô nói gì vậy? Nếu tôi không làm to việc này lên, âm ỉ lên, thì ai sẽ chịu nghe một người lao công nói chuyện? Cô có biết cả nhà tôi có vợ và con nhỏ đều phụ thuộc vào công việc này hay không, hiện tại tôi đã không còn trẻ nữa mà mất đi phần công việc này cô nói tôi đi đâu mà tìm công việc khác?” Vũ A Quý quát lớn.

“Đúng, đúng. anh nói rất đúng!” Yến My thấy anh ta kích động thì vội vàng hứa theo lời anh.

“Tại bây đang làm cái gì hả? Rốt cuộc là có đi tìm Tổng thống tới đây hay không?” Vũ A Quý bực bội hét lớn về phía mấy người đang đứng xung quanh.

“Vũ tiên sinh có gì từ từ nói, tôi lập tức sẽ đi mời người phụ trách đến sân bay nói chuyện với anh được không?” Nhân viên sân bay nghe thấy lời của anh ta vội vã đi mời quản lý sân bay đến.

Trong lúc đó đã có người ở sân bay báo cảnh sát, ngay lập tức có một tiểu đội đã nhanh chóng xuất phát, từng tốp tiến vào hiện trường, từ hai phía tiếp cận con tin.

“Đội trưởng, bây giờ chúng ta tiến vào được chưa?” Phong Thượng Vũ vừa mới vọt tới góc tường, vừa di chuyển lên phía trước thì bộ đàm phát ra tiếng nói.

“Không được, con tin cách nghi phạm quá gần.” Phong Thượng Vũ tránh ở sau cột xi măng quan sát tình huống thực tế.

“Đội trưởng, con tin là một người đẹp nha!” Trụ Tử đang núp ở sau một cây cột khác nhìn không được nói.

“Tôi thấy rồi.” Khi vừa nhìn thấy cô, ánh mắt Phong Thượng Vũ rực sáng.

“Gặp qua không ít phụ nữ, nhưng không có ai có khuôn mặt lạnh đậm giống cô ấy, tựa như ánh sáng thu hút ánh nhìn của mọi người, vóc người lại càng đẹp hơn, quả thực đây là kiệt tác của thượng đế.

“Hắc, Tiểu Sơn nói không sai, người đàn ông này thật biết chọn nha, giữa biển người thế này lại chọn đúng người đẹp làm con tin.” Đại Cương không có việc gì cũng tham gia vào đề tài.

“Ô, cô gái xinh như vậy không biết có bạn trai chưa?” Tiểu Sơn hưng phấn hỏi.

“Muốn biết, chờ tí nữa tự đi mà hỏi.” Phong Thượng Vũ nhìn chăm chăm vào nghi phạm cùng con tin, thấy tâm tình nghi phạm mất khống chế cầm con dao vung lung tung, nhưng con tin ngay cả một chút kinh hoảng cũng không có.

Cô ấy thật sự không sợ hãi cho dù đang bị dọa?

“Đội trưởng, có hứng thú hay không hả?” Tiểu Sơn hỏi tình huống.

“Cậu nói xem?” Phong Thượng Vũ luôn bộc trực, chính mình cũng có hứng thú đối với người đẹp.

Nhà họ Phong có nguyên tắc, thứ nhất: Gặp người đẹp mà không theo đuổi là đồ ngốc.

“Vây, vây xong rồi, chúng ta nhất định chẳng còn cơ hội nữa rồi.” Tiểu Sơn than thở.

“Đúng rồi, đội trưởng mà thân chinh ra tay, chúng ta làm gì còn cơ hội tiếp cận chứ!” Đại Cương phụ họa theo.

Đây cũng không phải là tăng bac, căn cứ vào kinh nghiệm quá khứ chỉ cần đội trưởng có ý muốn theo đuổi phụ nữ, thì đều chỉ có thành công. Tuy rằng về sau không bệnh mà chết nhưng chưa thấy ai oán giận, đây mới gọi là bản lĩnh thần kỳ.

“Vì làm cho các cậu sớm tuyệt vọng chứ sao!” Phong Thượng Vũ đầy tự tin nói.

Căn cứ vào thành tích trước giờ của anh, chỉ cần anh ra tay thì muốn phụ nữ như thế nào chẳng có.

“Đội trưởng, anh thực sự muốn ra tay à! Thật sự không cho chúng em một con đường sao?” Tiểu Sơn ỉ ôi.

“Rồi, chuyện đó nói sau! Trước tiên phải giải quyết nghi phạm đã.” Cáp Lạp chấm dứt chủ đề, kéo bọn Phong Thượng Vũ quay lại vấn đề chính.

“Đội trưởng, anh nghĩ giải quyết như thế nào?” Đại Cương ngay lập tức khôi phục bộ dáng nghiêm chỉnh.

Phong Thượng Vũ lơ đãng quay đầu, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có đôi tình nhân đang cầm DV (digital video) quay phim, ngay lập tức anh có một ý tưởng.

“Các cậu không được manh động, Tiểu Sơn, cậu theo tôi đến đây.”

“Vâng.”

Hai người chạy đến chỗ đôi tình nhân cầm DV.

“Thật ngại quá, nếu hai người không bận có thể giúp chúng tôi một số việc được không?” Phong Thượng Vũ dùng giọng điệu cứng nhắc nói chuyện bằng tiếng anh với đôi tình nhân.

“Được thôi.” Ngay lúc nhìn thấy huy hiệu cảnh sát, người đàn ông tóc vàng liền đồng ý phối hợp.

“Cám ơn, đã làm phiền hai người rồi, có thể cho tôi mượn DV và áo khoác được không?” Phong Thượng Vũ vừa chỉ vừa nói.

“Ok” người đàn ông tóc vàng ngay lập tức cởi áo khoác da màu đen đưa cho anh.

“Cám ơn! Mấy thứ này đợi tí nữa xong việc tôi sẽ trả lại cho anh.” Vừa cầm lấy áo da, Phong Thượng Vũ cởi trang phục của mình giao cho Tiểu Sơn, còn mình thì mặc áo da, cầm DV.

“Đội trưởng, không phải lần này anh cũng muốn chơi đùa nữa chứ?” Đột nhiên Tiểu Sơn hiểu được anh muốn làm gì.

“Đợi lát nữa cậu đi theo thuyết phục, xem tôi hành động rồi hành động.” Phong Thượng Vũ dặn dò.

“Ok” Tiểu Sơn học theo người nước ngoài nói một câu tiếng Anh.

Phong Thượng Vũ sửa sang lại áo da, bày ra DV, bắt đầu trò hay.

“Mày làm cái gì, quay cái gì mà quay!” Vưu A Quý vung dao phay, liền chú ý tới có người đang cầm DV quay anh.

Thật hay! Hẳn ta quả nhiên cần câu! Nhìn thấy người đàn ông kia chú ý tới anh, kế hoạch của anh đã thành công phân nửa.

“Tiên sinh, mời anh nhìn bên này!” Phong Thượng Vũ làm như không nghe thấy anh nói, cầm DV lại gần.

“Mày là ai? Tại sao lại quay tao?” Vưu A Quý quát.

“Chào anh, tôi là phóng viên của đài truyền hình XX, vừa lúc ở sân bay báo cáo việc xảy ra, anh có việc gì có thể nói với tôi! Nói không chừng anh có thể được lên bản tin đó!” Phong Thượng Vũ tươi cười nói.

“Cái gì mà tin tức chứ, mày cho ông là loại không có đầu óc sao? Mày cầm thứ đồ quỷ gì, cần bản không phải máy chụp hình.” Vưu A Quý trực tiếp quát.

Hừ anh còn nhớ rõ máy chụp hình SZO dung tuyến rất lớn!

“Đúng vậy tiên sinh nói không sai, cái này không phải dùng để chụp ảnh, nhưng tôi cũng chỉ tới sân bay đợi lệnh mà thôi, nếu như không có sự kiện nghiêm trọng xảy ra, đài truyền hình cũng không có khả năng phái xe SZO đến được nha!” Phong Thượng Vũ đã có chuẩn bị lập tức nói.

“Cho nên trước hết anh phải nói rõ cho tôi biết là có chuyện gì xảy ra, rồi tôi sẽ nói rõ với đài truyền hình, anh nói như vậy được không?”

Chần chừ hồi lâu, Vưu A Quý nghĩ rằng trên tivi đưa tin tức thì việc biểu tình đòi cho ý kiến của mình sẽ được chú ý hơn.

“Được, tôi cho anh quay.”

Nghe anh ta nói, Yến My thiếu chút nữa ngã nhào. Đây là xã hội gì, thế nào là truyền thông a! Cô hiện tại bị bắt cóc cưỡng ép, gấp đến độ giậm chân, mà người này lại có thể cầm DV lấy tin tức?

“VẬY, tiên sinh mời ông hướng thẳng ống kính nói rõ vì sao lại bắt cóc cưỡng ép cô gái này này?” Phong Thượng Vũ dáng vẻ chuyên nghiệp nói.

Đây là tình huống gì? Chạy đâu ra một phóng viên cứ nhiên tới lấy tin tức? Toàn bộ người trong sân bay há hốc mồm.

“Tiên sinh, anh không được làm như vậy!” một người có mặt chạy tới ngăn cản.

“Ông làm sao? Ai dạy mày ngăn cản hử? Mày để cho hử làm, nếu không tao rạch mặt cô ta!” Vưu A Quý hỗn hển quát, còn không quên cầm dao díp sát vào mặt Yến My.

Cứu mạng a! Dao kiếm vô tình! Yến My không dám mở miệng lại càng không có dũng khí di động, sợ người này không cẩn thận hủy hoại dung nhan của mình!

“Vâng, vâng” người kia liền nói.

“Tiên sinh, mời anh nói.” Phong Thượng Vũ tiếp tục diễn kịch.

“...” Vưu A Quý bắt đầu lớn tiếng kể lại chi tiết việc mình bị đuổi việc ra sao, nói đến đoạn kịch động còn hươ tay múa chân.

“Vâng, tiếp tục, tiếp tục a!” Phong Thượng Vũ vừa khích lệ anh giải bày sự việc, vừa thừa dịp anh nói hăng say tiến gần về phía anh.

Ngay khi Vưu A Quý giơ cái dao lên cao thì toàn bộ sự tình trong nháy mắt xảy ra.

Phong Thượng Vũ ra tay chính xác, bắt lấy huyết đạo ở cổ tay anh, ngay sau đó chợt nghe “đô” một tiếng, dao phay rơi xuống đất.

Tình huống thay đổi đột ngột, tất cả mọi người sững sờ không thể tin được trừng mắt nhìn tình hình tại hiện trường.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“A! Mày, mày...” Vưu A Quý bị đau kêu la, hiển nhiên tay ôm lấy Yến My thả lỏng.

“Cô gái, bắt lấy!” Phong Thượng Vũ dùng chân đá con dao ra xa, ném DV vào tay Yến My thuận tiện kéo cô ra khỏi phạm vi cường ép.

“Vưu tiên sinh, tôi hiện tại bắt ngài vì tội danh bắt con tin gây ảnh hưởng đến an toàn nơi công cộng!” Phong Thượng Vũ lấy cớ số 8 từ bên hông ra, vững vàng chế trụ anh.

“Mày, mày là cảnh sát?” Vưu A Quý trừng mắt gào thét hỏi.

“Phải”

“Mày gạt tao?” Vưu A Quý tổ cáo.

“Phải” Thượng Vũ thừa nhận.

“Mày sao có thể lừa tao?” Vưu A Quý không tin, khó khăn lắm mới có cơ hội giải trình, kết quả còn chưa gặp được người giải quyết thì đã bị cảnh sát bắt.

Trên đời này còn lý trời hay không a!

“Vưu tiên sinh, đây là trách nhiệm của tôi, thật có lỗi với anh nhưng mọi người ở hiện trường đều nghe được câu chuyện của anh, tôi tin là sẽ có nhà báo thật sự hứng thú với chuyện này, anh có thể khiếu nại bọn họ ở cục cảnh sát.” Loại chuyện quan chức cậy mạnh bắt ép người, Phong Thượng Vũ mặc dù đồng tình nhưng cũng không giúp được gì.

“Phóng viên, kí giả thật sẽ đến sao?” Vưu A Quý chán nản, ngay cả giấy dựa cũng không có, hỏi.

“Sẽ, chuyện lớn như vậy sẽ có người đến cục cảnh sát thu thập tin tức.” Phong Thượng Vũ quay đầu ra hiệu ọi người trong đội dẫn người đi khỏi. “ Mọi người dẫn anh ta về cục đi!”

Một hồi bắt cóc cường ép con tin cũng kết thúc, nhân viên sân bay cùng một ít người xem náo nhiệt cũng đã bỏ đi.

“Cô gái. Cô không sao chứ?” Phong Thượng Vũ đi đến trước mặt Yến My hỏi.

“Tôi không sao. Trả DV lại cho anh.” Cô lắc đầu, thừa dịp mọi người đang nói chuyện, cô bình ổn lại cảm xúc, thuận tiện kéo hành lí bị văng ra xa trở về.

“Xin tự giới thiệu, tôi là Phong Thượng Vũ, tổ trưởng đội Tia Chớp, không biết phải xưng hô với cô như thế nào? Cô có phải muốn xuất ngoại hay không?” Phong Thượng Vũ tiếp nhận DV nói.

“Tôi họ Yến, mới từ nước ngoài trở về.” Bây giờ cô mới cẩn thận nhìn anh, thân hình rắn rỏi, mày rậm, mắt to, khóe miệng vẫn còn lộ vẻ tươi cười, nụ cười kia giống như có sức hấp dẫn kì lạ, làm cho tim cô đập rộn không ngừng.

“Vậy thì tốt quá, vậy cô có thể cùng tôi đến cục để lấy lời khai hay không?” Anh vốn đang nghĩ, nếu cô dự định xuất ngoại thì phải mượn một phòng trong sân bay để lấy lời khai, không nghĩ bây giờ chẳng những không cần vội lại còn có thể có nhiều thời gian để tìm hiểu cô.

“Dĩ nhiên rồi.” Thật là! Cô cũng không phải chưa gặp đàn ông, tự nhiên tim đập nhanh làm gì a. Yến My thầm trách bản thân.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, tôi giúp cô cầm hành lý được không?” Phong Thượng Vũ chìa tay muốn cầm hành lý của cô.

“Không cần, dù sao hành lý cũng có bánh xe, tự tôi kéo là được rồi.” Cô lắc đầu cự tuyệt, cô không quen để người khác chạm vào đồ đạc của mình.

“Ok! Đi bên này.” Phong Thượng Vũ kéo tay cô.

Anh có thói quen tùy tiện cầm tay người khác như vậy sao? Yến My cau mày, muốn thừa dịp đi bộ bỏ tay anh ra, nhưng không ngờ anh lại tự buông tay, cùng đi đến chỗ hai người nước ngoài nói chuyện.

“Cám ơn sự hỗ trợ của anh.” Phong Thượng Vũ đem áo khoác da cùng với DV trả lại cho người đàn ông tóc vàng.

Yến My đứng bên cạnh mới biết, hóa ra mấy thứ kia đúng là đến lúc tiếp cận nghi phạm mới mượn.

Đột nhiên, cô rất bội phục anh trong lúc nguy cấp chợt nảy ra cách hiệu quả.

“Không cần khách khí, chúng tôi đều thấy anh rất giỏi, một mình có thể thuận lợi khống chế được kẻ bắt cóc.” Người đàn ông không tiếc lời khen ngợi. Tuy rằng bọn họ nghe không hiểu cuộc đàm phán, nhưng nhìn tình hình hiện trường là có thể hiểu được.

2. Chương 2

Trên đường đi đến sở cảnh sát, Phong Thượng Vũ và Yến My tán gẫu, xóa đi khoảng cách bờ ngõ giữa hai người.

“Yến tiểu thư, tôi thấy khi cô bị cưỡng ép như vậy lại rất bình tĩnh, cô thật sự không sợ sao?”.

“Sợ chứ! Làm sao mà lại không sợ được! Chẳng qua là tôi biết có hét chói tai cũng không có tác dụng, có khả năng còn gây kích thích cho kẻ bắt cóc!”. Yến My thành thật thừa nhận, biểu hiện như đang nói về thời tiết hôm nay rất thoải mái bình thường.

“Nói không sai, những người gặp chuyện như thế, thấy biến mà không sợ hãi cũng không có nhiều lắm!”. Cô nói rất nhẹ nhàng, anh thật sự không thể nhìn ra được sự sợ hãi của cô.

“Cũng được”. Yến My thản nhiên nói.

Có lẽ trong nhà có nhiều anh chị em, đã hình thành tính cách cô từ nhỏ không ảm ỉ, không nghịch, không cá tính. Để tránh trở thành gánh nặng cho ba mẹ, hơn nữa cô lại làm nghề pháp y, xem rất nhiều các loại án kiện, không bình tĩnh cũng không được!

“Có cảm thấy hôm nay cực kì đen đủi hay không, tự nhiên lại gặp phiền phức này?”. Anh cười nói.

“Tạm tạm, tôi nghĩ tôi vẫn còn là người may mắn, tuy vừa xuống máy bay gặp phải chuyện này, nhưng vẫn còn bình an vô sự ngồi được ở đây.” Trên mặt anh lại không biểu hiện cảm xúc gì.

“Đúng rồi, cô từ đâu trở về Đài Loan?”

“Nước Mĩ”.

“Đi du lịch hay là đi du học?”

“Trước tôi sang nước Mĩ để làm việc, bây giờ trở về Đài Loan làm việc”.

“Cô sang nước Mĩ làm nghề gì, giáo viên à?”. Trong đầu Phong Thượng Vũ đang tưởng tượng đến bộ dáng cô dạy học.

Ai! Gương mặt cô thật sự rất ưa nhìn! Mà diện mạo dịu dàng cũng rất giống giáo viên.

“Không, tôi làm bác sĩ pháp y”.

“Pháp y?”. Phong Thượng Vũ cực kì ngạc nhiên.

Anh nghĩ đến, giáo viên, nhà thiết kế thời trang.... Một đồng công việc, nhưng lại không thể nghĩ đến cô làm pháp y.

“Đúng vậy!”. Yến My gạt đầu, đối với vẻ mặt của anh, cô cũng đã sớm biết trước.

“Nên sẽ có rất nhiều người hỏi cô, vì sao lại làm pháp y?”. Trong mắt Phong Thượng Vũ hiện lên khâm phục, dù sao nghề pháp y cũng không phải là nghề nghiệp thông thường, rất vất vả lại càng không thể lơ là, không phải người bình thường nào cũng có thể đảm nhiệm nổi, rõ ràng có thể nhìn ra cô không phải là một mỹ nữ yếu đuối, nghiêng về phía điểm ấy, anh muốn hỏi cô cho bằng được.

“Có rất nhiều”. Trên mặt cô bỗng nhiên thoáng qua một nụ cười giấu cợt.

Có người trước mặt cô tán thành công việc đấy, nhưng sau lưng cô lại nói nửa đường cô sẽ từ bỏ, còn có người ngoài mặt không thèm để ý, nhưng sẽ vô tình biểu hiện sự ghét bỏ, giống như trên người của cô có rất nhiều vi khuẩn. Lúc đầu cô còn cảm thấy đau buồn, dần dần, cũng mất đi cảm giác.

“Nói như thế, coi như chúng ta đã là đồng nghiệp! Thật vinh hạnh có thể cùng người đẹp công tác”. Phong Thượng Vũ cười nói, dĩ nhiên cũng không bỏ qua nét mặt của cô.

“Cảnh sát Phong, tôi nghĩ quan hệ đồng nghiệp như vậy, còn cách một khoảng khá xa rồi!”. Yến My nhún mày.

“Nếu xét về một khía cạnh nào đó, chúng ta là đồng nghiệp, đều phục vụ cho nhân dân, không phải sao?!”. Anh quay đầu phản bác lời nói của cô.

“....Đúng a!”. Lời nói của anh khiến cô phải nghẹn họng không còn lời gì để nói, chỉ có thể gật đầu đồng ý với anh.

“Đúng rồi, cô đã ở nước Mỹ được bao nhiêu năm?” Không muốn để cho không khí nhạt nhẽo, anh lại mở miệng hỏi.

“Cũng được mười năm rồi!”. Cô mới tốt nghiệp trung học đã du học ở nước ngoài, lúc đấy gia cảnh của cô vẫn chưa khá giả, chỉ đáp ứng được một phần học phí, còn lại cô đều phải dựa vào học bổng cùng việc làm thêm mới có thể duy trì được cuộc sống.

“Lâu vậy! Không biết có thể vinh hạnh dẫn cô đi tham quan xung quanh một chút, ngắm xem sự thay đổi rất nhanh trong mấy năm nay của Đài Loan, rất nhiều nơi đã không còn giống như trước.” Anh thuận ý nói luôn lời mời.

“Cảm ơn anh, bình thường cảnh sát bận rất nhiều việc, làm sao lại có thể không biết xấu hổ làm phiền anh!”. Đột nhiên xuất hiện lời mời, Yến My rất khách khí từ chối, dù sao hai người cũng không phải là người thân quen.

“Làm sao như thế được, mọi người đều là đồng nghiệp mà! Sao lại phiền toái? Hơn nữa, cảnh sát cũng có thời gian nghỉ ngơi mà!”.

“Vẫn là không nên, cảm ơn ý tốt của anh!”. Cô vẫn từ chối.

“Vậy được rồi!”. Anh cười nói, cũng không muốn miễn cưỡng cô.

Theo đuổi, cũng không phải là nhanh chóng tấn công mà có tác dụng.

“A...nha!”.

Mới lái xe đưa cô đến trước sở cảnh sát, liền nhìn thấy một đồng phóng viên đang trực ở cửa sở cảnh sát cầm máy quay và microphone.

Yến My cũng nhìn thấy, nhưng vào lúc này cô không muốn bị phóng viên vây quanh, cái loại cảm giác bị ánh đèn flash đuổi theo, ở nước Mỹ cô cũng đảm nhận một vụ án giết người phải giải phẫu tử thi cô đã được trải qua, cô không muốn ở Đài Loan sẽ phải trải nghiệm thêm một lần nữa.

“Tôi nhớ hình như ở nước Mỹ cô cũng sẽ gặp rất nhiều trường hợp như thế này!”. Nhìn người đẹp nhún mày, Phong Thượng Vũ đại khái đã đoán được suy nghĩ của cô. Vặn tay lái, xe liền vòng qua cửa đi xuống một tầng hầm ngầm.

“Rất ít, bình thường là do cảnh sát phụ trách việc này!”. Rời xa đám phóng viên, nét mặt rõ ràng kháng cự đã trầm tĩnh trở lại.

“Tôi nghĩ cô nên làm quen với nó mới được, ở sở cảnh sát rất nhiều phóng viên, đội chó săn, từ trước đến nay lúc nào cũng nhúng tay vào”.

Hơn nữa trường hợp của đám người này, sợ rằng biết nhiều chứ không nên biết ít, anh bổ sung thêm câu này ở trong lòng.

Cô không tiếp lời.

“Đi thôi!”. Đỗ xe xong, Phong Thượng Vũ cùng cô bước xuống xe, còn chưa bước đến lối thoát hiểm, ba gã nhà báo đã mai phục ở góc cầu thang đã xông tới.

“Cảnh sát Phong, cô gái này là ở bên phía người bị hại?”. Nam phóng viên cầm micro liền tiến tới gần.

“Anh từ đâu biết được cô ấy là bên phía người bị hại?”. Phong Thượng Vũ mặt lạnh mà đối đáp.

“Đương, đương nhiên là nghe người ta nói.....” Phóng viên sợ run cả người, lắp bắp nói.

“Sai! Cô ấy là bạn gái của tôi!”. Trong tình huống bất ngờ, Thượng Quan Vũ giống như đang đùa sắc mặt lạnh giống như nhếch lên nụ cười, kéo Yến My qua giới thiệu.

“Hả?” Không chỉ phóng viên mà cả Yến My cũng bị anh dọa cho phát sợ.

Thừa dịp mọi người vẫn còn đang sững sờ, Phong Thượng Vũ lôi kéo nhanh Yến My đi qua lối thoát hiểm bước lên tầng.

“Cảnh sát Phong....” Thu hồi kinh ngạc, Yến My mới mở miệng đã bị cắt đứt.

“Xin lỗi! Không nói như thế rất khó thoát khỏi bị bọn họ bám lấy”. Phong Thượng Vũ cười cười giải thích, dẫn cô đi qua hành lang, bước chân từ từ chậm lại.

“Anh vẫn thường như thế phải không?”

“Cái gì?”

“Anh thường dùng chiêu này để bảo vệ người bị hại à?”. Chẳng biết tại sao, cô cảm thấy anh là cố tình, mà không đơn giản giống như anh nói.

“Đương nhiên là không, một chiêu sao có thể dùng đi dùng lại”. Anh cười rất lưu manh.

“.....” Yến My đột nhiên phát hiện cô trước mặt anh, thường trong trạng thái sững sờ không kịp phản bác, trước đây tình huống thế này cô chưa từng trải qua.

“Thượng Vũ, nghe nói em ở sân bay lại sử dụng kế để giải cứu con tin có nguy cơ bị bắt cóc à!”. Phong Thượng Văn xông tới trước mặt anh mà hỏi.

“Nói nhảm, ở sân bay có nhiều người đi lại, không sử dụng đến kỹ xảo, chẳng lẽ móc súng ra dọa người à?”. Phong Thượng Vũ đánh một đấm về phía ngực anh.

Phong Thượng Văn không nhúc nhích chút nào, chỉ cười to.

Bọn họ là anh em sinh đôi. Yến My tròn tròn hai con mắt, nhìn người trước mặt kiểu tóc khác nhau, đồng phục khác nhau, nhưng khuôn mặt, chiều cao lại giống nhau như đúc.

“Cô gái này chính là người bị hại sao? Xin chào, tôi là đội trưởng đội hình sự Phong Thượng Văn”. Phong Thượng Văn chìa tay ra.

“Xin chào, tôi tên là Yến My”. Cô lễ phép bắt tay với anh rồi buông ra.

“Nghe đồng nghiệp nói, lúc xảy ra chuyện ấy, Yến tiểu thư vô cùng dũng cảm!”. Vẻ mặt của anh tuy rất nghiêm túc, nhưng đáy mắt lại ánh lên tia tán thưởng.

Sớm đã nghe bọn họ nói qua cô gái đó rất đẹp, hiện tại nhìn, thật đúng là không hề nói sai chút nào.

“Đâu có, là cảnh sát Phong kịp thời cứu tôi”. Yến My chỉ vào Phong Thượng Vũ nói.

Hai người bọn họ hình dáng giống như nhau, nhưng cảm giác lại hoàn toàn trái ngược. Phong Thượng Văn xem ra trầm ổn hơn nhiều, Phong Thượng Vũ tính cách rất hướng ngoại.

“Cô thật khách sáo!”. Phong Thượng Văn đối với cô có ấn tượng rất tốt, bởi vì cô không giống các những cô gái đẹp kiêu ngạo thông thường.

“Ngại quá, phải cắt ngang!”. Phong Thượng Vũ đột nhiên xen vào nói: “Anh! Anh không phải có rất nhiều việc bận rộn phải làm sao?”.

“Vừa nãy anh có nói là anh bận à?”. Phong Thượng Văn nhú mày nói, không cần đoán cũng biết anh đang nghĩ gì.

“Không phải vậy thì anh đang cầm cái gì?”. Phong Thượng Vũ chỉ vào xấp văn kiện đang ở trong tay anh, ánh mắt cảnh cáo.

Phong Thượng Văn trừng mắt lại, một giây sau, ánh mắt vừa lòng cười. Xem ra Thượng Vũ giống như thật lòng muốn theo đuổi cô gái này!

Đương nhiên, anh cũng cực kì biết điều, vui đùa cũng không thể quá trớn, vì vậy dứt khoát đi khỏi.

“A..! Không nói thì anh cũng quên mất! Yến tiểu thư, tôi còn có việc, có cơ hội sẽ nói chuyện sau! Bye!”.

Ách—Nói đi là đi? Yến My chỉ kịp vậy vậy tay.

“Đi thôi, chúng ta còn phải lấy lời khai a!”. Bên này, Phong Thượng Vũ dẫn cô vào văn phòng.

Lấy lời khai xong, Yến My thoái thác ý tốt của Thượng Quan Vũ, gọi bạn bè đến cục cảnh sát đón cô, kết thúc một ngày đặc sắc.

Ngày hôm sau nhận án, Yến My cũng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi liền đến viện pháp y trình diện.

Cửa phòng của cô giống như xuất hiện lốc xoáy, rất nhiều bác sĩ pháp y nam đều mượn cớ tìm đến văn phòng của cô nói chuyện, vừa mới bắt đầu cô có thể duy trì nụ cười, không được một lúc lâu, cô cảm thấy chính mình giống như con khỉ đang ở trong vườn bách thú.

Tan tầm, cô cũng từ chối lời mời của mọi người, chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi, không ngờ bước ra khỏi cửa phòng, Phong Thượng Vũ lại xuất hiện.

Hắn là không trùng hợp như thế đi! Yến My nhìn anh đi đến trước mặt.

“A! Thì ra là làm việc ở đây! Sao lại đến trình diện sớm như thế? Tôi còn tưởng rằng cô sẽ nghỉ ngơi thêm mấy ngày!”. Gương mặt Phong Thượng Vũ vui mừng, thật ra thì anh đã sớm nghe được thông tin, biết cô làm việc ở đây.

“Không có việc gì, đến làm cũng tốt. Anh thì sao? Cảnh sát Phong, sao anh lại rảnh rỗi tới đây?”. Yến My trong lòng rất buồn bực, anh thật sự không biết, hay là giả vờ không biết?

“Đúng lúc có việc nên đến đây lấy ít tài liệu!”. Phong Thượng Vũ đã sớm có sự chuẩn bị.

“Vậy anh đi làm mau lên! Tôi đã tan tầm”. Hóa ra là như vậy. Yến My cười trách mình suy nghĩ nhiều, gạt nhẹ đầu muốn xoay người đi.

“Từ từ...! Yến My”. Trải qua một ngày, Phong Thượng Vũ không gọi khách sáo nữa mà gọi tên cô. Tổ vẻ hai người thật sự thân thiết.

“Có việc gì?”

“Tôi đi lấy đồ xong, chúng ta cùng đi ăn cơm có được không?”.

“Này.....” Yến My đang định từ chối thì đã bị cắt đứt.

“Cứ quyết định như vậy đi nha!”. Bất kể cô có đồng ý hay không, Phong Thượng Vũ coi như không nghe thấy, chạy vọt vào trong cửa.

Anh thật sự không biết tôn trọng người khác đi! Yến My há hốc mồm, tiếp theo một cổ cảm xúc không vui hiện ra.

Anh muốn bắt ép cô vì cái gì? Cô bắt buộc phải theo sao? Nghĩ như vậy, cô liền đi.

Quan tâm anh nói làm cái gì!

Yến My vừa mới đi chưa được 30 giây, Phong Thượng Vũ lần thứ hai xuất hiện, trong tay thứ gì cũng không có, trên mặt mang theo ý cười.

Thật ra anh muốn xem thử phản ứng của cô, mà quả nhiên cô rất có cá tính, có lẽ không muốn tiếp nhận, không muốn cùng anh ăn cơm, có thể chờ anh quay lại, mà cô lại là trực tiếp bỏ đi

Qua việc này, càng kích thích anh muốn theo đuổi cô! Theo đuổi cô gái này rất khó, chỉ cần thời gian ba tháng, nhất định sẽ nắm chắc trong tay, hiện tại anh rất có tự tin, nhất định sẽ thu phục cô trong ba tháng!

“Cái này của ai tặng?” Yến My trừng mắt nhìn bó hoa hướng dương lớn trên bàn làm việc.

“Không biết được đâu....!”

“Hình như cái này là do bảo vệ mang vào.” Một nam đồng nghiệp nhún nhún vai đi qua, cầm lấy bó hoa.

“Bó hoa này đắt tiền đấy! Ồ! Ở đây có một tấm thiệp, pháp y Yến, cô có xem không?”. Anh rút ra tấm thiệp màu hồng nhìn nhìn cô.

Yến My cầm lấy và đọc, đôi mày thanh tú lập tức nhíu lên.

Tiểu Yến My thân mến

Hoa hướng dương là tượng trưng cho tình cảm mến mộ của tôi.

Thượng Vũ.

Mấy câu ngắn ngủn, đã đủ làm cô nổi hết cả da gà.

Thật là quá đủ rồi? Anh ác tâm dám viết những câu như thế với cô, còn Tiểu Yến My thân mến? Ai là thân mến của anh? Từ lúc nào thì quan hệ của bọn họ đã xưng hô như thế này? Mà, ngày hôm qua cô còn hất đầu bỏ đi! Hôm nay anh tặng hoa tới là có ý tứ gì? Muốn càng gần càng hằng hái sao?

“Pháp y Yến, là ai tặng thế?”. Nam đồng nghiệp tò mò hỏi.

‘Có một người bị bệnh tặng!’ Cô suýt nữa thì bật thốt lên, lời đến khóe miệng lại đổi lại nói: “Hoa này anh lấy không?”.

Anh muốn tặng thì tôi muốn tiền đi!

“Hoa này cũng rất đẹp! Cô không lấy à?” Nam đồng nghiệp biểu tình có chút không tin.

“Tôi đi làm việc!”. Yến My không trả lời, thuận tay vứt thiệp xuống, cầm văn kiện trên bàn lên, liền biến mất đi làm việc.

“Rốt cuộc là ai tặng hoa thế!”. Nam đồng nghiệp khom người nhặt tấm thiệp từ trong thùng rác lên xem.

“Thượng Vũ? Đây không phải là tiểu đội trưởng đội Tia chớp sao!”. Anh hét to.

Trong giới cảnh sát nổi tiếng là công tử đào hoa Thượng Vũ, lại có thể nhìn trúng người đẹp pháp y rồi hả?

Đây chính là tin tức lớn a! Anh phải đi kể cho những người khác mới được!

Không đến nửa tiếng, cả khoa pháp y không ai là không biết tin tức này, thậm chí có người đánh cược pháp y Yến sẽ quỳ gối dưới gấu quần tây của Phong Thượng Vũ, dĩ nhiên cũng có người đánh cược Phong Thượng Vũ tuyệt đối đuổi không kịp Yến My, đội ngũ hai phe đều chăm chú quan sát tiến độ phát triển của bọn họ.

Tiểu Yến Yến thân mến.

Hạc lửa biểu tượng cho tôi vì em thiêu đốt trái tim, em đã cảm nhận được tình yêu của tôi rồi sao?

Thượng Vũ.

Lại đến! Yến My như muốn phát điên lên, cộng thêm căm tức. Phong Thượng Vũ cái người đàn ông nhảm chán này, thậm chí có thể tặng hoa một tuần lễ, nhưng mà ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy. Anh rốt cuộc muốn làm gì? Nghĩ là tặng hoa cô sẽ cảm động sao? Thật sự là đủ rồi!

Như mọi khi, cô cầm thiệp vứt vào thùng rác, hoa thì tặng lại cho người khác.

Không được! Không thể tiếp tục như vậy được! Cô nhất định phải đi tìm anh, bảo anh dừng ngay cái hành động nhảm chán này lại! Bởi vì căn bản anh không phải là mẫu người cô thích, quá du côn lại quá mức kiêu ngạo.

Nhưng cô còn chưa kịp đi tìm người, thì anh đã xuất hiện rồi!

“Yến My, trên tay cô đang cầm hồ sơ vụ án giết người chưa xác định danh tính à?”. Mang theo vẻ mặt nghiêm túc, Phong Thượng Vũ gõ lên cánh cửa rồi đi vào phòng làm việc.

“.....Cầm đi”. Yến My sửng sốt, Phong Thượng Vũ không hề nói một câu thừa thừa, tựa như một cơn gió biến mất khỏi phòng làm việc, giống như chưa từng xuất hiện.

Rốt cuộc là anh đến đây làm cái gì? Chỉ đơn thuần là lấy tài liệu giải phẫu? Trợn mắt nhìn cửa, một đồng hồ dầu hỏa lướt trong đầu Yến My.

“Đợi đã, cảnh sát Phong!”. Cô đứng dậy đuổi theo, may là vẫn còn kịp.

“Có việc gì không?”. Giọng nói của Phong Thượng Vũ rất tự nhiên.

Haha! Quả thật là bị anh đoán trúng, cô nhất định sẽ đuổi theo đến đây, cho nên anh cố ý thả chậm cước bộ.

“Cảnh sát Phong, mong anh đừng tặng hoa nữa!”. Yến My giận tái mặt.

“Cô bị dị ứng phấn hoa à? Hay là do cô không thích hoa?”. Trên mặt anh treo lên nụ cười, cô cự tuyệt điều này cũng đã nằm trong dự đoán của anh.

Quy tắc thứ hai: đa số người đẹp đều khó theo đuổi.

“Tất cả đều không phải”.

“Thế thì vì sao?”.

“Cảnh sát Phong, chắc anh đã hiểu ý của tôi”. Anh căn bản đã biết rất rõ mà còn hỏi, nhưng Yến My không muốn vạch mặt.

“Được rồi! Tôi đã hiểu, tôi sẽ không tặng nữa”. Anh dứt khoát đồng ý.

Phối hợp của anh khiến cho cô rất kinh ngạc, cô còn tưởng anh sẽ lôi ra một đồng hồ phản bác. Thật là kì lạ, chẳng lẽ người tặng hoa và viết thiệp là hai người chứ không phải là chính anh sao!

Chẳng lẽ người viết thiệp không phải là anh? Hay là anh có hai nhân cách?

“Ngại quá, tôi còn có chút việc, hôm nào mời cô ăn cơm nhé, bye bye!”. Đã thành công đạt được điều anh muốn, Phong Thượng Vũ liền chạy lấy người.

Cô cho rằng anh chỉ có một chiêu tặng hoa này! Hơi sớm!

Nhìn chằm chằm bóng lưng anh đi khỏi, mặc dù Yến My rất kinh ngạc, nhưng vẫn cảm thấy rất cao hứng vì bọn họ đã đạt được thỏa thuận chung, có thể thở phào một cái được rồi!

Nhưng, cô mừng hơi sớm!

Hôm sau, cô nhìn thấy đồ ở trên mặt bàn thiếu chút nữa là hét chói tai!

Người này, người này thật sự quá.....

“Ồ! Cảnh sát Phong đổi quà tặng nha!”. Nam đồng nghiệp đã nhận được rất nhiều bó hoa, rất tự nhiên đi qua cầm con gấu bông lên.

Do được cô tặng lại, gần đây bạn gái của anh cười đến tận mang tai, không biết con gấu này có thuộc về tay anh hay không.

Anh bỗng dừng trên đùa thế này, Yến My không phản bác được.

“Hắc! Lại có thêm một tấm thiệp”. Nam đồng nghiệp nhìn thấy tấm thiệp sau lưng con gấu, thuận tay rút ra đưa cho cô.

Tiểu My thân yêu:

Khi đi làm nhiệm vụ thì vô tình nhìn thấy con gấu bông, vừa nhìn thấy nó, lại nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của em, hi vọng em sẽ thích.

Thượng Vũ.

Nhìn gấu bông sẽ nghĩ đến cô? Cô giống con gấu bông này sao? Yến My nhìn chăm chăm con gấu bông mềm, đúng là nói hươu nói vượn, nói dối cũng xuôi tai, cô căn bản không hề giống con gấu bông này!

“Ách—Cái này cô sẽ mang về nhà à?”. Nam đồng nghiệp không hề quan tâm đến nội dung của tấm thiệp, nội dung, chẳng phải cũng chỉ là những từ ngữ theo đuổi, so với con gấu bông anh vẫn thích hơn.

“Anh thích thì anh lấy đi!”. Yến My bỏ lại một câu, liền hướng phía ngoài đi khỏi.

Cô không muốn trả lời, cô không thể chịu nổi, quyết định thẳng tiến đến đồn cảnh sát để giết người.

“Này! Pháp y Yến, cô đến tìm đội trưởng Thượng Quan Vũ à?”.

Cô vừa mới bước vào đồn cảnh sát, đã có mấy người chú ý đến hỏi thăm, cô cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Người này tặng hoa và quà phô trương như thế, các phòng thí nghiệm sớm đã biết hết, dĩ nhiên đồn cảnh sát cũng như vậy.

“Cảnh sát Phong có ở đây không?”.

“Bây giờ anh ấy đã đi ra ngoài làm việc”. Cảnh sát gác cửa cười tí mắt nói.

“Cảm ơn!”. Nụ cười kia mang theo hàm ý khác, cô cũng chẳng thèm quan tâm, trực tiếp đi vào.

“Hả! Pháp y Yến, cô đến rồi”.

“Hello, pháp y Yến!”.

Dọc đường đi, chỉ cần Yến My gặp cảnh sát, tất cả bọn họ đều chào đón cô bằng ánh mắt mập mờ, kèm theo nụ cười, tựa như cô rất thân thuộc với bọn họ.

Đây đều là do anh hại cô! Cô nghiêm mặt, bước chân di chuyển nhanh hơn.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!”.

Bỗng nhiên, truyền đến một loạt tiếng bước chân, tiếng bước chân lộn xộn. Ngay sau đấy nhìn thấy một đội cảnh sát trang bị đầy đủ, vội vàng vàng lao ra khỏi phòng làm việc, còn có người suýt chút nữa đâm vào người Yến My.

“Tiểu My, sao cô lại ở đây.” Thượng Quan Vũ võ trang đầy đủ xuất hiện.

“Tôi có việc muốn tìm anh!”.

“Thật xin lỗi Tiểu My, đang xảy ra nhiệm vụ khẩn cấp, tôi phải chạy đến hiện trường, tối nay tôi sẽ đến tìm cô, được không?”.

Về mặt anh thật sự biết lỗi.

“Không sao”. Yến My biết cô đến không đúng lúc, không thể làm gì khác là im lặng, chưa đánh đã lui.

Cô nhẫn nại đợi đến khi đã tan sở, nhưng mà Thượng Quan Vũ vẫn chưa quay lại, sau đó nghe được từ miệng đồng đội của anh mới biết, anh ta nói nhiệm vụ khẩn cấp là truy bắt tội phạm nguy hiểm, hai bên giằng co từ này đến giờ vẫn chưa có kết thúc.

Cô vội vàng mở tivi, quả thật báo đài đều đang phát sóng tin tức trực tiếp.

Nữ phóng viên cầm microphone hướng về phía màn hình, thao thao bất tuyệt tường thuật tình trạng hiện trường, chỉ thấy đứng phía sau cô ta là một đội cảnh sát đứng thành hàng, đoàn người đang đưa lưng về phía ống kính giờ súng chuẩn bị, trận địa đã sẵn sàng nghênh chiến quân địch.

Lông mày Yến My nhăn lại, chuyển mắt nhìn ban phía màn hình, đột nhiên cảm thấy phong cảnh nơi đây rất quen thuộc.

Không thể nào! Nơi đây là.....Nơi đây không phải là khu gần nhà cô chứ?

Cô càng nhìn càng giật mình, càng nhìn càng hoài nghi, nhất là góc đường bên kia có một quầy thức ăn nhỏ bán bánh, cô vội vàng nắm lấy ví da chạy đến hiện trường.

3. Chương 3

Thượng Vũ dẫn một tiểu đội cảnh sát Tia Chớp đến hiện trường, bao vây toàn bộ con đường, tránh thương vong khi nổ súng truy quét tên tội phạm nguy hiểm A Lang.

Đối phương có hàng chục người, trong tay đều có súng, nhiều cảnh sát đã bị thương do trúng đạn, má phải của anh cũng bị đạn bắn xẹt qua, tình hình càng này càng bế tắc.

“Đại Cương, cậu đi vòng qua khu nhà phía sau”. Phong Thượng Vũ ngồi xổm xuống dùng bộ đàm thì thầm ra lệnh, ẩn người ở đằng sau cánh cửa lớn.

“Tuân lệnh!”.

Tình hình trước mắt thật sự rất khó khăn, A Lang là một nhân vật nguy hiểm, băng nhóm của hắn có hơn chục người, một thời gian A Lang sống lưu vong ở nước ngoài với 2 em trai để trốn tránh khiến cho cảnh sát không nắm bắt được thông tin. Lần này nhận được thông tin tình báo, nắm rõ được nơi ở của hắn, tập kích bất ngờ, ở trên phố quyết sống mái một phen với bọn chúng, kết quả ngược lại chúng xông vào trong nhà dân, bắt giữ làm con tin, trong 2 giờ tình thế vẫn rất bế tắc.

“Đội trưởng, bây giờ phải làm thế nào?”. Tiểu Sơn nói.

“Đưa loa phóng thanh cho tôi”.

“Vâng”.

Phong Thượng Vũ cầm loa phóng thanh trong tay, đưa đến gần miệng thuyết phục những người bên trong đầu hàng.

“A Lang, mau chóng giải phóng con tin, đầu hàng đi! Anh đã bị chúng tôi bao vây hết xung quanh rồi!”.

Đầu hàng con mẹ mày! Chúng mày dám xông vào, tao giết hết bọn nó!”. A Lang từ trong ngôi nhà quát to, sau đó liền nghe thấy tiếng hét chói tai của phụ nữ.

“A Lang, anh là đàn ông chân chính, dám làm dám chịu, không giống như kẻ lang thang đầu đường xó chợ, chỉ biết lấy tính mạng của người khác để uy hiếp!”. Phong Thượng Vũ cau mày, ý nhắc nhở Tiểu Sơn đang nấp dưới cửa sổ quan sát tình hình.

“Đi chết đi! Mày không cần dùng kế kích tao, tao sẽ không mắc mưu đâu!”. A Lang chửi.

“Đội trưởng, không thể cứ thế này được, chúng ta phải tìm cách tấn công vào bên trong!”. Giọng nói của Đại Cương từ trong bộ đàm phát ra.

“Tôi biết rõ rồi!”. Nếu khuyên bảo không được, thì phải sử dụng biện pháp cưỡng chế! Sau đó Thượng Vũ nói trong bộ đàm với tay súng bắn tỉa từ xa: “A Xuyên, cậu ở bên kia có nhìn thấy được tình hình bên trong không?”.

“Có thể. Lúc này A Lang cùng với các anh em của hắn đều tập trung ở phòng khách, hai con tin đang bị bọn chúng bắt quỳ dưới mặt đất, hai người đều bị chĩa súng”. A Xuyên miêu tả tình hình một cách nhanh chóng.

“Cậu có tự tin đánh úp bọn chúng không?”.

“Đội trưởng, chúng ta có thể chỉ bắn trúng được một trong hai, không thể một lần tiêu diệt được tất cả, chỉ sợ sẽ làm cho con tin bị thương”.

“Để tôi qua đây”. Anh lập tức kéo một cảnh sát đứng đang ngồi ở gần đến thay vị trí của anh, bản thân lại chạy về căn nhà hướng đối diện, chạy thẳng lên trên tầng cao nhất gặp A Xuyên.

“Đội trưởng”. A Xuyên nghênh đón, cầm súng trường bắn từ xa giao cho anh.

“Để tôi đối phó với A Lang, các cậu đối phó với hai tên còn lại”. Phong Thượng Vũ đặt nòng súng ở trên lan can, ngắm chuẩn về phía A Lang.

“Hay là...”

“A Xuyên, chúng ta chỉ có duy nhất một cơ hội”. Càng gặp phải loại tình huống này, Phong Thượng Vũ lại càng bình tĩnh, mắt giống như chim ưng, cổ tay giữ súng ngắm thẳng vào tên tội phạm A Lang.

“Tôi hiểu rõ rồi”. Hai tay súng bắn tĩa đồng thời đáp.

“Tốt lắm, một, hai, ba nổ súng!”.

Bang bang bang! Ba tiếng súng nổ vang lên, tương ứng nhắm thẳng vào cổ tay, cổ chân của ba tên tội phạm, tiếp theo các cảnh viên nhanh chóng phá cửa, đều trang bị vũ khí bao vây bọn chúng, bọn họ nhanh chóng còng tay ba tên tội phạm lại, hai con tin được cứu thoát đưa ra ngoài một chấn thương nhỏ cũng không có, chấm dứt tất cả các hành động.

“Thành công!”. A Xuyên vui mừng kêu to, trên mặt vẫn còn lưu lại một tầng mồ hôi lạnh, thời điểm vừa rồi, anh dường như đã ngừng thở khi ngắm bắn súng thật chuẩn, cũng may là không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

“Chúng ta đi xuống dưới lầu thôi”. Phong Thượng Vũ thở ra một hơi, đứng dậy vỗ vỗ phủi bụi trên đầu gối.

“Vâng”.

Yến My vội vàng chạy về nhà, còn chưa đi đến cửa ngõ, đã nhìn thấy một chiếc xe SZO, xe cứu thương đã ở chế độ chờ mệnh lệnh, bởi vì con đường đã bị chặn, nên cảnh sát giao thông đang duy trì trật tự an toàn giao thông, cô căn bản không thể vào được.

Thật sự may mắn! Đã bắt được các tội phạm nguy hiểm có súng, thật sự địa điểm này rất gần với nhà cô. Nếu cô nhìn không được muốn xông vào, có khi không thể giúp đỡ mà lại còn làm cho tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, có lẽ Đài Loan không đạt tiêu chuẩn của cô, tại sao lại xảy ra những chuyện này khi cô quay về nước làm việc?

Quên nó đi! Thay vì ở đây xem náo nhiệt, thà đi ra quán cà phê gần đây ngồi còn hơn, dù sao với tình trạng như này, cô cũng không thể vào nhà được.

Đôi chân của cô nhanh chóng chuyển hướng, bỗng nhiên nổ ra mấy tiếng súng vang dội kéo sự chú ý của cô trở lại, tiếp đấy lại gây ra một cơn chấn động.

“Tránh ra, tránh ra nhanh lên!”.

Chỉ nhìn thấy một đồng nhân viên cảnh sát đẩy máy ảnh của đám phóng viên ra, để áp giải ba tên tội phạm bị thương, nhân viên y tế vội vàng chạy ra đón bọn họ.

Phong Thượng Vũ đây mà! Anh không sao chứ? Bên tai lại vang lên tiếng súng, Yến My cau mày, vô thức quay lại nhìn về đám cảnh sát để tìm kiếm tung của anh.

Khi bước vào con hẻm, chỉ nhìn thấy anh ta bị bao vây bởi các đồng nghiệp, trên mặt tràn ngập nụ cười, nụ cười kia mạnh mẽ thu hút tâm mắt của cô, khiến trái tim cô bỗng dưng như bị điện giật chạy thẳng đến mang tai.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của ai đó, Phong Thượng Vũ quay đầu lại liền nhìn thấy cô, đang nhanh chóng đi tới.

“Tiểu My, em lo lắng cho anh nên mới đến đây hả?”. Anh vui mừng khôn xiết, cho rằng việc theo đuổi tấn công cô cuối cùng cũng phát huy một chút tác dụng.

“Không phải”. Những lời này của cô phá vỡ bầu chú, cô trả lời thẳng thừng.

Đúng là gặp quỷ! Cô tại sao lại đột nhiên giống như thiếu nữ si mê trợn mắt nhìn anh, vì anh mà tim đập dồn dập!

“Phải không?”. Anh không tin vào câu trả lời của cô, nghĩ rằng cô nhút nhát, xấu hổ nên không thừa nhận.

“Anh không cần phải suy diễn nhiều như thế, gia đình ở tôi sống ở quanh khu vực này, tôi nghe được tin tức nên đi về xác nhận lại”. Gương mặt Yến My lạnh lùng, nhưng tầm mắt vẫn gắn chặt trên gò má anh.

“Anh không tin, trừ trừ em chứng minh cho anh xem”. Làm gì có chuyện khéo như thế! Phong Thượng Vũ vẫn không tin.

Tại sao tôi phải chứng minh cho anh xem! Cô gần như bật thốt ra suy nghĩ, nhưng nhìn nét mặt của anh, miệng vết thương trông thật gai mắt! Thôi! Coi như trách nhiệm của đồng nghiệp, giúp anh ta bằng bố lại cũng không sao đâu!

“Đi theo tôi!”.

Thật sự muốn dẫn anh ta về nhà? Trong lòng Phong Thượng Vũ ôm hoài nghi, đi theo phía sau cô.

Đi bộ được mấy phút đồng hồ, Yến My và anh vào trong thang máy đi lên trên căn hộ.

Đi lên trên tầng, đến trước cửa nhà cô, cô gơ chìa khóa ra mở cửa.

“Mời ngồi”. Cô thuận tay để chìa khóa lên trên nóc tủ đựng giày, chỉ vào sofa ở phòng khách.

Nhìn động tác của cô, rốt cuộc Thượng Vũ cũng tin rằng không phải cô cố viện lí do từ chối, một mặt khác trong lòng không khỏi đắc ý, tuy chưa theo đuổi được cô, nhưng đã có cơ hội bước vào nhà cô.

Căn hộ ngoài những đồ dùng gia đình cần thiết ra, tất cả mọi chỗ đều trống rỗng, vì sao cô ấy không sắp xếp căn phòng giống các cô gái bình thường?

“Ngồi xuống đi, còn đứng đấy làm gì?”. Yến My cầm hộp cứu thương đi ra.

“Yến My, người nhà em đâu?”. Anh ngồi xuống ghế sofa dài.

“Tất cả bọn họ đều ở rải rác khắp nơi, tôi có một đề nghị”. Cô cầm hộp cứu thương đặt lên bàn: “Bây giờ tôi sẽ giúp anh bôi thuốc, anh đừng có lộn xộn”.

“Vết thương nhỏ thôi, đừng bận tâm”. Phong Thượng Vũ nói như không chuyện có gì.

Chắc, hóa ra là cô quan tâm đến anh nha!

“Miệng vết thương vẫn là nên xử lí sẽ tốt hơn!”. Yến My mở hộp sơ cứu, bắt đầu giúp anh rửa vết thương.

Khi nước sát trùng chạm đến gò má Phong Thượng Vũ, anh cắn chặt răng chịu đựng.

“Sẽ không đau chứ?”. Nhìn mặt anh, cô phát hiện gò má anh co giật nhẹ.

“Không sao.” Anh tươi cười tỏ vẻ mạnh mẽ.

“Vậy thì tốt rồi”. Anh ta rõ ràng là cố gắng chịu đựng! Sau đó, cô nghĩ, anh ta trước mặt mình mà còn cố làm ra loại hành động này, đôi tay càng dùng thêm sức lau mạnh vết thương.

“Hừ—“ Đau đớn khiến anh vô ý né tránh.

“Xin lỗi, anh đừng có tránh được không? Như thế tôi sẽ rất khó xử lí”. Cô xin lỗi không có thành ý, còn cố tình cầm miếng bông có thuốc sát trùng đưa trước mắt anh.

Rõ ràng cô cố ý! Nhưng anh cũng không nói gì, đưa mặt lại gần, để cô tiếp tục sát trùng.

“Một mình em ở đây sẽ rất cô đơn?”. Khó có được cơ hội ở chung, chưa đầy mấy giây Thượng Vũ lại mở miệng nói.

“Quen rồi”. Tay cô chăm chú vào công việc, thuận miệng trả lời.

“Em có thường xuyên liên lạc với người nhà không?”.

“Thỉnh thoảng”. Cô cau mày, bôi thuốc giúp anh ta.

“Nhà em có mấy anh chị em?”.

“Năm”. Cô giúp anh dán urgo.

Anh ta đang làm gì? Điều tra hộ khẩu?

Anh huyết sáo: “Phù! So với ba mẹ tôi, ba mẹ em còn có thể sinh nhiều hơn! Lần trước không phải em cũng gặp qua anh trai anh rồi sao? Thật ra thì anh còn một em trai và một em gái, em thì sao? Em đứng thứ mấy trong gia đình?”.

“Cảnh sát Phong, tôi đã băng bó xong, nhưng anh vẫn nên đi bệnh viện để tiêm ngừa uốn ván, tránh nhiễm trùng”. Cô không trả lời câu hỏi của anh, cầm lấy hộp sơ cứu đứng lên.

“Tiểu My.....”

“Cảnh sát Phong, có lẽ lần trước anh chưa hiểu rõ ý của tôi”. Yến My cắt đứt lời anh, ngả bài trực tiếp với anh: “Xin anh đừng nên tặng hoa, tặng quà, hoặc là tặng bất cứ một thứ gì cho tôi”.

“Tiểu My, tại sao em thường trực tiếp từ chối sự theo đuổi của người khác à?”. Phong Thượng Vũ nghiêng đầu hỏi.

“Không thích hợp thì tốt nhất đừng có lãng phí thời gian của nhau”. Yến My luôn luôn ôm khư khư ý niệm này.

“Vì thế, em luôn trực tiếp từ chối bọn họ?”. Anh nghi ngờ cô đã bị người khác làm tổn thương, nên trái tim của cô luôn đề phòng trực tiếp từ chối những người muốn theo đuổi cô.

“Phần lớn là như thế”. Dù sao đa số bọn họ đều rất biết điều, không giống như người này, còn phải nói đến hai lần.

“Như vậy những người nằm trong phần nhỏ cũng bỏ qua sao?”. Anh hỏi đến cùng.

“Ừ”. Yến My trả lời thiếu kiên nhẫn.

“Vì sao bọn họ lại từ bỏ?”.

“Cảnh sát Phong, đối với ai anh cũng luôn luôn tò mò như thế à?”. Đủ rồi! Cô nhin đủ rồi!

“Cùng đứng trên một lập trường, tôi muốn biết vì sao họ thất bại, điều này cũng không phải là quá chứ?”. Phong Thượng Vũ vô lại nói.

Yến My im lặng.

“Tiểu My, nói cho tôi biết, ngoại trừ những người bị em từ chối, em đã từng đồng ý lời tỏ tình của người nào chưa?”. Anh không đổi chủ đề, tiếp tục bám lấy cô hỏi cho rõ ràng.

“Cảnh sát Phong, tôi đã nói rồi, anh đừng nên quấy rầy tôi?”. Cô không muốn làm quen với anh.

“Em trả lời tôi đi”.

“Có, tôi đã từng nhận lời”.

“Câu hỏi cuối cùng? Vì sao lại chia tay?”.

“Tôi lại đã nói rồi là không hợp nhau”. Cô một lần nữa lặp lại đáp án.

“Không được trả lời lấy lệ”.

Anh thật sự thô lỗ! Lớn đến bằng này, lần đầu tiên cô muốn đánh người!

Không muốn cùng anh tranh luận, sớm đuổi anh ra cho đỡ phiền phức. Trong lòng nghĩ thế một lúc sau cô mở miệng: “Công việc, bọn họ đều không thích công việc của tôi, cho nên tự động rút lui, bây giờ anh có thể đi?”.

“Ok! Tôi hiểu rõ rồi! Tiểu My, tuân theo giao hẹn, tôi đi về đây, bye”. Anh đánh xong rút quân, phải mông chạy lấy người.

Không khí yên tĩnh trong phòng trở về lúc ban đầu, Yến My rót cuộc thở phào một hơi, ngồi sững ở trên ghế sofa.

Đúng là khiến người ta mệt mỏi! Chưa từng gặp qua đàn ông thô lỗ như vậy!

Nhưng mà, tóm lại anh đã buông tha chưa? Đừng có trở lại! Nói mấy chuyện yêu đương không bệnh mà chết mất, cô từ lâu đã nhận rõ ra được bộ mặt thật của đàn ông ích kỷ, sỹ diện, vì thế cô tình nguyện độc thân đến già, không nghĩ muốn yêu đương, không muốn kết hôn, hi vọng anh sẽ không trở lại phá hỏng ý định của cô.

Tiểu Yến My thân yêu:

Công việc của em hoàn toàn không phải là trở ngại để chúng ta ở bên nhau.

Thượng Vũ.

Này.....Người đàn ông này.....Người đàn ông này.....Yến My cầm tấm thiệp, tức giận đến run người.

Lần này anh không tặng một thứ gì, chỉ gửi một tấm thiệp.

Vì sao anh lại muốn dây dưa như thế?

Linh— Tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Sao vậy, pháp y Thất”. Giọng nói của cô cố kìm nén tức giận

“Haha, xem ra em nhận được thiệp rồi”. Nghe được giọng nói của cô, Phong Thượng Vũ có thể đoán ra, đương nhiên anh cũng đã canh chuẩn thời giờ gọi sau khi cô đã đọc tấm thiệp.

“Cảnh sát Phong, tóm lại là anh muốn thế nào?”. Cô nói lạnh lùng, thật ra bây giờ cô thật sự muốn đập nát điện thoại.

“Tiểu My, sau khi anh đi về đã suy nghĩ lại, anh cảm thấy vấn đề của em, trong mắt của anh một chút xíu cũng không gây trở ngại, vì vậy, tại sao em lại không chấp nhận sự theo đuổi của anh?”.

“Cảnh sát Phong, từ trước đến giờ anh không bao giờ chịu tiếp thu từ chối à?”.

“Tiểu My, tại sao em không thử qua rồi hãy từ chối?”. Anh lại quay lại với những câu hỏi.

“Cảnh sát Phong, tôi không muốn lãng phí thời gian của nhau”. Cô đã nói rất nhiều lần rồi, vì sao anh nghe lại không hiểu?

“Anh không cảm thấy lãng phí thời gian”.

“Cảnh sát Phong, tôi có quyền từ chối”. Nếu không phải là đang ở phòng làm việc, cô có lẽ muốn hét lên với anh.

Căn bản là anh không phù hợp! Không! Đầu óc anh có bệnh! Nếu không vì sao nghe lời từ chối của cô mãi mà không hiểu?

“Tiểu My, anh cũng có quyền theo đuổi”.

Cô im lặng một giây, nói tiếp: “Cảnh sát Phong, tôi tự nhận tôi không phải là người bình thường, cũng không có điểm gì đặc biệt đáng để anh yêu mến, xin anh hãy buông tha tôi đi!”.

“Tiểu My, chẳng lẽ em không biết ở trong mắt anh, em có bao nhiêu đặc biệt sao?”.

“Có à?”. Tiếp theo, anh sẽ nói với cô là vừa gặp đã yêu chứ! Trong lòng cô chợt lóe lên suy nghĩ này.

“Tiểu My, lần đầu tiên anh nhìn thấy em, đã bị em hấp dẫn!”.

“Đúng không?”. Yến My hừ lạnh nói, những lời này không biết cô đã nghe bao nhiêu người đàn ông nói rồi.

“Tiểu My, anh biết em nghe đã nghe câu này rất nhiều, nhưng anh thấy ngoài sắc đẹp của em, khiến anh yêu mến chính là phẩm chất đáng ngưỡng mộ, sự quyến rũ này làm cho người khác không thể cưỡng lại được!”. Anh nghĩ sẽ không có người phụ nữ nào có thể kháng cự được với lời ngon tiếng ngọt.

“Anh nói đủ chưa! Hiện tại tôi không muốn suy nghĩ đến chuyện tình cảm”. Lời nói của anh khiến cho trái tim cô rung động, nhưng cô không muốn vì người đàn ông này phá hỏng quyết tâm lúc đầu của chính mình.

“Tại sao?”. Thời khắc quan trọng đã đến, anh hỏi ngay lập tức.

“Không tại sao, vì tôi không muốn nhắc đến chuyện tình cảm”. Giọng nói của cô càng ngày càng lạnh, anh nhất định phải ‘đập vỡ nồi đất’ hỏi đến cùng sao?

“Tiểu My, anh có thể chờ em suy nghĩ lại!”. Hỏi không được nguyên nhân, Phong Thượng Vũ vội thay đổi giọng điệu. Dù sao anh cũng chưa muốn phải có câu trả lời ngay bây giờ, nói sau cũng được, chuyện tình cảm cũng không có người nào có thể ép buộc được, khi cảm xúc tới, ai cũng không thể ngăn lại được!

Cô như cũ không nói gì, hoàn toàn không phát ra tiếng.

“Tiểu My, để xác định mối quan hệ của chúng ta, tôi mời em đi ăn tối có được không?”. Không để cho anh có cơ hội mở miệng. Yến My trực tiếp đập máy ngay lập tức.

Thật sự là thua anh luôn, anh không cảm thấy lãng phí thời gian, lãng phí tiền bạc là chuyện của anh, cô cũng không có hơi đâu mà nói dông dài.

Sau lần đó, Phong Thượng Vũ vẫn tiếp tục theo đuổi, anh bây giờ không giở trò tặng quà nữa, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy tấm thiệp trước mắt cô. Chỉ có thiệp là thứ duy nhất không biến mất, mỗi ngày luôn luôn có sẵn một tấm thiệp đợi cô mở ra, cứ như thế qua nhiều tháng.

Cô vừa mới bắt đầu đọc, đều nổi da gà, nhưng lúc lâu cũng thành thói quen, cảm giác của cô vô tình lại có sự thay đổi, cô không còn thuận tay vứt thiệp đi nữa, bởi vì nội dung của tấm thiệp mà cười nhỏ, khi trái tim bị cô khóa chặt từ từ mở ra, nghĩ sẽ thử đáp ứng lời tỏ tình của anh, anh và tấm thiệp lại đột nhiên biến mất.....

Sau này cô mới biết được, Phong Thượng Vũ đã nghỉ việc từ lâu để về quản lý cơ nghiệp của gia đình, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói.

Anh, anh thật sự rất xấu xa! Vì sao anh lại làm như thế? Cho dù anh muốn vứt bỏ cũng phải nói một câu cho rõ ràng chứ! Anh làm rối loạn cuộc sống của cô, không nói một câu nào liền biến mất, khiến cho cô vừa tức giận vừa mâu thuẫn, chỉ có lấy gổ làm đối tượng trút giận.

Rốt cuộc thì anh có ý gì? Câu hỏi này liên tục xoay quanh trong đầu cô, khiến cô liên tục mất ngủ mấy đêm, qua một thời gian cô mới từ từ hồi phục.

Coi như người này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô!

“Tiểu My thân yêu.....”

Giọng nói của Phong Thượng Vũ kéo cô từ trong hồi ức quay trở về thực tế.

“Tiểu My, vì sao em không để ý đến anh?”. Lời vừa dứt, thì có một bàn tay lớn đặt trên vai cô.

“Cảnh sát Phong, không nên ở chỗ này nói từ thân yêu chứ?”. Yến My cắn răng đẩy tay của anh ra.

Lúc đầu anh không nói qua một tiếng đột nhiên biến mất, xem cô là trò chơi sao?

“Ừ! Em đã quên anh không còn làm cảnh sát lâu rồi!”. Phong Thượng Vũ đi đến trước mặt cô, khuôn mặt lưu manh treo lên một nụ cười.

“Phong tiên sinh, Phong tổng giám đốc, có việc gì mà anh đại giá quang lâm đến đây?”. Con người Yến My rục rủa.

“Tiểu My, không phải là em giận anh đã quá lâu không còn liên lạc với em đấy chứ?”. Phong Thượng Vũ có thể cảm nhận được sự tức giận của cô, việc này cũng đã nằm trong dự tính của anh.

Không sai! Anh cố tình không nói cho cô biết anh chuyển công việc, cố ý ngừng gửi thiệp đi, vì muốn thử xem phản ứng của cô, và cũng để trải nghiệm tình cảm của mình.

Sự thật chứng minh, ban đầu anh nghĩ đối với cô chỉ là vui đùa rồi sẽ nhanh chóng biến mất, nửa năm qua, ngày nào cũng hiện lên khuôn mặt của cô, nói cho anh biết, cô gái này đã khắc sâu vào tâm trí anh, tim của anh sớm đã bị cô nắm giữ, cho dù anh đã so sánh thử có tình cảm với các cô gái khác, cũng không thể khiến cho anh toàn tâm toàn ý theo đuổi được.

Anh đã xác định mình thật sự yêu cô, mà phản ứng hiện tại của cô cho anh biết, cô đối với anh cũng không phải thờ ơ.

“Anh là ai hả! Tôi đâu có quen anh việc gì tôi phải tức giận!”. Cô từ từ đứng dậy đi về phía bên trái.

“Tiểu My, tiểu Yến Yến, anh có thể giải thích!”. Anh sai bước đuổi theo

Oh! cô ấy thật sự tức giận không nhẹ nha! Xem ra anh đi đúng quân cờ này rồi!

“Việc gì phải giải thích! Anh đừng nên gọi tôi là Tiểu My, Tiểu Yến Yến, chúng ta không quen biết nhau đến mức đấy, OK?”.

Càng nghĩ càng tức, Yến My bước đi nhanh hơn, vừa đến ven đường liền vẫy ngay taxi.

“Tiểu My, chờ đã!”. Phong Thượng Vũ bắt được tay cô, kéo cô trở lại vĩa hè.

“Anh buông tay!”. Yến My kêu lên.

“Này! Rốt cuộc hai người có đi xe không?”. Tài xế taxi hạ cửa kính xuống hỏi.

“Tôi muốn đi!”. Yến My nói to.

“Anh lái xe, thật xin lỗi, cô ấy sẽ không đi xe!”. Phong Thượng Vũ nhanh chóng từ chối thay cô.

“Anh nói bậy cái gì thế? Tôi muốn đi xe, anh buông tay ra!”. Cô quát.

“Làm cái gì thế hả? Đôi tình nhân các người cãi nhau âm ỉ, cũng không cần lôi taxi chúng tôi vào đùa giỡn chứ!”. Anh tài xế cau mày, giáo huấn bọn họ hai câu, nhanh chóng lái xe rời đi.

“Chúng tôi.....” Anh ta vừa mới nói cái gì? Tình nhân! Oa! Bọn họ có chỗ nào giống tình nhân? Yến My nghe thấy thế đỏ bừng mặt, không kịp sửa lại cho đúng.

Phong Thượng Vũ trong lòng cười thầm, anh tài xế kia nói không sai, bộ dạng này của bọn họ giống như bạn gái giận đối bạn trai. Nhưng không thể bỏ lỡ cơ hội này, Phong Thượng Vũ ngay lập tức mở miệng giải thích:

“Tiểu My, anh thật sự có nỗi khổ trong lòng! Mấy tháng nay, anh bận rộn thích nghi với hoàn cảnh, thật sự không có thời gian đến thăm em, nhưng mà, sau này sẽ không như thế nữa, bây giờ công việc của anh đã đi vào quỹ đạo, sau này sẽ thường xuyên đến gặp em!”. Giọng điệu của anh đủ mười phần thành khẩn.

Yến My ngẩng đầu nhìn gương mặt anh, lòng mày thanh tú nheo lại, cô không hề tin lời nói của anh.

Lừa gạt quỷ! Làm gì có thể bận đến mức ngay đến thời gian để gọi một cuộc điện thoại cũng không có!

Không, không đúng! Làm gì phải quản cái khí giới anh có gọi điện thoại hay không? Anh và cô không hề có một mối quan hệ nào hết!

“Tôi việc gì phải quản anh có nỗi khổ tâm hay không! Anh không cần phải giải thích với tôi!”. Suy nghĩ lòng vòng, cô dùng sức, cuối cùng cũng thoát ra khỏi bàn tay của anh.

“Không giải thích không được? Ngay đến cả tài xế lái xe taxi nhìn em giận cũng cho rằng chúng ta là đôi tình nhân cãi nhau”. Phong Thượng Vũ cười đến tận mang tai.

“Bịa đặt linh tinh, ai là người yêu của anh!”. Yến My lườm anh một cái, hất đầu rời đi.

“Tiểu My, đừng như thế! Cuộc sống của anh không có em, anh rất nhớ em!”. Phong Thượng Vũ đuổi theo, ôm cô vào lòng.

“Những lời này anh giữ lại mà nói với người phụ nữ khác đi!”. Đột nhiên anh ôm cô khiến tim cô không khỏi đập loạn nhịp, vội vươn tay đẩy anh ra, tự nói với chính mình, ngàn vạn lần không thể tin lời nói của kẻ nói dối.

“Không có ai hết! Trừ em ra, không có người phụ nữ nào khác!”. Anh nhẹ nhàng dùng lực không để cho cô chạy thoát.

“Buông!”.

“Không buông! Đợi em hết giận chuyện lúc trước, anh mới thả em ra!”. Đôi mắt của anh sáng ngời quyết tâm.

“Anh.....” Yến My còn chưa kịp mở miệng, đã bị người khác cắt đứt.

“Yến My?”. Trần Vũ thật sự không thể tin nổi vào mắt mình, bình thường Yến My đối với bất kể người nào đều giữ vững một khoảng cách, lại có thể ở trên đường cùng một người đàn ông ôm nhau!

“Trần Vũ!”. Yến My nuốt lời nói trở lại, vẻ mặt lo sợ.

Trời đánh! Lúc nào không gặp, lại gặp đồng nghiệp đúng vào tình huống này!

“Yến My, anh ấy là bạn trai.....của cô!”. Trần Vũ chỉ vào Phong Thượng Vũ.

“Đúng vậy, tôi là bạn trai của Yến My, tôi tên Phong Thượng Vũ, không biết anh là gì của Tiểu My.....”. Anh đoạt lại thể chủ động.

“Trần Vũ, anh đừng có nghe anh ta nói hươu nói vượn! Anh ta không phải bạn trai tôi!”. Yến My quát vội đẩy anh ra.

“Đây...” Trần Vũ bị cô làm cho sững sờ đến ngạc nhiên, từ trước đến nay anh chỉ nhìn thấy cô bộ dạng khách sáo, lãnh đạm, chưa bao giờ nhìn thấy tâm trạng của cô kích động như thế.

“Ngại quá! Cô ấy tức giận tôi đã lâu không có liên lạc, cho nên phát cáu!”. Phong Thượng Vũ lại nắm lấy tay cô, cười khanh khách giải thích.

“Ai? Ai phát cáu hả?”. Yến My quát, chỉ thiếu nước là tức đến động tay động chân thôi!

“Lúc này bộ dáng của em không phải phát cáu thì là gì?”. Phong Thượng Vũ cười nói.

Nhìn tình huống này xem ra là người yêu cãi nhau, nếu là người yêu cãi nhau, anh cũng không muốn ở giữa làm kỳ đà. Vừa nghĩ như vậy, Trần Vũ liền mở miệng nói: “Ách....Yến My! Tôi xem ra cô còn có việc riêng, tôi về phòng pháp y trước nhé! Phong tiên sinh, rất hân hạnh được làm quen, tôi là đồng nghiệp của Yến My, có cơ hội sẽ gặp lại nói chuyện”.

“Trần.....” Yến My cắn bản không còn kịp nói ra, người ta đã đi mất rồi.

“Anh! Tại sao anh lại đi nói lung tung với người khác? Chúng ta không phải là người yêu!”. Cô hất tay của anh ra.

“Tiểu My, có thể cho anh hỏi một câu. Em việc gì phải phản ứng mạnh như thế? Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không. Em đi cùng anh đến cục cảnh sát lấy lời khai, anh cũng nói một câu như vậy, lúc ấy em cũng đâu có kích động như vậy giờ”. Phong Thượng Vũ bình tĩnh nhìn cô.

“Lúc ấy không giống với bây giờ! Tại sao lại có thể đánh đồng?”. Yến My nhíu mày.

Cô thật sự hối hận vì này đó đã gặp anh!

“Đúng là không thể đánh đồng, lúc ấy một ít cảm giác với anh em cũng không có, nhưng bây giờ thì hoàn toàn trái ngược!”. Phong Thượng Vũ gọn gàng dứt khoát vạch trần nguyên nhân tức giận của cô.

“.....Người không bình thường mới có cảm giác với anh”. Trái tim bị đánh trúng, có một loại cảm giác khó chịu. Cô đỏ mặt, một lúc lâu mới thốt ra nổi một câu.

“Tiểu phiền tử”[1]. Anh cười nói.

[1]: Người dối lòng

“Anh mới là tên nói dối!”. Cô cảm giận trừng mắt lườm anh.

“Anh! Nói dối? Anh nói dối em cái gì?”. Anh chỉ vào mình. “Đây cái án này rất nghiêm trọng đó nha!”

“Anh!”. Cô mở miệng, rồi lại nuốt vào, cô cũng không thể nói với anh lừa gạt tình cảm của cô được!

“Anh làm sao?”

“Tôi lười nói với anh”. Để cho anh làm ra như thế, khẩu vị trong miệng cô hoàn toàn biến mất, dứt khoát quay đầu trở về làm việc thì hơn.

“Tiểu My, em không phải là tiểu phiến tử, mà là một con đà điểu!”. Anh nhìn bóng lưng cô, không đuổi theo.

“Anh là tên lừa đảo, đại vô lại!”. Cô dừng lại không nhìn được quay lại mắng anh.

“Tiểu My, anh biết rõ em vì anh không liên lạc nên mới tức giận, nhưng em nghĩ lại xem, nếu không phải là thật, việc gì anh phải theo đuổi em lâu như vậy, làm sao có thể buông tha dễ dàng như thế được?”. Phong Thượng Vũ giải thích một lần nữa.

“Chuyện xấu đều hiện trên mặt anh, anh thích hay không là chuyện của anh, nhưng mong anh đừng tìm đến tôi nữa, tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi để chơi trò chơi cùng anh!”. Cô đang nổi nóng, bây giờ có nói cái gì nghe cũng không lọt, quăng ra mấy câu về phía sau, hất đầu rời đi.

“Tiểu My thân yêu, anh thích em, anh sẽ lại đến tìm em!”. Anh nói to tuyên ba, nhưng cô không quay đầu lại.

4. Chương 4: Chương 4

“Ồ? Yến My, sao cô quay lại nhanh thế?”. Trần Vũ vừa nhìn thấy cô đi vào, liền mở miệng hỏi.

Yến My vẫn còn đang nổi nóng không trả lời, chỉ đặt mông ngồi vào chỗ của mình.

Rốt cuộc Trần Vũ cũng phát hiện ra sắc mặt cô không tốt.

“Ách—Yến My, cô chưa làm hòa với bạn trai hả?”. Anh thử hỏi.

Bộp! Yến My dùng sức vỗ bàn. “Trần Vũ, tôi nhắc lại cẩn thận một lần nữa, tôi và người kia một chút quan hệ cũng không có”.

Anh bị hành động đột nhiên của cô làm giật mình.

Nếu như thật sự không có một chút quan hệ, phản ứng kia của cô không phải là quá mạnh sao?

Yến My nghiêm mặt, thuận tay lấy tài liệu trên bàn, chuẩn bị làm việc.

“Tôi cảm thấy Phong tiên sinh thật sự rất giỏi!”. Bên trong phòng yên lặng thật lâu, Trần Vũ không nhìn được lại mở miệng.

“Anh có ý gì?”.

“Thế mà anh ta có thể làm cho cô tức giận nha!”. Anh chen miệng vào nói, đúng là anh không làm được.

Nhưng cô không nói gì.

“Yến My, tôi quen biết cô bao lâu, hôm nay tôi mới biết thì ra cô có thể tức giận, từ trước đến nay thái độ của cô đối với tôi luôn khách khí xa cách thôi”.

“Vậy sao?”. Yến My không muốn giải thích điều gì đối với tính khí của mình.

“Yến My, cô thật sự chưa từng nghĩ sẽ ở chung một chỗ với Phong tiên sinh sao? Tôi cảm thấy hai người rất đẹp đôi”. Trần Vũ biết mình có hơi nhiều chuyện, nhưng đều là đàn ông, anh nhìn không được muốn giúp Phong Thượng Vũ nói tốt vài câu.

“Chuyện này không liên quan đến anh”. Yến My lãnh đạm đáp lại Trần Vũ một câu.

Chuyện tình cảm của cô từ lúc nào khiến người khác phải can thiệp vào?

Gặp phải người cứng đầu, Trần Vũ nhún nhún vai, không nói nữa. Bên trong phòng làm việc lâm vào trạng yên lặng một lần nữa, chỉ còn tiếng gõ bàn phím máy tính.

Tức giận của Yến My trong lúc làm việc cũng từ từ tan đi, đợi đến khi cô tan tầm về nhà, đã có thể an tĩnh thả lỏng tâm trí nhớ lại sự việc xảy ra ngày hôm nay.

Nhưng cô phải thừa nhận, phản ứng của mình hơi mạnh một chút. Đều phải trách anh! Nếu không phải anh mất tích không lí do, lại không lí do xuất hiện, cô làm sao lại tức giận như vậy được?

Công việc bận rộn nên không liên lạc được cái gì chứ, việc này có thể ư? Kể cả bận rộn cũng có thể gọi điện thoại mà! Cứ cho là anh không biết số điện thoại nhà cô, cũng không thể không biết số điện thoại ở phòng làm việc của cô được!

Nhưng mà.....Anh đột nhiên trở lại. Lại vắt cổ moi óc ra nghĩ lí do giải thích, bất luận là thật hay giả, chỉ cần tìm đến cô, qua điểm này cũng đủ để nói rõ thành ý của anh.

Nếu như chỉ là muốn đùa bỡn cô, có cần thiết phải nhiều lần như vậy không? Dạy dỗ người khác cũng phải có mức độ, cũng không có ai rảnh rỗi như vậy đâu!

Những lời của anh nói.....

Tiểu My thân yêu, anh thích em, anh sẽ lại đến tìm em.

Lời Phong Thượng Vũ tuyên ba lại vang lên trong đầu cô, khiến cô không khỏi đỏ mặt. Lúc ấy chỉ lo tức giận, không có cảm giác gì, lúc này nghĩ lại, tim không khỏi nhanh thêm mấy nhịp.

“Oe! Anh ta vẫn còn dùng điệu bộ giống trước kia, thích nói những câu sến súa ghê tởm”. Mặc dù ngoài miệng mắng như vậy, nhưng khóe miệng của cô không nhịn được khẽ nhếch lên, tâm trạng vốn là không vui nhất thời thay đổi.

Anh nói anh sẽ quay lại tìm cô, sẽ là lúc nào đây?

Khi cô gặp anh, nên dùng thái độ gì đối mặt với anh đây?

Tiếp theo, cả đêm, tâm trạng của cô đảo quanh chỗ này, lần đầu tiên mất ngủ vì đàn ông.....

Tiểu Yến My thân yêu:

Tối nay có thể vui lòng đi ăn tối cùng anh hay không, sáu rưỡi anh sẽ đón em.

Thượng Vũ.

“Ồ! Hoa thật là đẹp, hoa này gọi là.....hoa này gọi là hoa cát cánh đúng không!” Trần Vũ mới vừa vào cửa bị bó hoa lớn thu hút đến đây.

“Đúng rồi!”. Cô lấy tâm thiệp, tay chạm nhẹ lên những cánh hoa màu tím.

Còn nhớ rõ hồi trước anh tặng hoa cả một tuần lễ, mỗi ngày đều thay đổi, nhưng kỳ lạ là, cô chưa từng được nhận hoa hồng. Vì sao anh không tặng hoa hồng? Đàn ông bình thường không phải đều bày tỏ tình cảm bằng hoa hồng sao?

“Yến My, đây không phải là của vị Phong tiên sinh kia tặng chứ?”. Nhìn cô nở nụ cười như có như không, Trần Vũ thử thăm dò suy nghĩ.

“Ừ”. Cô khẽ gật đầu, nhớ đến ngày hôm qua lạnh như băng khiến anh hệt hăng, hôm nay nhận được hoa lại bày ra thái độ trái ngược trước mặt anh, đột nhiên cô có chút ngượng ngùng.

“Yến My, cô quen biết Phong tiên sinh từ trước rồi sao?”. Trần Vũ tò mò hỏi.

“Cũng được một thời gian rồi”. Cô xoay người cầm bó hoa đặt trên quầy, không còn ném vào thùng rác nữa.

“Chuyện Phong tiên sinh này là như thế nào? Vì sao trước đây chưa từng nghe cô nói tới?”. Khó có dịp cô chịu nói chuyện phiếm, đương nhiên anh phải nắm chắc cơ hội dò hỏi một chút.

“Trước kia cũng có thể coi anh ta là đồng nghiệp của chúng ta, anh ta từng là đội trưởng đội Tia chớp, nhưng mà bây giờ làm doanh nhân rồi”.

“Chà? Trước kia anh ta là đội trưởng đội Tia chớp?”. Về mặt Trần Vũ kinh ngạc, không ngờ người phát ra khí chất tinh anh như Phong tiên sinh, trước đây lại có thể mặc đồng phục cảnh sát.

“Đúng thế! Nhưng đó đã là chuyện của nửa năm trước”. Cô nhún mày, trong lòng đang nghĩ tới bữa tối được mời, cô không muốn để cho anh leo cây như trước, hơn nữa còn đến nơi hẹn?

“Cốc cốc”, đột nhiên truyền đến hai tiếng gõ cửa, cắt đứt lời của bọn họ.

“Xin lỗi, quấy rầy một lát!”.

“Phong tiên sinh, là anh à! Sao hôm nay đến tìm Yến My sớm thế?”. Trần Vũ quay đầu lại, vừa thấy người đến liền thân thiện chào hỏi.

“Yến My, vị này là?”. Lòng mày Phong Thượng Văn giương lên.

Anh chưa từng gặp qua người này! Vì sao lại giống như quen đáng vẻ của anh?

“Thượng Văn, vị này là Trần Vũ mới nhận chức pháp y không lâu, còn vị này là đại đội trưởng thị hình Phong Thượng Văn”.

Yến My giới thiệu đơn giản cho hai người.

“Sặc? Đại đội trưởng thị hình? Cô không phải nói là...Anh ta là đội trưởng đội Tia chớp...” Trần Vũ nhìn chằm chằm Phong Thượng Văn, lại nhìn sang Yến My, ngay lập tức đầu óc không xoay kịp.

“Đội Tia chớp? Nếu như không nhầm anh đang nói đến Thượng Vũ hả! Đây là em trai tôi”. Phong Thượng Văn lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Em trai! Hai người là anh em sinh đôi?”. Trên mặt Trần Vũ hiện đầy ngạc nhiên, sống lớn bằng tuổi này, đây là lần đầu tiên anh gặp phải chuyện như thế này.

Thật là quá thần kỳ! Hình dáng bọn họ giống nhau như đúc!

“Vâng”. Phong Thượng Văn cười đáp, đã thành thói quen nhìn phản ứng người khác khi nghe họ là sinh đôi, nhớ ngày đó, phản ứng của Yến My cũng như vậy, không hề khác lắm.

“Xin lỗi, đội trưởng Phong, tôi nhận nhầm anh thành em trai anh”. Trần Vũ gãi gãi đầu nở nụ cười nói.

“Không sao”. Anh lắc đầu, đây là chuyện xảy ra hằng ngày.

“Tôi nên giới thiệu bản thân một lần nữa thì tốt hơn, tôi là Trần Vũ, ba tháng trước từ Cao Hùng mới điều sang bên này làm việc”.

“Cũng khó trách anh chưa từng nhìn thấy tôi, đúng thời gian đó tôi bị điều ra nước ngoài tham gia tập huấn, mới trở về mấy hôm trước”. Anh cười nói.

“Hóa ra là như vậy!”. Trần Vũ gật đầu một cái, còn đang suy nghĩ vì sao mỗi ngày ở phòng pháp y đều có cảnh sát, cảnh sát đi qua đi lại, dường như tất cả những người đi qua đi lại anh đều đã nhìn, thế mà không biết anh.

“Yến My, nghe nói ngày hôm qua Thượng Vũ lại chạy đến tìm cô à?”. Biết được tin này, Phong Thượng Văn không khỏi cảm thấy hứng thú.

Trước kia biết Thượng Vũ theo đuổi cô, nhưng lại đuổi không kịp, sau đó anh trở về tiếp quản sự nghiệp của gia đình, giống như sẽ không phát triển nữa, ai ngờ anh mới ra nước ngoài một chuyến, lại có chút quá mức giống trước.

“Thượng Văn, hôm nay anh đến, không phải chỉ là muốn hỏi tin đồn này chứ?”. Yến My cũng không muốn nói quá nhiều.

“Dĩ nhiên không phải, chỉ là muốn trò chuyện với cô một chút về tình hình gần đây, chỉ còn một chút thời gian nữa thôi”. Anh cười nói.

Ngay khi mới bắt đầu, anh đã cảm thấy thái độ du côn của Thượng Vũ, đụng phải Yến My trầm tĩnh. Nhất định sẽ đá trúng cục sắt, sau mấy lần quan sát, chứng minh suy đoán của anh không sai. Vốn anh cho rằng Thượng Vũ bỏ đi, không ngờ bây giờ nó lại xuất hiện, có câu nói là liệt nữ sợ triền nam, có lẽ cô ấy sẽ thật sự là người cuối cùng của em trai mình.

“Nào có chuyện gì thì anh nói đi? Không phải là như vậy”. Yến My nhún nhún vai, thuận tiện cầm thiệp vừa nhận cất vào trong ngăn kéo.

Phong Thượng Văn tinh mắt liếc thấy động tác của cô, lại thấy trên tủ có hoa, cũng không lên tiếng truy hỏi nữa.

“Được rồi! Đưa cho tôi bản báo cáo giải phẫu tử thi vô danh đi!”.

“À! Báo cáo để ở chỗ tôi”. Trần Vũ vội vàng tìm cái gì đấy ở trên bàn.

“Thượng Văn, tôi đi làm việc”. Yến My nhân cơ hội rời đi.

“Yến My, có cơ hội ban người chúng ta cùng ăn cơm một bữa nhé! Tuệ Tình vẫn muốn tìm cô đấy!”. Phong Thượng Văn đột nhiên gọi cô lại.

“Để nói sau!”. Yến My phát phát tập hồ sơ, nhanh chóng vào phòng làm việc.

6h30', Phong Thượng Vũ đúng hẹn xuất hiện ở cửa ra vào, không đến mấy phút, Yến My liền đi ra ngoài.

“Này! Tặng em!”. Dứt lời, một bó hoa bách hợp trắng tinh đẹp đẽ đưa đến trước mặt cô.

“Cảm ơn”. Yến My thuận tay ôm vào trong ngực, mùi thơm ngát tự nhiên xông vào tận mũi.

Cô suy nghĩ một chút, hay là để công việc hoãn lại lúc khác, dù sao ăn một bữa cơm cũng sẽ không làm sao cả, không cùng anh ăn, thì cô vẫn phải ăn cơm.

“Chúng ta đi ăn ở nhà hàng Trung Quốc, có được không? Hay là em muốn ăn món Tây?”. Phong Thượng Vũ chú ý đến biểu cảm trên mặt cô, ban đầu cứ tưởng rằng cô sẽ cầm bó hoa ném vào mặt anh, sau đó liền xuất theo tiết mục anh đuổi tôi chạy, kết quả những thứ như vậy đều không xảy ra, xem ra hình như cô muốn đồng ý tiến thêm một bước với anh!

“Kiểu Trung Quốc là được rồi”.

“Vậy chúng ta đi thôi!”. Phong Thượng Vũ tính thăm dò, quàng tay qua vai của cô, vui mừng phát hiện cô cũng không từ chối, dĩ nhiên anh cũng không dám nhắc lại chuyện ngày hôm qua, làm như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Nửa tiếng sau, anh dẫn cô đi vào một nhà hàng nổi tiếng ở Thượng Hải, phục vụ dẫn đến vị trí gần cửa sổ.

“Tiểu My, em muốn ăn gì cứ việc gọi, đừng khách sáo”. Phong Thượng Vũ nhận menu của người phục vụ đưa tới, mở ra xem.

“Anh chọn đi! Tôi chưa từng đến chỗ này, không biết món nào ngon”. Yến My xem qua nội dung menu rồi đóng lại.

”Vậy thì gọi gà hầm rượu Hoa Điêu, da ngỗng rán giòn, tôm viên quả bóng, bánh bao hấp, cánh gà hầm vảy cá, cá hồi xào rau, Tiểu My, em có cần phải gọi thêm một ít cơm trắng không?”.

“Được!”. Anh bị làm sao? Gọi một lúc nhiều như vậy. Trong lòng Yến My suy nghĩ.

“Vậy thì thêm hai bát cơm trắng”.

Phục vụ ghi nhớ rất nhanh, nhắc lại một lần nữa, chắc chắn không sai, mới thu hồi menu rời đi.

“Nhà hàng này là chỗ nấu món ăn Thượng Hải chính gốc, phục vụ không tệ, rất nổi tiếng ở Đài Bắc”. Anh giới thiệu.

“Vì thế anh thường đến đây?”. Tầm mắt Yến My di chuyển ban phía.

Phục vụ ăn mặc kiểu cổ trang, ở xà nhà có hai bức họa của danh nhân làm nổi bật lẫn nhau, bên tai nghe một khúc nhạc cổ điển Trung Quốc, giống như đặt mình vào phòng ăn thời cổ đại.

“Một tháng mấy lần mời khách đến chỗ này dùng cơm. Em thì sao? Hôm nay có bận không?”. Uống một ngụm trà thơm, Phong Thượng Vũ hỏi.

“Tạm tạm, vẫn như bình thường. Anh thì sao? Đang bận cái gì à?”. Nếu nói anh rất bận, cô cũng muốn biết anh thì sẽ bận rộn cái gì.

“Bận rộn đối phó với lễ khai trương, chưa xét duyệt hồ sơ công việc, còn chưa làm xong hợp đồng nữa!”. Anh nhún vai nói, chỉ những công việc như này, đã khiến anh tốn hơn chục tiếng mỗi ngày rồi.

“Nghe rất phong phú”. Yến Mỹ nói

“Hơn nửa năm trôi qua, ngay cả thời gian hít thở anh cũng không có”. Anh cố ý nhắc lại một lần nữa không phải là anh không muốn đi tìm cô.

“À! Vậy sao anh đột nhiên lại nghỉ việc, đi làm một công việc hoàn toàn trái ngược với nghề cảnh sát?”. Mặc dù cô từng nghe người khác nói qua một chút, nhưng vẫn có suy nghĩ muốn nghe từ chính miệng anh nói ra.

“Không có cách nào đâu! Ba bị bệnh, sản nghiệp trong nhà không có ai quản lý, anh phải bắt chấp khó khăn thôi!”. Lời anh vừa dứt, phục vụ liền lục tục bê thức ăn lên, đề tài cứ như vậy gián đoạn.

“Tiểu Mỹ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé! Haha, nhìn gà hầm rượu này, rất thơm nha!”. Anh nhắc đĩa gấp miếng thịt gà bỏ vào trong bát cô.

Cô gấp miếng thịt gà lên cắn một miếng nhỏ, mùi rượu nhàn nhạt lập tức tràn ngập vị giác cô. Thịt gà dai, mùi vị vừa phải, không quá nhạt cũng không quá mặn, cô ăn xong rất nhanh.

“Cái này không tệ, ăn với cơm rất hợp!”. Anh lại gấp một miếng tôm viên cho cô.

“Cảm ơn! Tại sao anh lại trở về tiếp quản công ty vậy? Những người khác đâu?” Cô tiếp tục chủ đề vừa rồi, thuận tiện cắn một miếng tôm viên, cảm giác giòn xốp vị chua ngọt tỏa ra trong miệng, thật sự rất thỏa mãn dạ dày.

“Công việc của Thượng Văn ở sở cảnh sát tiền đồ rộng mở, Thượng Trí cũng có công ty riêng của mình, Thượng Di tương lai là luật sư, dĩ nhiên không thể nào tiếp quản công ty, chỉ có anh trở về là thích hợp nhất”. Anh nhún vai nói, ăn vài miếng cơm cùng thức ăn.

“Vì sao anh lại là người phù hợp nhất? Anh trong đội Tia chớp không phải rất có tiếng sao?”. Cô không hiểu, bỏ qua cảm giác cá nhân của cô đối với anh, anh giải quyết tình huống nguy hiểm hoàn toàn chính xác. Tiền đồ chắc cũng sáng lạn.

“Thật ra thì lúc đầu khi anh đi thi đại học cảnh sát, tất cả mọi người trong nhà đều phản đối, đó cũng không phải là chí hướng của anh, tất nhiên công việc này mang lại cho anh rất nhiều niềm vui thú, thế nhưng đã trôi qua nhiều năm, anh chơi như vậy cũng đủ rồi, thay đổi môi trường công việc, khiêu chiến cực hạn của bản thân một lần nữa cũng không tồi”. Anh nói hời hợt.

”Xem ra anh rất thích thú nhỉ! Trải qua mấy năm nữa anh lại muốn đổi công việc hả?”. Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái.

“Cũng khó đấy! Anh nghĩ ông già nhà anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy”. Anh vẫn thoải mái, ngay từ lúc đầu tiếp nhận thì anh đã thấy rõ rồi.

“Vậy anh không hối hận sao?”.

“Chuyện từ trước đến giờ anh quyết định sẽ không hối hận”. Ánh mắt của anh kiên định.

Bọn họ tận hưởng mùi vị thức ăn ngon, nói chuyện cũng có chủ đề, không khí hòa hợp.

Đây là một khởi đầu tốt! Phong Thượng Vũ mới nghĩ như vậy. Thế nhưng lại có người phá hỏng bầu không khí đó.

“Cốc cốc!” âm thanh trên cửa kính, thu hút sự chú ý của hai người, chỉ thấy bên ngoài cửa kính là một cô gái trang điểm đậm, ăn mặc gợi cảm.

Cô ấy là? Yến My còn chưa kịp hỏi thành lời, cô gái kia đã đi đến cửa sổ, chỉ chốc lát đã đến gần bàn bọn họ.

“Thượng Vũ! Đã lâu không gặp! Vừa nãy đi qua nhìn thấy anh, còn tưởng rằng mình hoa mắt nhận nhầm người!”. Đôi môi của cô ta tô son đỏ chót khê đóng khê mở nói, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Yến My.

“Đúng thế! Đã lâu không gặp, Bội San, nghe nói em đã kết hôn được một thời gian”. Vì ngăn ngừa hiểu lầm, Phong Thượng Vũ trực tiếp phơi bày thân phận của cô ta.

“Ghét! Việc gì phải nói cái này hả? Bạn bè gặp mặt anh cũng không mời người ta ngồi xuống một chút à? Em đi dạo phố mỗi chân quá đó!”.

Hà Bội San không thuận theo nhịp của anh.

“Em.....” Phong Thượng Vũ còn chưa kịp mở miệng, đã bị đánh gãy.

“Anh không để ý nếu em ngồi xuống chứ? Khó có dịp gặp lại bạn cũ!”. Không đợi Yến My mở miệng, Hà Bội San đã tự động ngồi xuống bên cạnh Phong Thượng Vũ.

“Thượng Vũ, vì sao lâu như thế không liên lạc với em hả? Em nghe nói anh đã thôi không làm cảnh sát, hiện tại còn đường đường là ông chủ lớn! Sẽ không phải vì thân phận không giống nhau, mà không để ý đến người ta chứ!”. Cô ta nói chuyện còn kèm theo động tác bắm dính, hoàn toàn không để ý thấy trên đầu hai người có một đàn quạ bay loạn.

”Đúng rồi, gần đây em mở một PUB ở khu phía đông, có thời gian anh tới ủng hộ, dù sao trước kia chúng ta cũng từng rất tốt nha! Cô ta móc từ trong ví da ra một tờ danh thiếp, đưa tới trước mặt anh.

“Aizz — Nghĩ đến quá khứ, lại nhớ đến một quãng thời gian tuyệt đẹp, đáng tiếc thời gian quá ngắn”. Cô cảm thán khoa trương,

“Xin lỗi, hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi vào phòng rửa tay một lát”. Cuối cùng cũng bắt được sơ hở trong lời của cô ta, Yến My vội vàng chen vào nói, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười vội đứng dậy rời khỏi chỗ.

“Tiểu My.....”

“Không cần gọi nữa! Cứ để cho người ta đi đi”. Hà Bội San thu hồi vẻ mặt khoa trương, lạnh lạnh nói.

“Bội San, em đến là muốn làm gì, diễn xiếc hả?”. Phong Thượng Vũ hiếm khi không nể mặt.

“Ai da! Để ý như thế làm cái gì? Để cho cô ấy chịu ăn chút giấm chua thì có làm sao!”. Hà Bội San liếc anh một cái, không phủ nhận là mình cố ý, ai bảo họ dùng cơm để cho cô bắt gặp được, không nhận được muốn đùa dai.

Cô thuận tay lấy thuốc lá từ trong túi xách ra châm, hít một hơi thật sâu thở ra ngoài miệng.

“Bội San, em không cần phải làm như vậy!”. Anh cau mày trầm giọng nói.

Lúc đầu bọn họ chia tay đã nói vui thì hợp chán thì tan, bây giờ tại sao lại phá rối như vậy?

“Thượng Vũ, trước kia anh không bao giờ tức giận!”. Cô bị ánh mắt của anh hù dọa.

Vì người phụ nữ kia, thế mà anh sừng mặt lên với cô, chẳng lẽ anh không thật lòng đối với cô?

“Con người luôn luôn thay đổi”. Anh lạnh lùng nói.

“Nói cũng phải, em cũng thay đổi? Trước kia cũng không nghĩ sẽ kết hôn”. Cô chống lên nụ cười cứng ngắc, bắt chước ánh mắt kiên định của anh, so với trước kia chín chắn hơn rất nhiều.

Là vì người đàn bà kia khiến anh thay đổi sao?

“Bội San, hôm nay không phải là dịp tốt để ôn chuyện cũ, tình cảm đã trở thành quá khứ, em tốt nhất là nên lập tức rời đi”.

Anh chịu đựng tức giận, không muốn làm cô ta khó xử.

“Được rồi! Anh đã để ý như thế, để đền bù, ngay bây giờ em sẽ đi để giải thích rõ ràng với cô ấy!”.

“Không cần phải làm phiền em”. Anh từ chối một tiếng, ngăn chặn cô đổ thêm dầu vào lửa.

“Ôi! Anh sợ em đi nói bậy à? Yên tâm đi! Em sẽ không nói lung tung”. Hà Bội San không chờ anh ngăn cản, đã đứng dậy đi về phía phòng rửa tay, nhưng trong lòng lại có chủ ý khác.

Tuy nói hôn nhân hiện tại của cô hạnh phúc, nhưng tình cảm của đối với anh chưa thể bỏ được, nhưng không có cách nào khiến anh thay đổi bản tính lạnh tử tình trường, nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của anh, nói thế nào cô cũng muốn cho anh chịu một chút đau khổ, coi như cô tự nhận không phải là người tốt.

Sớm biết thế này sẽ không đi ăn tối cùng anh, lại càng không nên cho anh bất cứ cơ hội nào mới phải, mặc dù cô đã sớm động lòng với anh.

Sau khi đi vào phòng vệ sinh, sắc mặt Yến My không thay đổi đứng trước bồn rửa tay, nhìn chằm chằm bản thân mình trong gương, trái tim đủ ngũ vị.

Cô sớm nên biết anh nhiều chiêu trò theo đuổi như thế, hẳn là người có tình sử dày dặn, cô nên chú ý mới đúng.

Đột nhiên, cánh cửa phòng rửa tay bị mở ra, Hà Bội San đi vào.

”Này! Xin lỗi nhé! Đột nhiên gặp lại bạn cũ khó tránh khỏi vui mừng quá độ, lời nói có phần hơi quá, cô sẽ không để ý chứ?”.

“Đương nhiên không”. Lấy lại tinh thần, Yến My giương lên nụ cười, gạt đầu nhẹ, muốn rời đi.

“Đợi chút, đừng đi nhanh như vậy chứ! Có thể tâm sự với cô một chút được không?”. Hà Bội San gọi cô lại.

“Có chuyện gì không?”. Yến My quay đầu lại, căn bản cảm thấy bọn họ không có chuyện tốt gì để nói.

“Cô quen Thượng Vũ bao lâu rồi hả?”. Giọng nói của cô ta nhẹ nhàng trò chuyện, cũng không biết người ta có muốn nói chuyện với cô ta hay không.

“Quen bao lâu, có liên quan đến cô sao?”. Cô nhếch lông mày, cho cô ta đừng cái đỉnh mềm.

“Ai nha! Nói xem là có quan hệ gì! Dù sao chúng ta cũng là bạn tốt của Thượng Vũ! Mặc dù chỉ khác thứ tự trước sau mà thôi!”. Hà Bội San chưa từ bỏ ý định hỏi đến cùng, còn cố cường điệu hai chữ “bạn tốt” này.

“Ai nói với cô tôi là bạn tốt của Thượng Vũ”. Cô cũng dùng lời nói chặn lại.

“Ai nha! Cứ thẳng thắn thừa nhận cũng không làm sao cả! Tôi sẽ giải thích giúp Thượng Vũ, anh ấy cũng chưa từng tùy tiện ăn cơm với con gái”.

Yến My đột nhiên cười một tiếng.

“Rốt cuộc thì cô muốn nói cái gì?”. Cô ta muốn thị uy sao? Yến My không còn kiên nhẫn cùng cô ta tán dóc.

“Vội vã như vậy làm gì? Thật ra thì tôi tò mò hai người gặp gỡ được bao lâu rồi thôi”.

“Chúng tôi gặp gỡ được bao lâu thì liên quan gì đến cô không?”.

“Không liên quan là thế nào, tôi cũng chỉ tốt bụng nhắc nhở cô, con người Thượng Vũ không ổn định, theo tôi biết rõ, anh và phụ nữ gặp gỡ chưa bao giờ vượt quá ba tháng, cho dù tôi là bạn gái thứ mười tám, cũng chưa chắc là cô đã phá lệ hay chưa?”. Trong lời nói của cô ta cố ý muốn nói bộ mặt không chung tình của anh.

“Vậy thì làm sao? Điều này cũng không liên quan đến chuyện của cô đâu”. Biểu cảm của Yến My không thay đổi, nội tâm đột nhiên mạnh mẽ nổi lên.

“Nói cũng phải, cô đã không thêm để ý, tôi có nói cũng không đáng. Xin lỗi nha! Phá hỏng không khí dùng cơm của hai người!”. Không có phản ứng nổi giận như trong dự tính, Hà Bội San có chút thất vọng, tự tìm mất mặt không thể làm gì khác hơn là rời khỏi.

Bạn gái thứ mười tám?! Tình sử trước đây của anh dày dặn, quả không sai! Yến My đứng tại chỗ suy nghĩ.

Nhưng nghe qua những lời cô ta vừa nói, cô ngược lại không tức giận.

Cô ta bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, còn cố tình vào phòng vệ sinh nói những việc cô chưa biết đến, căn bản là cố ý, cố ý muốn phá rối bọn họ.

Vì sao cô ta lại làm như vậy? Không phải cô ta đã kết hôn rồi sao? Chẳng lẽ cô ta còn yêu anh, vì thế không muốn bọn họ ở chung một chỗ? Điều này có thể không?

Như đã nói qua, thời gian kết giao bạn gái của anh không vượt qua ba tháng sao? Hay là cô ta chỉ đến hù dọa cô?

Thôi, cô ở chỗ này suy nghĩ bao lâu cũng không có tác dụng, không bằng trực tiếp đi hỏi nhân vật chính có vẻ khá hơn.

5. Chương 5

Vì sao cô vào phòng vệ sinh một lúc lâu mà vẫn chưa quay lại?

Từ sau khi Bội San rời khỏi chỗ ngồi, tầm mắt Phong Thượng Vũ vẫn nhìn chăm chăm hướng phòng vệ sinh, anh đang suy nghĩ hành động của cô trước khi rời khỏi bàn ăn, có thể sẽ làm thái độ Yến My chuyển biến không?

Không biết qua bao lâu, Hà Bội San ra khỏi phòng vệ sinh nữ trước, tặng anh một nụ hôn gió mới rời khỏi nhà hàng, nhưng anh vẫn không thấy bóng dáng Yến My.

Rốt cuộc bọn họ nói cái gì ở bên trong ?

Chẳng lẽ Bội San ở trong đó nói quá khứ của anh với Yến My ư?

Càng ngày sắc mặt anh càng khó nhìn, anh cũng không quan tâm bất kỳ cô gái nào biết kỉ lục của anh, nhưng Yến My thì khác, anh phải rất thận trọng mới xây dựng duy trì mối quan hệ mỏng manh này.

Cuộc sống quá khứ anh chỉ là vui đùa dạo chơi, nhưng sau khi gặp Yến My, anh bắt đầu thay đổi, nếu không anh cũng đã không quyết định gánh vác sự nghiệp khổng lồ của gia đình, thử nhìn năng lực ít ỏi của anh mà xem.

Nhớ lại ngày đầu tiên bọn họ gặp mặt, anh đã rất kinh ngạc với hình dáng của cô, sau mỗi lần cô từ chối, càng kích thích trí tò mò của anh hơn, khiến cho anh nghiêm túc để ý đến nhất cử nhất động của cô.

Hơn nữa sau khi bọn họ tách ra không gặp nhau nữa, tất cả những thứ liên quan đến cô đều khắc sâu trong trí nhớ anh, kể cả lúc đang làm việc, hay là lúc xử sự với đồng nghiệp, cô đều lạnh nhạt từ chối, mỗi một lần anh muốn lật đổ ảo tưởng trong mộng của mình, nhưng cảm giác đối với cô không thể nào nguôi, ngược lại càng ngày càng ăn sâu, loại tình cảm này ở quá khứ chưa từng có.

Lúc này anh mới hiểu rõ, cô chính là nửa kia anh muốn tìm, có thể nằm sâu trong trái tim anh chỉ có thể là cô, anh ước ao được ở chung một chỗ với cô, cho đến lúc già.....

“Xin lỗi, để cho anh phải đợi lâu”.

Giọng nói Yến My kéo suy nghĩ Phong Thượng Vũ trở lại, chỉ thấy cô nhanh nhẹn ngồi xuống đối diện anh.

“Tiểu My, thật sự xin lỗi, khiến cho em không vui”. Phong Thượng Vũ vừa mở miệng liền xin lỗi trước.

“Không sao”. Cô phớt lờ phẩy tay một cái, nói tiếp:” Nghe nói anh yêu chưa từng vượt quá ba tháng, việc này là thật sao?”

“Đó là chuyện trước kia, nhưng bây giờ anh không giống trước kia nữa rồi”. Anh hít sâu một cái, nghiêm mặt nói.

Quả nhiên, bị anh đoán trúng.

“À!”. Cô đáp một tiếng, ánh mắt không dừng trên mặt anh.

Trước đây trong lúc nổi nóng không phát hiện, tâm trạng bây giờ thay đổi, anh mang lại cho cô một cảm giác đúng là không giống trước kia, nói chuyện cũng không hề cà lơ cà phát như trước nữa, thái độ cũng không lỗ mãng như trước kia, đúng là chín chắn, trầm ổn rất nhiều.

“Bội San, cô ấy nói những gì với em thế?”. Anh thẳng thắn hỏi một câu, khỏi phải có bất kỳ vướng mắc gì giữa bọn họ, mặc dù anh phát hiện trên mặt cô không có một tia không vui.

“Những cuộc tình trước kia của anh không vượt quá ba tháng, như vậy ai là người chia tay trước hả?”. Nét mặt của cô mang theo tò mò.

“Nếu như anh nói đều là họ nói trước, em tin không?”. Ánh mắt của anh chắc chắn, không có một chút mập mờ,

“À? Vì sao? Chẳng lẽ vì họ tóm được anh bắt cá hai tay?”. Yến My nhướn mày nói.

Anh không nói, cô còn tưởng rằng là anh nói chia tay trước!

“Tiểu My, việc này anh không thể làm được, anh có thể bắt cần đời, nhưng về phương diện tình cảm, anh chưa từng bắt cá hai tay”. Anh nghiêm chỉnh bác bỏ.

“Nếu như thế, vì sao họ lại chia tay với anh?”. Cô muốn biết chi tiết.

“Cũng có thể nói như thế này! Những người nói chia tay với anh, chắc là có một nửa cảm thấy công việc của anh quá nguy hiểm, một nửa khác nói không hợp!”. Anh nhún vai. Điều duy nhất không thay đổi là hợp thì tụ, chán thì chia tay, cũng vẫn có thể làm bạn bè.

“Anh không hỏi nguyên nhân không hợp sao?”.

“Không hợp là không hợp, hỏi được lợi ích gì? Vả lại, hỏi những câu như vậy, kết quả có thể vì anh hỏi mà thay đổi được sao?”.

Điều thứ ba trong quy tắc của Phong Thượng Vũ, ngựa khôn không quay đầu gặm lại cỏ.

“Nói cũng đúng”. Nghe anh nói những lời này, đột nhiên Yến My có chút thông cảm, vì sao mỗi đoạn tình cảm của anh đều không thể kéo dài, căn bản anh không quá coi trọng đối phương!

Cứ nhìn như vừa nãy, vị Bội San tiểu thư kia, chắc cũng là bởi vì thái độ của anh, mới có thể đến quấy rối anh chứ? Nếu như vậy, về sau không phải cô sẽ hay gặp phải tình huống như thế này sao? Nếu như thật sự cô và anh ở cùng nhau.....

“Em thì sao? Em nói một chút chuyện của mình đi!”. “Nói nhiều như vậy, nên đổi người đi chứ?”. Anh cũng muốn nhân cơ hội này để cô kể một chút về chuyện của mình, phát triển tình cảm hiểu rõ lẫn nhau.

“Tôi? Cuộc sống của tôi không phong phú như anh”. Con người của cô mang theo chế giễu.

“Thế thì em nói qua chuyện tình yêu đi!”. Anh cố ý phớt lờ nét mặt của cô.

“Bây giờ là lúc nói thật lòng à?”. Cô cười cười nói, không hề bài xích giống trước đây nữa.

“Công bằng một chút có được không?”.

“Anh muốn biết cái gì?”. Cô biết rõ rồi còn hỏi.

“Đương nhiên chính là người em từng yêu”. Anh nghiêng người, tay nhẹ nhàng vuốt lên một lọn tóc dài của cô.

“Chuyện đã qua nên để cho nó qua, chẳng lẽ anh là người chỉ quan tâm đến quá khứ của tôi sao?”. Đề tài vừa bắt đầu, Yến My đột nhiên phát hiện mình dừng dừng quá nhiều, dường như không có việc gì để kể.

“Đối với anh mà nói, ghi nhớ người yêu cũ là kinh nghiệm không có gì quan trọng bằng”. Khóe miệng anh nâng lên, anh cũng không muốn cô bị dao động rồi sẽ bị đánh nốc ao.

“Tôi nghĩ, ở mặt này anh không bị ảnh hưởng”. Nghe được hàm ý trong lời anh nói, cô cười nói.

Trước kia cô gặp phải vấn đề, căn bản vấn đề này không thành vấn đề với anh.

“Thật sao?”. Anh nâng mái tóc dài của cô đến gần mũi.

Ý của lòng cô là, trong lòng của cô, anh cũng có trọng lượng nhất định sao?

“Anh quên tôi đang làm công việc gì rồi sao?”. Cô đưa tay kéo mái tóc của mình, thản nhiên cười.

“Em nói không sai, anh sẽ không vì chuyện này mà để tâm”. Anh cười nói.

“Có thể tính tiền rồi chứ?”. Bọn họ ở trong nhà hàng cũng được một lúc lâu rồi.

“Có thể”. Anh rất dứt khoát gọi người đi đến.

Sau khi tính tiền, hai người cùng nhau bước ra ngoài nhà hàng.

“Tiểu My, chúng ta đi dạo quanh đây được không?”. Anh quay đầu nhìn cô đề nghị.

“Được!”. Cô không có ý kiến.

“Tiểu My, trừ công việc, thật sự không còn nguyên nhân nào khác sao?”. Anh rất tự nhiên ôm bả vai cô, hai người cùng nhau bước trên con đường màu đá đỏ.

Cô lắc đầu. “Tôi không có vấn đề giống như anh”.

“Hắc! Nếu như mà anh không có vấn đề, thì làm sao anh có khả năng hấp dẫn được em?”. Có câu nói là đàn ông không hư, phụ nữ không thương.

“Ai nói tôi bị anh hấp dẫn?”. Bước chân cô ngừng lại một chút, ngửa đầu nhìn anh.

Người này thật là, cho anh ba phần màu sắc, anh liền muốn mở cả xưởng nhuộm ý!

“Không có sao?”. Ban mắt hai người nhìn nhau, ngay sau đó, anh mở miệng nói: “Được rồi! Là anh bị em hấp dẫn sâu đậm”.

“Vậy sao?”. Cô nhàn nhạt cười, khi anh đưa mắt nhìn nhịp tim từ từ tăng nhanh.

“Không nhìn được sao? Chỗ này, cảm thấy thế nào?”. Anh kéo tay của cô đặt vào trong ngực anh.

“Phong tiên sinh.....”

“Hả! Chúng ta bàn bạc, đừng có gọi anh là Phong tiên sinh nữa, làm như thế khiến cho anh nghĩ đến anh em của anh”. Anh đưa ngón trỏ đóng đưa.

“Vậy gọi Phong tổng giám đốc thì thế nào?”.

“Gọi vậy lại làm cho anh nghĩ đến ba anh. Tiểu My, giữa chúng ta không cần xa cách như thế, nếu như em có thể gọi anh là anh yêu, anh sẽ rất sung sướng mãn nguyện”. Anh thấy đáy mắt cô có ý cười, biết là cô cố ý.

“A—Thượng Vũ, bàn bạc đến đây, thì có thể buông tay tôi ra trước được không?”. Sau khi cô “A” hồi lâu, quyết định gọi tên của anh.

Nói đùa, muốn cô gọi anh là anh yêu, không cảm thấy quá nhanh sao?

“Kêu thêm một lần nữa”. Không hề buông tay, ngược lại anh nắm thật chặt quả thật muốn cười haha, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh!

“Thượng Vũ.....” Ánh mắt của anh chợt trở nên nóng bỏng, khiến cô vô ý thức kêu lên.

“Tiểu My....”

Ánh mắt hai người giao nhau, không khí chợt trở nên mập mờ.

Phong Thượng Vũ chậm rãi buông tay cô ra, đổi thành chuyển xuống phía hông cô, anh cúi đầu sắp sửa chạm vào đôi môi thơm tho của cô thì có tiếng còi âm ỉ đi qua, phá vỡ khung cảnh mờ ám giữa hai người.

“A...A...aaaaaaa!”. Yến My sợ hết hồn, lùi lại một bước dài.

Trời.....Bọn họ thiếu chút nữa.....Thiếu chút nữa hôn nhau ngoài đường!

Chết tiệt! Phong Thượng Vũ thiếu chút nữa chửi thành tiếng, cơ hội tốt như thế lại trở thành số không.

“Oa— Thật là đẹp”. Vì ngăn ngừa lúng túng, cô lập tức dời đi sự chú ý, bước nhón đi nhanh đến phía trước tủ kính, nhìn chằm chằm bộ váy màu trắng châu bên trong.

“Thích không? Có muốn đi vào xem qua một chút không?”. Thu lại tâm tình, anh vội vàng đi theo.

“Điên à! Đừng quên là tôi đang làm công việc gì, quần áo như thế căn bản tôi không có cơ hội để mặc”. Cô cười nói.

“Vậy à?”. Anh nhìn lễ phục, trong lòng ngược không có chung ý nghĩ.

“Chúng ta đi thôi”. Cô không có nán lại.

Đi qua khu phố náo nhiệt, dọc đường đi bọn họ cười cười nói nói, đi qua rạp phim, đúng lúc gặp phải đám người đi về, Phong Thượng Vũ liền kéo cô vào trước cột nhà che ở trước ngực cô, để tránh đám đông.

Hai người dựa vào nhau thân mật, Yến My ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, mùi không nồng không nhạt, khiến cô có chút hoa mắt.

“Không biết là phim gì, mà nhiều người đi xem như thế?”. Phong Thượng Vũ đột nhiên mở miệng.

“Ừ, đúng thế!”. Cô trả lời chậm nửa nhịp.

“Để hôm nào chúng ta cùng đi xem phim, có được không?”. Anh đưa ra lời mời đúng lúc.

“Được!”. Cô thư thả quay đầu nhìn lại đám người, phân tán mùi trong mũi.

“Tôi không có sở thích đặc biệt gì”. Cô nhún nhún vai, “Bình thường bận rộn công việc, đã lâu tôi không bước vào rạp phim rồi”.

“Anh cũng vậy! Trước kia bận rộn phá án, bây giờ bận rộn công việc”. Tính toán thời gian, ít nhất cũng gần một năm anh không đi xem phim rồi.

“Đúng như thế không?”. Cô nhíu mày.

Nếu không có thời gian hẹn hò, vì sao anh có một chuỗi tình sử dày dặn?

“Không tin à?”. Anh cúi đầu nhìn cô, cảm thấy cô hình như không tin tưởng lắm.

“Không có gì”. Cô lắc đầu. “Chúng ta đi thôi! Đám đông cũng tản hết rồi”.

Thôi! Hối đến cùng chỉ tổ làm mình mất hứng, cần gì phải hỏi chứ? Ở trong lòng cô tự nói với mình.

“Ừ”. Phong Thượng Vũ cũng rất thức thời không hỏi nữa, sau khi đi được một đoạn đường, anh mở miệng nói: “Tiểu My, chủ nhật này chúng ta đi xem phim được không hả?”.

“Đến lúc đấy rồi hãy nói! Anh cũng biết công việc của tôi không thể nói chính xác được”. Cô cũng không cự tuyệt.

“Nói cũng phải”. Anh cười. “Thời gian còn dài, để anh đưa em về nhà nhé!”.

“Ừ!”. Cô gật đầu.

Đêm đó, trước khi đi ngủ, Yến My đột nhiên nghĩ đến, nếu mỗi cuộc tình của anh ta không lâu dài, nếu cô và anh cùng nhau, có thể duy trì được bao lâu đây?

“Mẹ, con đã về”. Trong lúc cấp bách, Phong Thượng Vũ dành chút thời gian về nhà một chuyến.

“Thượng Vũ, ăn cơm chưa? Có cần mẹ bảo người giúp việc nấu cho con ít đồ ăn không?”. Khuôn mặt mẹ Phong tươi cười chào đón.

“Mẹ, không cần đâu, con mới ăn cơm với khách hàng xong!”. Anh đỡ bả vai của mẹ, cùng đi đến phòng khách.

“Vậy có muốn uống chút gì không?”. Mẹ Phong vẫn là vẻ mặt tươi cười, tâm trạng rất tốt.

Mấy năm trước, con trai, con gái không hợp với chồng mình, tất cả đều ở bên ngoài, thật vất vả chồng bà mới ốm nặng một trận, quan hệ của bọn họ mới có cơ hội gần gũi hơn, bây giờ mấy đứa con trai con gái hết việc sẽ về nhà, điều này làm cho bà không khỏi không vui vẻ?

“Không cần ạ! Mẹ, chúng ta ngồi nói chuyện phiếm là được rồi”. Thượng Vũ cười nói. “Ba đâu ạ? Vì sao không nhìn thấy ông ấy?”.

“Tôi ở chỗ này”. Nghe tiếng nói, ba Phong mặt không biến đổi xuất hiện ở cầu thang tầng hai.

“Ba”. Nhìn thấy người, Thượng Vũ thu hồi lại nụ cười.

Mặc dù quan hệ với ba không còn trong tình trạng lạnh nhạt nữa, nhưng trải qua một thời gian dài xa cách, anh không thể có cách nào tự nhiên chung đụng với ông.

“Công ty gần đây kinh doanh buôn bán như thế nào?”. Giọng nói của ba Phong không khác gì cấp trên nói với cấp dưới.

“Công ty làm ăn vẫn bình thường.” Lúc này anh cũng rất lạnh nhạt đáp lại.

“Hai ngày nữa là tiệc sinh nhật của Trần Đồng, con biết chưa?”.

“Con biết rồi, thư kí đã nói qua với con”.

“Đến bữa tiệc lần này, con thay ba đảm nhiệm chức vụ, gặp Trần Đồng thì nói cơ thể ba không khỏe”.

“Vâng”.

“Thế thì được rồi”. Ông gật đầu một cái lại biến mất khỏi đầu cầu thang.

“Aizz! Thật không chịu nổi hai ba con các người!”. Nghe bọn họ nói chuyện không mang theo bất kỳ tia tình cảm nào, mẹ Phong ở một bên không nhận được than thở.

Mỗi lần con trai trở về, thái độ của chồng bà vốn là như vậy, làm cho không khí bế tắc tới cực điểm, chỉ có con gái không sợ dấn cái mũi lạnh, còn có thể bám vào làm nũng.

“Thôi, mẹ ơi, con xem ba như thế chắc là không thay đổi đâu”. Phong Thượng Vũ bỏ lại một câu, làm bộ như không thèm quan tâm.

“Aizz, ba con ông ấy không chung sống với các con, vì thế mới nói chuyện như vậy, con cũng nên thông cảm bỏ qua cho ba con một chút nha”. Mẹ Phong nói lời thăm thía.

“Mẹ, con thấy chỉ có mẹ là chịu được cách nói chuyện của ba thôi!”. Anh cãi lại.

Anh cũng không phải là không muốn kéo khoảng cách với ba lại gần hơn, nhưng thái độ của ba thật sự khiến cho không thể có người nào gần gũi được, điểm này anh cũng thật sự bất đắc dĩ?

“Ở trước mặt mẹ, ba con không dùng cái loại giọng đó nói chuyện với mẹ”. Mẹ Phong trách cứ, nhất là sau khi bị bệnh, chồng bà còn có thể nói chuyện phiếm pha trò với bà.

“Vậy thì thật sự chúc mừng mẹ, không phải đối mặt với những câu lạnh nhạt này”. Phong Thượng Vũ cố ý cười đến lộ ra cả một hàm răng đều tăm tắp trắng như tuyết.

“Con nha! Nghe lời của mẹ, trước tiên thái độ của con phải mềm xuống, ba con tự nhiên sẽ mềm theo thôi”. Mẹ Phong vươn tay chụp lấy bờ vai anh.

“Dạ—” Anh đáp ứng để mẹ yên lòng, nhưng mà trong lòng lại nghĩ: nhìn đến ba anh trăm năm không đổi mặt, muốn mềm hóa, có khả năng sao?

“Con đồng ý thì phải làm thật sự chứ đừng nói qua loa đấy!”. Mẹ Phong cau mày.

“Mẹ, không còn sớm nữa, con phải đi về”. Để tránh mẹ lại nhắc đến ba, Phong Thượng Vũ quyết định nên sớm đi về một chút.

“Hà? Con mới về đây chưa được bao lâu!”. Mẹ Phong ngắc đầu. Hai mẹ con bọn họ còn chưa nói chuyện được cái gì!

“Mấy ngày nữa con sẽ lại quay về thăm mẹ”. Anh vội vàng hứa hẹn.

“Được rồi! Nhóc con nhớ lái xe cẩn thận, về đến nhà nhớ gọi điện ẹ”. Mẹ Phong không miễn cưỡng anh nữa.

“Con biết rồi”.

“Tổng giám đốc, Tiểu thư Bạch Xuyên của tập đoàn Bạch Xuyên đến”. Giọng nói thư ký Nhã Ly truyền đến.

“Tiểu thư Bạch Xuyên?”. Phong Thượng Vũ suy nghĩ một chút, lúc này mới nhớ ra cô ta là ai.

Bạch Xuyên Ưu, ngày hôm trước tham dự thọ yến, lúc đi qua Trần Đồng giới thiệu làm quen, là một cô gái Nhật Bản vô cùng xinh đẹp, lúc ấy tiểu thư Bạch Xuyên đang đứng cùng với ba, anh chỉ khách sáo nói hi vọng có cơ hội hợp tác thôi, không ngờ hành động của bọn họ nhanh như vậy.

“Nhã Ly, mời tiểu thư Bạch Xuyên vào”.

Lời anh vừa dứt chưa được bao lâu, liền nghe thấy tiếng gõ cửa truyền đến, đi ra, Nhã Ly mở cửa rồi rút xuống đứng bên cạnh cửa, người vừa đến đi vào bên trong.

“Phong tổng giám đốc, xin chào anh”. Bạch Xuyên Ưu nhanh nhẹn đi đến, dùng tiếng Trung chào hỏi lưu loát.

“Bất kể lúc nào, cô đều tao nhã như vậy, tiểu thư Bạch Xuyên”. Phong Thượng Vũ đứng dậy chào đón.

“Phong tổng giám đốc, anh quá khen”. Trên mặt cô hiện lên một ít đỏ ửng, bộ quần áo công sở cắt may vừa người thật sự mặc trên người cô rất có khí chất, đây chính là cô cố ý thiết kế như vậy.

“Không đâu, đây là lời khen thật lòng của tôi”. Anh cười nói.

“Tiểu thư Bạch Xuyên mời ngồi bên này, muốn uống cái gì? Cà phê hay trà?”. Anh dẫn cô đến bên cạnh ghế sofa.

Kể từ khi nhìn thấy anh trong bữa tiệc, cô đối với anh vừa gặp đã yêu, biết anh chưa kết hôn thì tâm trạng càng thêm vui mừng, hi vọng có cơ hội cùng anh tiến thêm một bước.

“Nhã Ly, phiền cô mang vào giúp tôi hai tách cà phê”. Anh quay đầu lại dặn dò.

“Vâng”. Cô nhận lệnh đi ra ngoài.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, vì sao hôm nay lại rảnh rồi ghé thăm chỗ này?”. Phong Thượng Vũ ngồi xuống vị trí đối diện cô.

“Ba tôi hi vọng tôi đến nói chuyện cùng anh một chút, có liên quan đến hợp đồng hợp tác lần trước anh nhắc đến”. Cô mỉm cười nói.

Thật ra đây là cô cố ý nói với ba, mà ba lại nhìn thấu tâm tư cô, cũng cảm thấy con mắt cô không tệ, liền đồng ý đáp ứng hợp đồng này.

“Cảm ơn tổng giám đốc Bạch Xuyên đã có nhã ý như vậy, theo tôi biết, dưới tay tập đoàn Bạch Xuyên có một công ty tài chính, đang chờ xây dựng doanh nghiệp, không biết tổng giám đốc Bạch Xuyên định hợp tác cùng với chúng tôi như thế nào?”. Phong Thượng Vũ trước tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

“Việc này.....” Bị anh hỏi như vậy, Bạch Xuyên Ưu ngược lại sửng sốt, bởi vì cô chỉ muốn đến gặp anh, lại quên chưa chuẩn bị sẵn sàng.

“Xem ra tổng giám đốc Bạch Xuyên quen giao phó những việc này cho tiểu thư Bạch Xuyên rồi”. Phong Thượng Vũ quan sát cô luống cuống, cười giúp cô giải tỏa lúng túng. Anh cũng không phải kẻ ngốc, đã sớm để ý người lấy thân phận quản lý đến gặp, nhưng mà trong tay lại không có cặp tài liệu, mà chỉ là túi xách da bình thường dành cho phụ nữ.

E rằng cô ta tìm đến anh, là có mục đích khác.

Về phần mục đích này là gì, nhìn ánh mắt mãnh liệt của cô, anh đại khái cũng có thể đoán được, nhưng cũng không nghĩ muốn vạch trần, tất nhiên không đáng làm mọi chuyện thêm phức tạp.

“Xin lỗi.....Đúng vậy! Thật sự là để Phong tổng giám đốc phải chê cười”. Cô ngượng ngùng cười nói.

“Việc này không sao, cô đừng để ý”. Cùng lúc khi Thượng Vũ nói những lời này, Nhã Ly đẩy cửa bước vào.

“Tổng giám đốc”. Cô gật nhẹ đầu, sau đó bưng cà phê, sữa tươi và một hộp đường đặt lên trên bàn.

“Nhã Ly, một lúc nữa sau khi cô đi ra ngoài, cầm một tập tài liệu các công ty con thanh lý buôn bán vào đây”.

Phong Thượng Vũ ngừng đầu giao phó.

“Vâng”. Cô nhận được chỉ thị, nhanh chóng lui ra ngoài.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, cô muốn cho thêm mấy thìa sữa vào cà phê, mấy thìa đường?”. Phong Thượng Vũ quay đầu lại nói với cô.

“Làm phiền, phải là tôi nên hỏi anh mới đúng”. Bạch Xuyên cầm hộp đường nói.

Có lẽ trước đó cô chuẩn bị chưa đủ tốt, nhưng mà cô sẽ dùng những mặt khác để bù đắp, cô tốt nghiệp trường nữ công gia chánh ở Nhật Bản, mặc dù về công việc cô hơi kém một chút, nhưng về chuyện nhà cửa thì là sở trường hàng đầu của cô.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, cô là khách, sao lại có thể để cho cô động tay”.

“Phong tổng giám đốc, chúng ta tương lai là đồng minh hợp tác, anh không cần lễ độ khách sáo với tôi như vậy”. Cô cố gắng đè nén thiết tha kỳ vọng đang dâng lên trong trái tim cô.

“Dĩ nhiên, tiểu thư Bạch Xuyên nói rất đúng”. Anh khách khí cười nói, nhưng không thể bỏ sự hâm mộ của cô vào trong mắt.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu mà ngài cần”. Hai tay Nhã Ly cầm lên túi tài liệu.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, tài liệu này đưa cho cô tham khảo, nếu phù hợp với yêu cầu của tập đoàn Bạch Xuyên, hoan nghênh cô trở lại đàm phán hợp tác công việc”. Phong Thượng Vũ nhận lấy tài liệu đặt lên trên bàn, dời đến gần cô.

“Tổng giám đốc, người phụ trách bên Uy Thịnh gọi điện thoại đến đây nhắc nhở, hội đấu giá đã đến lượt công ty chúng ta”. Nhã Ly mở miệng nhắc nhở.

Nghe lời nói của cô ấy.....Bạch Xuyên Ưu theo bản năng nhìn về phía đồng hồ đeo tay, rất nhanh đã đến 3 giờ rồi,

“Ừ, tôi hiểu rõ rồi, cô đi làm việc của cô đi”. Anh gật đầu.

“Phong tổng giám đốc, xin lỗi, quấy rầy anh lâu như vậy, đến lúc tôi phải trở về rồi”. Mặc dù rất muốn thân mật với anh, nhưng vì muốn để lại cho anh ấn tượng tốt đẹp, Bạch Xuyên Ưu rất chủ động đứng lên tạm biệt.

“Nói gì vậy, không thể ở lại thêm một lúc nữa sao?”. Phong Thượng Vũ vẫn một mực khách khí.

“Không được, anh còn có việc gấp phải làm, tôi làm chậm trễ việc quan trọng của anh sẽ không tốt”. Cô lắc đầu.

“Vậy thì để Nhã Ly thay tôi tiễn cô xuống tầng!”. Anh cố ý bảo thư kí.

“Bạch Xuyên tiểu thư, mời đi bên này”. Nhã Ly rất nhanh mở miệng nói.

“Phong tổng giám đốc, hy vọng sẽ gặp lại anh thật sớm”. Anh không tiễn cô, khiến Bạch Xuyên Ưu có chút mất mát, nhưng vẫn giữ vững nụ cười cúi đầu rời đi.

Tiến người xong, Phong Thượng Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Theo ý kiến của anh, quả thật tiểu thư Bạch Xuyên rất đẹp, cử chỉ cũng không phải thanh nhã bình thường, có một loại khí chất dịu dàng, nếu là lúc trước anh rất có hứng thú, nhưng bây giờ tim của anh đã có chủ, nên ngăn ngừa, hay là phải tránh mới được.

6. Chương 6

Bạch Xuyên Ưu phát hiện mình không thể dựa vào chuyện đó mà vào, không, phải nói là cô không thấy được Phong Thượng Vũ mới đúng.

Ngày đó sau khi trở về cô lập tức tìm hiểu nắm bắt các thông tin về Hoàng Tước, sau khi cùng ba cô trao đổi, quyết định bắt đầu xây dựng kế hoạch để cùng nhau đầu tư vào các dự án đầu tư phát triển đất.

Khi cô chuẩn bị đưa ra kế hoạch hợp tác, không ngờ người trao đổi với cô lại quản lý của công ty, nhiều lần cô viện lý do hỏi Phong Thượng Vũ đang ở đâu, thì nhận được câu trả lời nếu không phải là anh đang họp, thì cũng là ra ngoài giải quyết công việc.

Từ mấy ngày nay, dường như ngày nào cô cũng chạy đến Hoàng Tước, còn tự mình làm một chút điểm tâm cho anh ăn nhưng lần nào cũng đều không gặp, đành nhờ thư ký đưa cho anh, cũng không biết anh có nhận được hay không? Điều này làm cho cô không khỏi lo lắng.

Hôm nay cô cố ý đi đến chỗ gần công ty chờ anh, cuối cùng lúc trời chập tối cũng nhìn thấy Phong Thượng Vũ thần thái sáng láng tiêu sái đi ra khỏi cửa chính của công ty, cô nhanh chóng chạy theo sau, lại phát hiện đang có người chờ anh rồi.

“Chào! Tiểu My, em chờ lâu lắm không?” Phong Thượng Vũ bước nhanh đến chỗ Yến My nói, trên mặt là một nụ cười vô cùng thỏa mái

Khó có được dịp hai người bọn họ đều có thể tan tầm đúng giờ, liền hẹn nửa tiếng sau gặp nhau trước cửa chính của công ty, chuẩn bị cùng nhau đi xem phim.

“Không đâu, em vừa mới đến thôi” Yến My lắc đầu cười nói.

“Chúng ta đi thôi! Xe của anh đậu ở bên kia” Anh rất tự nhiên một tay đưa lên khoác vai cô, một tay chỉ về một chỗ cách đó không xa.

“Tổng giám đốc Phong.....” Bạch Xuyên Ưu thực sự không thể tin được vào hai mắt của mình

Không ngờ đối tượng trong lòng cô lại thân mật với một người phụ nữ khác.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, là cô à”. Anh quay người lại, vẻ mặt cũng có chút kinh ngạc.

Xem ra hình như anh tránh né như vậy vẫn chưa đủ triệt để, vẫn bị cô ta tìm thấy, thời gian này cô ta gửi cho anh cái gì, anh đều đưa tất cả cho Nhã Ly xử lý, vốn tưởng rằng sau một thời gian dài như vậy, cô ta sẽ tự động rút lui, nhưng dường như rõ ràng không có hiệu quả.

“Tổng giám đốc Phong, vị này là?” Vốn dĩ cô ta muốn bày ra một nụ cười thật tươi thật dịu dàng, nhưng đầu mày không tự chủ được mà nhăn lại.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, tôi xin giới thiệu cô ấy là bạn gái của tôi, tên là Yến My; Yến My, vị này là tiểu thư Bạch Xuyên Ưu, hiện nay chính là người thay mặt cho tập đoàn Bạch Xuyên của Nhật Bản đàm phán hợp tác với công ty bọn anh”. Anh giới thiệu rất nhanh chóng.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, chào cô, cô nói tiếng Trung thật là giỏi”. Yến My phong khoáng chào hỏi, đương nhiên cô không có bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của cô ta.

Cô lập tức hiểu ra, cô ta đang hướng về phía ai, tóm lại một câu, người đàn ông bên cạnh cô rất có bản lĩnh trên hoa ghen nguyệt.

“Chào cô”. Bạch Xuyên Ưu gần như nói không ra lời, khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn lại càng lộ ra sự tái nhợt.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, xin hỏi cô còn chuyện gì nữa không?” Phong Thượng Vũ vẫn duy trì giọng nói lạnh nhạt.

“Cứ phải có chuyện gì mới có thể tìm gặp anh sao? Tổng giám đốc Phong”. Mặc dù đang có mặt người khác, nhưng cô ta vẫn không nhìn được mà thốt ra.

Câu nói lớn mật của cô ta rõ ràng đã làm cho Yến My trợn tròn mắt tại chỗ.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, ngoại trừ công việc ra, tôi nghĩ chúng ta cũng không nên xuất hiện cùng một chỗ nhiều”. Phong Thượng Vũ nghiêm mặt lại, rõ ràng không hề đếm xỉa đến.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, thật sự cảm ơn tấm lòng của cô, nhưng tiếc là trong lòng tôi đã có người yêu rồi”, ôm Yến My, vẻ mặt anh so với một giây trước còn nghiêm túc hơn.

“Tổng giám đốc Phong, tôi tin rằng điều kiện của tôi không hề thua kém cô ấy, anh không cần phải đưa ra quyết định nhanh như vậy”. Cô ta bày ra một vẻ can đảm, kiêu ngạo ưỡn ngực nói.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, đây không phải là vấn đề điều kiện, tôi tin rằng nhất định cô sẽ tìm được một người phù hợp”. Phong Thượng Vũ khéo léo mở miệng.

“Yến tiểu thư, cô có thể vì tổng giám đốc Phong mà quán xuyến việc nhà không? Cô có tự tin mình có thể mang lại hạnh phúc cho tổng giám đốc Phong không?”

Không để ý đến lời nói của anh, cô ta khéo léo hỏi Yến My.

“Cái này...” Cô ta bắt ngờ hỏi, làm cho Yến My sững sờ không nói ra lời.

Quán xuyến việc nhà sao? Mang lại hạnh phúc cho Thượng Vũ sao? Từ trước đến giờ cô không nghĩ đến nhiều chuyện như vậy.....

“Vì sao cô không trả lời tôi?” Bạch Xuyên Ưu dán mắt vào cô bức bách truy hỏi.

“Đủ rồi! Tiểu thư Bạch Xuyên, tôi nghĩ câu hỏi cô đặt ra không đúng trọng tâm vấn đề rồi, với tôi mà nói, có thể cùng cô ấy ở một chỗ chính là hạnh phúc rồi, những chuyện khác hoàn toàn không quan trọng”. Phong Thượng Vũ trầm giọng nói.

“Tổng giám đốc Phong”. Những lời nói mạnh mẽ này đã làm cho Bạch Xuyên Ưu lùi lại từng bước.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, tôi hi vọng giữa chúng ta chỉ dừng lại trong mối quan hệ hợp tác, những cái khác, thứ lỗi cho tôi không thể tiếp”. Vừa nói xong, Phong Thượng Vũ liền xoay người kéo Yến My rời đi.

“Tổng giám đốc Phong, chẳng lẽ anh không sợ dự án hợp tác giữa chúng ta thất bại sao?”. Thấy bọn họ bỏ đi, Bạch Xuyên Ưu giả bộ suy nghĩ, cao giọng nói.

“Tiểu thư Bạch Xuyên, phiền cô nói lại với tổng giám đốc Bạch Xuyên, nếu chỉ vì việc này mà có suy nghĩ như vậy trong sự hợp tác, vậy thì tôi không còn gì để nói”. Phong Thượng Vũ quay đầu lại nói.

Với anh mà nói, không có gì quan trọng hơn so với Yến My.

“Chúng ta đi thôi”. Anh không hề dừng lại chút nào.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Bạch Xuyên Ưu biết mình đã thua.

Thực buồn cười! Từ đầu tới giờ cô giống như là tự mình viết lên một giấc mộng đẹp để huyền ảo, đáng tiếc khi tỉnh lại mới phát hiện tất cả đều là chỉ là do bản thân mình tình nguyện mà thôi, cô đã thua ngay từ điểm xuất phát rồi.....

Ngồi ở trong xe, Yến My lặng lặng nhìn chằm chằm bộ dạng Phong Thượng Vũ lái xe.

“Em đang nhìn cái gì vậy?” Anh tranh thủ quay đầu sang hỏi, sự việc vừa rồi cũng không hề ảnh hưởng tới tâm trạng của anh.

“Không có gì” Cô lắc đầu.

“Thật không? Không phải là em đang nghĩ về chuyện vừa nãy của tiểu thư Bạch Xuyên sao?” Anh nhướn mày, cách cư xử vừa rồi của anh có gì làm cho cô không vui sao.

“Anh đã tỏ rõ thái độ, em còn có gì phải suy nghĩ nữa chứ?”. Nói thật, khi từ miệng anh nói ra những lời này thì trong lòng cô thực sự rất cảm động.

“Vậy em đang nghĩ cái gì?”

“Em đang nghĩ đến câu hỏi mà tiểu thư Bạch Xuyên hỏi em, không phải cô ấy đã hỏi em là có thể quán xuyến chuyện nhà cho anh được không? Thành thật mà nói, em căn bản là không giỏi chuyện quán xuyến việc nhà, nấu cơm lại là việc em làm dở nhất..” hiếm có khi nào cô cảm thấy xấu hổ như bây giờ.

“Ngốc quá! Em suy nghĩ những chuyện này để làm gì chứ? Anh yêu em, hoàn toàn không liên quan tới chuyện em có thể nấu cơm hay không, hay chuyện em có thể quản lý việc nhà hay không?” Anh đưa tay lên vuốt nhẹ gương mặt cô.

“Cái đó.... anh thực sự cảm thấy em có thể mang lại hạnh phúc cho anh sao?” Ngay cả chính bản thân cô cũng còn chưa xác định được nữa.

“Tất nhiên, em đương nhiên là có thể” Anh nghiêng người hôn khẽ lên môi của cô một chút.

“Này! Anh đang lái xe đó nha” Cô vội vàng đẩy anh ra.

“Nói cho anh biết, hiện tại em có cảm thấy hạnh phúc hay không?”

“Em không biết như thế này có được xem là hạnh phúc hay không, nhưng gần đây em thực sự rất vui vẻ” Cô thành thật thẳng thắn nói.

“Ngốc, vui vẻ chính là hạnh phúc đó” Anh cố ý vén tóc cô lên.

“Này, anh dám mắng em ngốc, anh không muốn sống nữa hả”, Cô nhúu mày đánh anh, thế nhưng anh lại còn càng cười to hơn.

“Anh còn dám cười, cho anh cười đến chết luôn”

Sau khi trải qua sự việc Bạch Xuyên Ưu, dường như tình cảm giữa hai bọn họ càng tiến thêm một bước lớn nữa.

Hôm nay Phong Thượng Vũ lại nhân dịp được nghỉ, sáng sớm đã lái xe chở Yến My về một vùng núi.

“Thì ra là anh định dẫn em tới Cửu Phân sao? (là tên một huyện ở Đài Loan)” Cô ngẩng đầu nhìn qua mấy biển báo giao thông viết một vài địa danh, nghi ngờ nói.

“Trước đây em từng tới đây rồi sao?” Anh mở miệng hỏi.

“Anh quên là trước đây em đều là học tập và làm việc ở nước ngoài rồi hay sao, hồi còn nhỏ cũng không có cơ hội nào để đi chơi xa nhà hết, làm sao có thể từng đến đó được”. Cô khinh mạn liếc mắt nhìn anh một cái.

“Nói cũng đúng, vậy thì vừa hay hôm nay có thể dùng tâm trạng mới mẻ tới đó chơi đùa rồi” Anh cười nói.

“Vậy còn anh? Chắc anh từng tới đây mấy lần rồi phải không? Không phải là trước đây thường dẫn bạn gái tới đây chơi đùa đó chứ”. Bàn tay trắng nõn hạ xuống vai anh, cô giả dùng giọng tức giận hỏi anh.

“Có trời đất chứng giám, em quên là trước đây anh làm công việc gì rồi sao, làm sao có thời gian rảnh rồi là chơi đùa, đúng là chỗ này anh có tới vài lần, nhưng đều là chuyện từ thời còn là học sinh”. Anh giơ tay lên thề.

Nói giỡn sao, cho dù trước đây anh có từng dẫn bạn gái đến đây, thì có đánh chết anh, anh cũng sẽ không thừa nhận.

“Làm trò! Tốt nhất là anh nên tập trung lái xe đi”. Làm sao cô có thể tin chứ.

“Yên tâm đi, kỹ thuật lái xe của anh thuộc hàng chuyên nghiệp nhất đó”. Nói xong, anh đột nhiên nhấn mạnh bàn đạp ga, chiếc xe giống như một viên đạn bắn ra ngoài vậy.

“Á.....” anh bất ngờ tăng tốc như vậy khiến cho cô hoảng sợ mà hét chói tai

Nhưng anh lại vui vẻ cười to.

“Anh bị thần kinh hả, đi chậm lại, chậm lại”. Cô trừng mắt nhìn những cảnh vật chạy qua cực nhanh, vừa hét chói tai, vừa đánh vào vai của anh.

“Yên tâm đi, không có việc gì đâu”, mặc dù đánh anh, nhưng anh vẫn không đi chậm lại.

“Đừng đùa nữa! Đi chậm lại đi, phía trước có xe đó, phía trước có xe! A...” Mắt nhìn thấy xe bọn họ sắp đâm vào chiếc xe phía trước. Yến My lại hét chói tai một lần nữa, sơ hãi nhắm chặt hai mắt lại.

Giây tiếp theo, cơ thể cô chỉ cảm thấy vụt qua một cái, cũng không có sự va chạm không mong muốn nào xảy ra.

“Cưng à, không có việc gì đâu”. Phong Thượng Vũ khẽ lay lay vai cô

“Két”. Cô mở mắt ra, phát hiện chiếc xe phía trước vừa nãy đã không thấy đâu nữa, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc xe kia đã đi cách bọn họ một đoạn rất xa rồi.

“Anh còn làm vậy một lần nữa, em sẽ xuống xe ngay đó”. Cô vỗ vỗ ngực, thấy anh vẫn không giảm tốc độ, không khỏi giận tái mặt.

“Em đừng có như vậy, chỉ là đùa vui một chút thôi mà”. Thấy người đẹp thực sự tức giận, Phong Thượng Vũ đành phải giảm tốc độ của xe xuống.

“Đùa vui cái gì chứ? Nếu còn đùa vui nữa, cho dù tim có khỏe đến đâu cũng không đủ để cho anh dọa đâu”. Cuối cùng cũng có thể thả lỏng tâm trạng, cô nhin không được đánh lên vai anh vài cái.

“Như thế này làm sao có thể dọa được em? Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, lúc đó em còn bị người ta lấy dao kề cổ, khi đó mặt em vẫn không đổi sắc mà”. Anh vẫn cười vui vẻ như cũ, mặc cho cô tức giận.

“Làm ơn! Chuyện đó không giống với chuyện vừa nãy, bị người khác kề dao vào cổ vẫn còn có thời gian hòa hoãn, nhưng tai nạn xe cộ lại là chuyện xảy ra trong nháy mắt, căn bản là không kịp phản ứng”. Cô nhỏ giọng quát.

Rõ ràng, bây giờ mạng của cô đang nằm trong tay của anh, cô cũng không muốn rời khỏi nhân gian này sớm như vậy. Hơn nữa, chết vì tai nạn xe cộ là rất khủng khiếp, cô đã thấy nhiều, cho nên cô càng không muốn chết kiểu này.

“Đúng, đúng, đúng. Em nói rất đúng, về sau anh sẽ không đùa vui như vậy nữa. Nhưng mà như vậy rất tốt mà, vận động như vậy rất có hiệu quả đúng không?”. Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái.

“Vận động hiệu quả cái gì chứ? Anh đúng là quá nhàm chán”. Nếu không phải là anh đang lái xe, thật sự cô rất muốn điên cuồng mà bóp cổ anh.

Phong Thượng Vũ lại còn cười to hơn. Đột nhiên phát hiện, thì ra khi cô hoảng sợ sẽ ra tay đánh người, mẫu người yêu này thuộc loại ngang tàn bạo ngược nhất, nhưng cũng thể hiện ra một mặt đáng yêu khác của cô.

“Còn cười nữa, được rồi anh cứ cười cho đến lúc rơi xuống Đại Môn Nha” (không hiểu là gì nên mình giữ nguyên, bạn nào hiểu chỉ mình với nha) tiếng cười của anh rất đáng giận, cô thật sự ngứa tay muốn đánh người.

“Đừng tức giận nữa! Cẩn thận sẽ nhanh già đó nha”. Anh đưa tay lên khẽ vuốt gương mặt của cô.

“Hừ” Cô chống tay nghiêng mặt nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ.

“Tiểu My, thật sự không để ý đến anh à?” Anh kéo kéo tay cô, lại bị cô đẩy tay ra.

“A, em nhìn bên kia kìa”. Trầm mặc vài giây, anh đột nhiên mở miệng

Yến My mắt điếc tai ngơ.

“Nhanh lên, nhanh lên em! Nếu em không nhìn, lát nữa đèn xanh bật lên sẽ không kịp nhìn đâu!” .Phong Thượng Vũ giục.

Rốt cuộc lòng hiếu kỳ đã chiến thắng tất cả, cô từ từ quay đầu lại nhìn sang, nhìn theo hướng tay anh đang chỉ, chỉ thấy một chiếc xe đang dừng ở bên cạnh xe bọn họ, có một cậu bé nhoài người về phía cửa sổ xe, nhả mặt với bọn họ, bộ dạng buồn cười của cậu bé kia khiến cô không nhịn được mà bật cười.

“Hi hi.....”

“Đáng yêu quá”. Anh kéo cửa kính xe xuống vẫy tay về phía cậu bé kia, kết quả ngược lại cậu bé kia bị anh làm cho sợ tới mức trốn đi.

“Sao tự nhiên anh lại hạ cửa kính xe xuống nhìn người ta, dọa người ta sợ rồi”. Cô che miệng nở nụ cười.

“Chỉ là chào hỏi một chút thôi mà, anh làm sao biết được cậu ta lại xấu hổ như vậy”. Về mặt anh vô tội nói.

“Đèn xanh rồi, đi thôi” .Ra khỏi trung tâm, ngược lại cô có thể vui vẻ nói đùa, không thêm để ý đến chuyện lúc trước.

Không còn giận nữa sao? Phong Thượng Vũ liếc mắt nhìn cô một cái, không hề hỏi nhiều, chậm chậm lái xe.

Có thể bởi vì liên quan đến chuyện bọn họ xuất phát sớm, nên dọc đường đi cũng không có gặp chuyện tắc đường, tới nơi rất thuận lợi, nhưng trên đường đã có vài người nam nữ tốp năm tốp ba đi dạo.

“Bây giờ mới hơn tám giờ, sao bọn họ lại có thể đến sớm hơn chúng ta nhỉ?” Yến My nhìn quanh cảnh ngoài xe, không khỏi buột miệng hỏi.

“Anh nghĩ có thể bọn họ đã tới đây từ hôm qua rồi ngủ lại nhà dân, sau đó sáng sớm liền xuống đây chơi đùa”. Nhân lúc dừng xe, anh chú ý tới một vài thanh niên hành lý vẫn còn đang đặt dưới chân.

“Ừm”

“Xuống xe đi”. Anh đi vòng qua đầu xe, giúp cô mở cửa xe.

Cô bước xuống xe, không khí tươi mát đặc trưng của vùng núi liền xông vào mũi cô.

“Tiểu My, thời tiết hôm nay rất đẹp. Từ chỗ này có thể nhìn thấy phong cảnh dưới chân núi đấy” . Anh kéo cô đi đến ven đường

“Chỗ này ngắm cảnh rất đẹp, bên kia là chỗ nào vậy?” Cô đặt một tay lên trán che ánh mặt trời, một tay chỉ về hướng bên cạnh.

“Bên đó là Cơ Long (thành phố cảng thuộc Đài Loan), lần sau chúng ta đến bến cảng ăn hải sản, được không?” Anh thừa cơ ôm eo cô từ phía sau.

“Được. Nhưng em phải nói trước, em sẽ không ăn loại cua cứng vỏ đâu” Cô không hề kháng cự lại cái ôm của anh.

“Chuyện này đơn giản mà, anh sẽ xử lý giúp em còn em từ từ ăn, được không?” Nếu có thể dùng miệng đút cho cô ăn thì quá tốt. Nhưng mà, những lời này anh chỉ dám nghĩ ở trong lòng.

“Hả, hi vọng anh sẽ không chỉ nói miệng không thôi”. Cô dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh.

Biết bao đàn ông chỉ biết nói xuông, nhưng thực tế không có làm.

“Tất nhiên sẽ không”. Anh chỉ có thiếu điều vỗ ngực cam đoan. “Nhưng mà trước đó, chúng ta có thể thưởng thức những đặc sản nổi tiếng ở đây đã”

“Nghe nói đặc sản nổi tiếng ở đây là khoai môn, đúng không?”. Hình như cô đã từng thấy trên tạp chí có giới thiệu một chút.

“Đúng vậy, nhưng không chỉ có khoai môn thôi đâu, còn nhiều thứ khác nữa”.

“Còn có những thứ gì nữa?”

“Chỗ này có địa danh nổi tiếng là Lão Nhai, chúng ta đến đó vừa dạo chơi vừa tham quan, anh sẽ giới thiệu cho em biết”, thực ra trước đó là anh đã tìm hiểu qua trên báo chí, bây giờ mới là đi vào thực tế.

“Lão Nhai ở đâu?”

“Chúng ta vừa đi qua một ngõ nhỏ cạnh một siêu thị nhỏ, đó chính là Lão Nhai thì phải”. Anh kéo cô đi xuống dốc núi

“Hả? Chỗ đó có đường sao?”, vừa rồi cô cũng không để ý chỗ đó mấy

“Đi liền biết”. Anh cười nói

Bọn họ đi một mạch, đi vào ngõ nhỏ Phong Thượng Vũ nói, quả thực có rất nhiều người đang đi đi lại lại phía bên kia, cảnh tượng rất náo nhiệt.

“Tiểu My, em đừng nhìn thấy ngõ nhỏ này chật hẹp như vậy, nhưng bên trong là một con đường rất dài, cũng mở rất nhiều quán khác nhau, có thể cho em đi dạo rất lâu.”

“Hi hi..... nhìn anh bây giờ giống như là hướng dẫn viên của đoàn du lịch vậy” Cô không nhịn được cười nói.

“Đúng vậy! Vì một người nước ngoài mới đến nơi quê mùa như em, mà anh phải hy sinh lớn biết bao”. Anh mở miệng nói, giọng nói vô cùng uất ức.

“Nói hươu nói vượn”. Cô đánh cho anh một cái.

“A! Em thật ác độc”. Anh xoa bụng, Cái đánh này của cô quả thực rất đau.

“Không thêm để ý tới anh nữa”. Dứt lời, Yến My bước đến một gian hàng bán đồ trang sức.

Anh chỉ cười khổ đi theo vào.

Đi dạo được hơn nửa con phố, trên tay bọn họ đã có vài túi đựng đồ lưu niệm, cùng ăn bột gạo khô, canh cá hoàn, chơi đùa rất vui vẻ.

Đúng lúc bọn họ vừa ăn xong thịt đồ ngâm rượu xong đi ra ngoài cửa, lại tình cờ gặp được một người không nghĩ tới.

“Thượng Di?” Phong Thượng Vũ bất ngờ thốt lên.

Vốn dĩ đang cúi người tìm đồ ăn vặt trong quán Phong Thượng Di nghe tiếng liền ngẩng đầu lên

“Anh hai?” Cô giật mình

“Thượng Di, sao em lại ở đây?”

“Anh hai, em cũng muốn hỏi sao anh lại ở đây! Oa, cô ấy là ai vậy?” Cô chú ý tới cô gái có dáng vẻ lãnh diễm đứng bên cạnh anh trai.

Trời? Nói vậy người này chắc hẳn là người yêu mới của anh trai rồi! Dáng vẻ so với những người trước đây cô từng gặp có vẻ còn xinh đẹp hơn nhiều!

“Cô ấy tên Yến My, làm pháp y. Tiểu My, đây là em gái anh tên là Thượng Di, hiện đang làm cảnh sát giao thông”.

Phong Thượng Vũ giới thiệu đơn giản cho hai người làm quen.

“Xin chào, trước đây tôi có nghe Thượng Vũ nói nhiều về cô! Rất vui được gặp cô ở đây”. Yến My hào phóng đưa tay ra.

“Xin chào, tôi cũng rất vui được gặp chị”. Phong Thượng Di cười khanh khách bắt tay cô, thật ra trong lòng lại đang lấp bắp kinh hãi, một người xinh đẹp như vậy sao lại làm pháp y chứ? Ánh mắt của anh hai quả là không tồi nha!

“Thượng Di, em tới đây một mình sao?” Phong Thượng Vũ nói.

“Em xin anh! Làm sao có chuyện đó chứ? Anh Thiệu Tề vừa đi toilet, anh xem, lát nữa anh ấy sẽ quay lại?” Phong Thượng Di làm mặt quỷ với anh, quay người vẫy vẫy tay.

Phong Thượng Vũ quay đầu lại, quả thực nhìn thấy một người đang đi từ trên cầu thang đi xuống.

“Anh xem chúng mình gặp được ai đây!” Phong Thượng Di vui vẻ sôi nổi chạy tới kéo người đó lại đây.

“Thượng Vũ, lâu rồi không gặp, không ngờ lại gặp cậu ở đây” Long Thiều Tề vẻ mặt kinh ngạc.

“Tôi cũng không ngờ sẽ gặp cậu ở đây” Anh cười nói.

“Thiều Tề, vị này là bạn gái của anh hai em, tên là Yến My, anh nhất định không thể tưởng tượng được là cô ấy làm công việc gì đâu!”

Không đợi anh trai giới thiệu, Phong Thượng Di đã giành trước xen vào nói.

“Yến My?” Long Thiều Tề cảm thấy cái tên này nghe rất quen.

“Em làm sao đó? Khi không tự nhiên ra vẻ thần bí cái gì chứ?” Phong Thượng Vũ giơ tay cốc cho Thượng Di một cái.

“Này! Sao anh lại đánh người ta! Thiều Tề, anh nhìn anh ấy xem” Phong Thượng Di lập tức hướng về phía Thiều Tề trách cứ.

“Thượng Vũ, cậu nể mặt tôi chút đi, bây giờ cô ấy hẳn là để tôi quản mới đúng chứ”. Long Thiều Tề dùng ánh mắt ra hiệu.

“Hừ! anh mà ra tay đánh em lần nữa, em sẽ bảo Thiều Tề tấn anh đó nha” Phong Thượng Di làm bộ ưỡn ngực cao giọng nói, dù sao cũng có bạn trai cô làm chỗ dựa.

“Em nên ngoan ngoãn một chút đi”. Phong Thượng Vũ cũng lười so đo với em gái.

“Hừ”, cô lại nhăn mũi lè lưỡi với anh.

Hai cái người dở hơi này, thật không hổ là anh em nha! Yến My đứng ở bên cạnh khoe miệng không dấu nổi ý cười.

“Nếu trong lời nói của tôi có gì sai, xin pháp y Yến, sửa chữa lại cho tôi” trong đầu Long Thiều Tề càng không ngừng tìm kiếm cái tên “Yến My” này, nhìn đi nhìn lại diện mạo của cô, thực sự phù hợp với cái người trong truyền thuyết kia.

“Ồ? Sao anh lại đoán được vậy?” anh ta đột nhiên mở miệng, làm cho Phong Thượng Di rất là kinh ngạc

“Thượng Di, em quên là anh làm nghề gì rồi sao?” Long Thiều Tề vỗ vỗ đầu Thượng Di, theo phản ứng của cô ấy, thì anh biết mình không hề đoán sai, hướng hồ chỉ cần những người có liên quan đến các vụ án, anh rất ít khi quên.

“Đúng rồi” Thượng Di ngây ngô lè lưỡi cười cười.

“Pháp y Yến, ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Long Thiều Tề bạn trai của Thượng Di, đúng là cô giống hệt như lời đồn đại, đẹp không gì sánh nổi”, anh ngẩng đầu nhìn Yến My tự giới thiệu

“Anh nói quá lời rồi, Luật sư Long cũng không kém nha! Anh cũng là người nổi tiếng có uy quyền nhất trong giới luật sư”, nghe xong tên của anh, Yến My cũng có ấn tượng, từng nghe đồng nghiệp nói qua về biệt hiệu và tác phong của anh, nhưng mà vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.

“Thì ra mọi người đều biết đến đối phương”, Phong Thượng Di nhìn hai người bọn họ, đột nhiên nghĩ đến: “Thiều Tề, sao anh chưa từng nói qua chuyện này cho em nghe?”

“Tiểu thư à, anh với pháp y Yến chưa từng gặp mặt nhau. Làm sao có thể nhắc đến chuyện của cô ấy với em?” Anh cảm thấy buồn cười, muốn ghen thì cũng phải nhìn tình huống đã chứ.

“Nói cũng phải. Anh hai, hiếm có khi chúng ta gặp mặt nhau như thế này, không bằng tìm một quán nào đó ngồi một chút, được không?” Thượng Di đề nghị

“Bọn anh vừa mới ăn no xong, hay là chúng ta vừa đi vừa tán gẫu. Đợi lát nữa lại đi ăn khoai môn nổi tiếng được không?” Phong Thượng Vũ nói.

“Thiều Tề, anh cảm thấy thế nào?” Phong Thượng Di ngẩng đầu hỏi ý kiến bạn trai.

“Anh không có ý kiến” Anh nhún nhún vai

“Tiểu My, em thì sao?” Phong Thượng Vũ hỏi.

“Được thôi”. Cô gật đầu

“Vậy đi thôi, pháp y Yến, chúng ta cùng nhau đi thôi”. Phong Thượng Di rất tự nhiên chạy đến kéo tay cô, Thượng Di còn có một đồng vắn đề muốn hỏi cô!

“Thượng Di..... tôi có thể gọi cô như vậy không”. Yến My liền để cho Thượng Di tự nhiên kéo mình đi.

“Đương nhiên là được”. Thượng Di cười cười kéo cánh tay của cô đi vào một quán nổi tiếng.

“Vậy thì cô cũng gọi tôi là Yến My là được rồi”, cô thật sự không muốn ngoài thời gian làm việc, vẫn phải nghe thấy cái tên pháp y Yến lạnh lẽo này.

“Được rồi! Yến My, cô xem này cái này thật là đáng yêu đúng không?” Phong Thượng Di ngẫu nhiên cầm một hình hòa thượng nhỏ lên cười nói.

“Ừm” cô gật gật đầu, cô cũng vừa xem cái đó ở một cửa hiệu khác rồi.

Quay đầu nhìn hai người đàn ông đang đứng ở cửa nói chuyện phiếm, Phong Thượng Di nhanh chóng cầm tay Yến My hỏi: “Yến My, cô quen với anh trai tôi bao lâu rồi?”

“Mới một năm thôi”, đối với sự tò mò của Thượng Di, cô có thể hiểu.

“Sao? Vậy không phải là cô quen với anh hai tôi từ lúc anh ấy còn chưa tiếp quản công ty sao?” Thượng Di có chút kinh ngạc.

Không ngờ anh hai lại qua lại với cô ấy lâu như vậy? Thật sự là không tin nổi mà, cô thật sự phải nhìn Yến My với ánh mắt khác nha, rất có thể cô ấy chính là chị dâu trong tương lai của cô nha!

“Đúng vậy”

“Đúng rồi, hai người quen nhau qua công việc à”, đúng là công việc của cảnh sát và pháp y có liên quan đến nhau.

“Không phải, chúng tôi quen nhau qua việc bị bắt làm con tin”

“Bắt làm con tin sao?” Thượng Di không tự giác là cao giọng, phát hiện ra những ánh mắt của người xung quanh, cô vội vã hạ giọng “Bắt làm con tin ra sao?”

“Tôi vừa về nước thì bị một tên bắt làm con tin, sau đó anh hai cô dẫn người tới cứu tôi” Cô đơn giản hóa lại về tình hình lúc đó.

“Cô nói là, chính cô bị người ta bắt làm con tin sao?” Thượng Di kinh hãi, lần này cô cố gắng nhỏ giọng nói.

“Ừm”. Cô gật đầu

“Trời ạ! Một người bị bắt làm con tin, một người tới giải cứu! Thật sự là rất lãng mạn nha!” .Thượng Di liên tục kinh hô, thật sự là giống như một câu chuyện cổ tích nha.

“Thượng Di, tin tôi đi, lúc ấy không hề lãng mạn một chút nào đâu?” .Yến My bị vẻ mặt của Thượng Di làm cho buồn cười

“Ha ha ha...” Thượng Di quyết định, cô thích người bạn gái này của anh hai, căn cứ vào đó, cô đồng ý để Yến My trở thành chị dâu tương lai của mình.

“Thượng Di, cô quen biết luật sư Long như thế nào?” .Yến My cười cười đem đề tài chuyển sang người Thượng Di.

Trước đây cô từng nghe những nhận xét không tốt lắm về Long Thiệu Tề, sau đó lại thay đổi một trăm tám mươi độ, không biết có phải là do từ khi quen biết với Thượng Di hay không.

“Cái đó để sau hãy nói đi, Yến My, chúng ta đến quán khác xem”, không đợi Yến My phản ứng, Phong Thượng Di liền kéo cô bước ra khỏi quán, lại sải bước đến một quán bán đồ trang sức khác, về phần người bạn trai và anh trai đã bị cô ném ra.... đến sau đầu rồi.

Bây giờ là tình huống gì vậy? Hôm nay là ngày hai người bọn họ hẹn hò, vì sao lại biến thành Thượng Di kéo Yến My đi, sau đó đem bọn họ ném sang một bên? Phong Thượng Vũ bất đắc dĩ đến cực điểm.

“Bây giờ phiền cậu trông nom Thượng Di một chút đi, xin cậu nghĩ cách làm cho Thượng Di trả người lại cho tôi được không?” Anh vỗ vỗ bả vai Long Thiều Tề, muốn anh có trách nhiệm.

“Thượng Vũ, cậu cũng biết tính cách của em gái cậu rồi đó, bây giờ cô ấy đang vui vẻ, làm sao có thể để cho người khác dễ dàng cắt ngang chứ”. Anh quăng ra một đòn đánh thẳng.

“Thì ra bình thường cậu cũng luôn chiều chuộng Thượng Di như vậy, cẩn thận không sự uy nghiêm của một người đàn ông trong cậu không còn sót lại chút nào đâu”. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chuyện cười, tôi cũng không tin cậu không chiều chuộng cô ấy”. Long Thiều Tề chỉ vào Yến My nói.

“Ha ha! Bản thân tôi không lo lắng chuyện ấy, bởi vì so với Thượng Di thì Yến My chín chắn hơn rất nhiều”, về mặt Phong Thượng Vũ hết sức tự tin, dù sao trước đây cũng có kinh nghiệm chứng kiến rồi.

“Là thật sao! Vậy thì thật sự chúc mừng cậu”. Nhìn bộ dạng đắc ý của anh, Long Thiều Tề thật sự muốn đẹp người.

“Cảm ơn”. Anh không khách khí nhận lời chúc mừng của Long Thiều Tề. “Trở lại vấn đề đi, không lẽ ngày hôm nay cậu định để tình hình như thế này suốt hay sao?”

“Yên tâm đi! Chờ có cơ hội tôi sẽ dẫn Thượng Di đi”. Anh cũng không muốn ngày hẹn hò của hai người lại biến thành ban người.

“Vậy thì tốt”.

Nói là nói như vậy, nhưng hai người đàn ông bọn họ vẫn là đợi cho hai người đẹp dạo phố xong, sau đó đi ăn khoai môn nổi tiếng.

Mà khi đó đã là chuyện buổi chiều.

7. Chương 7

“Tổng giám đốc, hình như gần đây anh rất vui vẻ”, sau khi báo cáo một loạt những lộ trình dài, thư ký Nhã Ly không nhịn được nói.

“Nhìn ra được sao?” Phong Thượng Vũ cười nói. Tình cảm yêu đương thuận lợi, khiến cho anh càng hăng say làm việc.

Trong thời gian gần ba tháng này, bọn họ cùng nhau hẹn hò ăn cơm xem phim, cũng dành thời gian đến ngoại ô chơi đùa một chút, tuy rằng Yến My chưa bao giờ nói ra cảm giác trong lòng, nhưng anh có thể cảm nhận được tình cảm và sự ăn ý của bọn họ đang liên tục tăng nhiệt độ.

“Tổng giám đốc, đừng quên, tôi là thư ký của anh” Nhã Ly không có biểu cảm gì nói.

Dường như mỗi ngày đều ở chung làm sao có thể không nhận ra? Hơn nữa, biểu hiện của anh rõ ràng như vậy, trước đây khi có quá nhiều công việc, anh sẽ đau khổ vùi mặt vào giải quyết, nhưng hiện tại lại còn thích thú, làm việc đến một nửa lại có thể mỉm cười, việc này hoàn toàn không đáng lo.

“Tổng giám đốc, gần đây có việc gì vui sao?” Cô tò mò hỏi.

“Nhã Ly, có lẽ không lâu nữa, cô sẽ có một vị phu nhân tổng giám đốc”, đây là lần đầu tiên trong đầu anh có ý niệm về hôn nhân.

“Việc đó thật sự là đáng mừng, chúc mừng tổng giám đốc”. Cô lập tức hiểu được ý tứ của anh

“Đừng chúc mừng sớm qua, việc này vẫn chỉ là suy nghĩ của cá nhân tôi mà thôi, cô ấy vẫn còn chưa biết”. Anh nghĩ nếu Yến My mà biết suy nghĩ này trong đầu anh, không biết có bị dọa đến bỏ chạy hay không?

“Cho dù thế nào đi nữa, tổng giám đốc có thể tìm thấy đối tượng trong lòng, tôi vẫn thực sự cảm thấy vui mừng thay cho anh”. Cô hơi lộ ra nụ cười tươi.

Khó trách gần đây anh không hề dùng những lời trêu đùa cô, thì ra là tình yêu.

“Cảm ơn cô, Nhã Ly”. Anh ký tên lên tài liệu sau đó đưa cho cô.

“Không có chuyện gì nữa, cô đi được rồi”

“Vâng”.

Vẫn phòng khôi phục sự lại sự im lặng, không bao lâu sau lại truyền đến tiếng đập cửa.

“Tổng giám đốc, ba anh đến tìm”. Nhã Ly mở cửa rồi tránh sang một bên, chỉ thấy Phong Phụ đầu đầy tóc bạc tay phải cầm chiếc gậy trâm trở long phượng đi vào.

“Ba, sao ba lại tới đây? Mẹ không đi cùng ba sao?”. Phong Thượng Vũ nhanh chóng đứng dậy

“Mẹ con ở nhà, ba có chút chuyện muốn nói với con”. Ba con gặp nhau, Phong Phụ vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm túc không có nụ cười như cũ

”Ba, đừng đứng thế, chúng ta đến ghế sofa đằng kia ngồi đi, Phong Thượng Vũ sớm tập thành thói quen, liền quay về phía thư ký nói.

“Nhã Ly, cô pha cho chúng tôi hai chén trà”.

Nhã Ly gật đầu, lập tức lui ra ngoài.

“Ba, ba có chuyện gì muốn nói với con ạ?”. Chờ Nhã Ly rời đi, Phong Thượng Vũ liền trực tiếp mở miệng hỏi, hoàn toàn không có ôn nhu đón tiếp.

“Thứ bảy này, con đi xem mắt con gái tổng giám đốc Yến của tập đoàn Thiên Hạc!” Phong ba cũng đi thẳng vào vấn đề.

“Xem mắt sao? Thật xin lỗi, con từ chối”. Anh lập tức phun ra một câu từ chối.

Đùa giỡn cái gì chứ? Anh chỉ đồng ý tiếp quản công ty, cũng không phải là đồng ý ngay cả tình cảm cùng phải bán đứng.

“Tao muốn mày phải đi”. Bộp một tiếng, Phong ba vỗ bàn trách mắng

“Thật xin lỗi, Ông muốn xem mắt thì tự đi mà đi” sắc mặt Phong Thượng Vũ trầm xuống, ngay cả xưng hô cũng sửa lại.

“Hỗn láo! Mày nói cái gì? Cái gì gọi là tự tao đi mà xem mắt”. Bộp! lần thứ hai Phong Ba vỗ bàn quát lớn.

“Nếu ông rảnh rồi có thể cùng mẹ ra nước ngoài cho đỡ buồn, cũng đỡ phải tức đến nhập viện” . Phong Thượng Vũ ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Cái gì?” Tên nhãi ranh này, lại có thể rửa ông? Phong ba tức giận đến mặt đỏ tía tai.

“Ông còn chuyện gì nữa không...”

“Hỗn láo, mày có biết lai lịch của Thiên Hạc là như thế nào không? nếu có thể kết thông gia với lão ta, thì có thể giúp mang đến nhiều lợi ích cho Hoàng Tước?” Phong ba thở phào phì cắt ngang lời của anh.

“Ông già, cho dù là có lợi ích gì đi chăng nữa, muốn tôi lấy hôn nhân ra để trao đổi, không có cửa đâu”. Phong Thượng Vũ lạnh lùng lên tiếng.

Rốt cuộc là ai có vẻ hỗn láo! trước đây ông ta cũng như vậy, tự tiện sắp đặt cuộc đời của các con mình, mặc kệ là ở trường học cái gì, thi tuyển vào khoa gì, làm công việc gì, tất cả đều phải nghe theo lời ông ta.

Kết quả một đám con trai con gái phải bội ông, bỏ ông đi, như vậy vẫn không làm cho ông nhận được một bài học, ngược lại còn muốn lợi dụng hôn nhân của anh để mang lại lợi ích sao? Không hiểu ông đang nghĩ cái gì nữa! Nếu biết như vậy, trước đây anh sẽ không nên vì ông nằm viện mà mềm lòng trở về tiếp quản công ty.

“Mày, mày muốn chọc tao tức chết có phải không?”. Không ngờ còn dám nói ra lời nghịch tử như vậy! Phong ba nhanh chóng bị tức điên lên.

“Mẹ có biết chuyện này không?” Anh đột nhiên nghĩ đến hỏi.

Từ trước tới giờ, trong lúc ba con bọn họ tranh đấu thì mẹ sẽ đóng vai người ở giữa giải hòa giữa mọi người, đối với người ba cường ngạnh này, sẽ luôn thay bọn họ nói chuyện, vậy chuyện lần này thì sao chứ?

“Mẹ mày đương nhiên biết”. Phong ba giả bộ hanh giọng, thuận tay cầm chén trà lên uống

Có quỷ mới tin! Rõ ràng ông ta đang nói dối! Nhìn động tác quái dị của ông ta, Phong Thượng Vũ vô cùng miễn cảm phát hiện có gì đó không thích hợp.

“Xem mặt là chuyện không thể thương lượng, mày cứ tới cho tao là được rồi”. Để tránh cho anh truy hỏi, Phong ba quay trở lại đề tài khi nãy.

Phong Thượng Vũ đứng dậy khỏi sofa, đi đến bàn làm việc cầm lấy điện thoại bấm số.

“Mày đang làm gì đó?” Giữa lúc bọn họ đang nói chuyện lại chạy đi gọi điện thoại! Phong ba nhú mày.

“Gọi điện thoại ẹ, bảo bà đến đón ông về”. Ngữ khí của anh có hơi giống một đứa trẻ, nhưng so với anh thì ba anh vẫn còn tùy hứng hơn so với anh nhiều

“Dừng ngay lại cho tao”. Phong Phụ đứng bật dậy.

Phong Thượng Vũ hoàn toàn không để ý đến tiếng hét của ông ta.

“Mẹ à, con là Thượng Vũ đây, mẹ có biết là ba muốn bắt con đi xem mặt không...”

“Mày dừng lại cho tao”. Phong Phụ chặn ngang cướp điện thoại đồng thời nói: “Bà à...”.

Bên trong là một giọng nói âm ỉ mười hai giờ hai mươi bảy phút ba mươi ba giây....

Nghe giọng nói này, Phong ba lập tức biết mình đã bị lừa. Cộp một tiếng, ông dập điện thoại xuống.

“Ba, con nghĩ ba cần bản không hề nói chuyện này ẹ biết thì phải” quả nhiên là bị nắm được thóp! ở đây giằng co một lúc như vậy, Phong Thượng Vũ suýt chút nữa đã cười thành tiếng.

“Hừ! chuyện đi xem mặt này mẹ mày không nhất thiết phải biết”. Phong Phụ đỏ mặt nói.

“Ba, tốt nhất là con nên mời mẹ đến đây một chuyến”. Anh lại lần nữa cầm điện thoại lên.

Đối phó với người ba này, vẫn phải mời đến khắc tinh của ông ấy mới được.

“Mày, mày dám! A...”. Phong ba nói được một nửa, đột nhiên cảm ôm lấy ngực, cả người co rút lại

“Ba” Phong Thượng Vũ nhanh nhẹn đỡ ông ấy lên..

“Ái.....”. về mặt Phong ba vịn vẹo, thống khổ không thôi.

“Ba, ba làm sao vậy?”. Phong Thượng Vũ vừa đỡ ông ấy lên, vừa gọi điện thoại gọi người.

“Nhã Ly, mau vào đây giúp tôi, còn nữa, kêu lái xe đem xe chạy đến cửa chính công ty nhanh lên”.

Phong Thượng Vũ đầu tiên dìu ba anh đến bên sofa, để cho ông ấy ngồi xuống.

“Ba, trên người ba có mang theo thuốc không?”

“Không có..... tim của ba đau quá...”. Phong Phụ ôm lấy ngực, về mặt thống khổ.

“Ba rốt cuộc bị làm sao vậy, sao đột nhiên lại như thế này”. Phong Thượng Vũ gầm nhẹ, hoàn toàn vút hết những lời vừa nói ra sau đầu.

Đang nói chuyện, thì Nhã Ly chạy vào.

“Nhã Ly, mau giúp tôi dìu ông ấy ra ngoài”

“Vâng”

Bệnh viện

Mẹ Phong nhận được tin, liền vội vàng chạy đến.

“Thượng Vũ, có chuyện gì vậy? Đang yên đang lành sao ba con lại đột nhiên bị đau tim vậy?”, bước vào phòng bệnh, mẹ Phong liền hỏi ngay.

“Mẹ, ba vừa mới ngủ, chúng ta ra ngoài kia đi”. Phong Thượng Vũ im lặng không nói, kéo mẹ mình đi ra khỏi phòng bệnh

“Thượng Vũ, sao ba con lại bị như vậy? bác sỹ nói thế nào?”, mẹ Phong nhíu mày hỏi.

“Bác sỹ nói ba bị tăng huyết áp, khiến cho tim không tốt, vừa rồi đã châm cứu, cũng ổn định rồi”. Anh nhanh chóng giải thích

“Tăng huyết áp? Sao đang yên đang lành lại tăng huyết áp?”, mẹ Phong cúi xuống, ngẩng đầu lên nói: “Có phải con cãi nhau với ba con không?”

“Mẹ, mẹ có biết ba tìm con là để nói chuyện gì không?”

“Biết, ông ấy nó là muốn đến công ty xem xét công ty một chút”, mẹ Phong liếc mắt nhìn anh một cái: “Con và ba con đã xảy ra chuyện gì? tại sao vừa đến công ty xem xét thì đã phải nhập viện vậy?”

“Mẹ, vốn dĩ ba đến công ty không phải là để xem xét tình hình, mẹ có biết không, tất xấu bắt người khác phải làm theo ý mình của ông ấy lại phát tác đó?” Xem ra mẹ anh thật sự không biết gì. Về mặt anh bất đắc dĩ.

“Có chuyện gì? Ông ấy ép buộc con cái gì?”, nhìn vẻ mặt của con trai khiến mẹ Phong trầm trồ dài.

Con cháu đều có phúc của con cháu, suy nghĩ của ông già này sao lại cứng nhắc thế, luôn học cái không hay, khuyên cái gì cũng không nghe? Muốn ông ấy buông tay thực sự khó như vậy sao?

“Ba lại vì lợi ích của công ty, muốn con đi xem mắt cô tiểu thư của tập đoàn gì đó”, đùa giỡn cái gì vậy, trong lòng anh đã có người yêu, làm sao có thể đồng ý với ông ta chuyện này.

Thấy mẹ mình không nói gì, Phong Thượng Vũ lại nói tiếp: “Mẹ, trước đây con đã nói rồi, trở về tiếp quản công ty đã là giới hạn lớn nhất của con, nhiều hơn nữa thì hoàn toàn không thể được, nếu ba vẫn không từ bỏ ý định đó, thì chuyện ngày trước sẽ tái diễn một lần nữa mà sẽ còn nghiêm trọng hơn, công ty của ông ấy thì ông ấy tự mình quản lý lấy”.

“Mẹ biết rồi, việc này mẹ sẽ nói với ba con, con về công ty trước đi! Ba con có mẹ chăm sóc là được rồi”, mẹ Phong gật gù đầu tỏ vẻ đã biết.

“Con về công ty trước đây, sau khi tan làm con sẽ đến”, Phong Thượng Vũ bước lên ôm lấy mẹ mình một cái, mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của con trai mình biến mất ở hành lang, mẹ Phong mới trở lại phòng bệnh.

Những âm thanh máy móc hoạt động quen thuộc, làm cho bà cảm thấy giống như bà đang trở lại thời gian ngày đêm không ngừng chăm sóc người chồng bệnh nặng của mình chờ đợi sự chuyển biến bệnh tình của ông ấy.

May mà tình hình lần này không có nghiêm trọng như lần trước, mẹ Phong chăm chú nhìn gương mặt của chồng mình, đột nhiên phát hiện mí mắt của ông ấy có hơi hơi động đậy.

“Ông già này, đã tỉnh rồi, sao lại vẫn giả bộ ngủ?”, mẹ Phong vỗ nhẹ mu bàn tay ông ta.

“Ái, bị bà phát hiện rồi”, Phong Phụ mở mắt ra, lộ ra ánh mắt sáng trong, dễ dàng nhận thấy, ông ta đã sớm tỉnh rồi.

“Trời, ở cùng với ông đã mấy chục năm, một động tác nhỏ của ông mà tôi còn không nhìn ra sao?”, mẹ Phong giương khóe mắt lên, kéo ghế tựa lại ngồi xuống bên cạnh giường.

Phong Phụ ngượng ngùng cười, nửa nằm nửa ngồi trên giường.

“Ông già, chuyện xem mặt là thế nào? Nghe Thượng Vũ nói, đối phương là con gái tổng giám đốc tập đoàn nào đó, sao ông không nói với tôi?”, mẹ Phong hạ giọng nói.

“Chuyện này, tôi vốn định tối nay sẽ nói với bà”. Phong Phụ chột dạ nói.

“Vậy sao? Khi nào thì bắt đầu xem mặt? Ông liên lạc với cái tập đoàn kia lúc nào vậy?”

Mẹ Phong nhìn ông ta nói.

“Thực ra đó chuyện này là do tổng giám đốc Yến của tập đoàn Thiên Hạc từng đề cập tới trước đây, mấy ngày trước, lúc tôi đi đánh bóng gặp ông ấy, mới nhắc tới”. Ông anhg anhg giọng nói.

“Tôi cảm thấy Thiên Hạc cũng là một công ty có thực lực và danh tiếng, nếu có thể kết thông gia, trong tương lai có thể giúp Hoàng Tước rất nhiều”

Phong ba nói xong câu cuối lại bắt đầu hưng phấn lại, giống như có thể đoán được viễn cảnh trong tương lai vậy.

“Có thể kết làm thông gia là chuyện tốt, nhưng có cần phải hỏi qua ý kiến của con trai chứ?” mẹ Phong trực tiếp cắt ngang sự tính toán của anh.

“Ui dào, đàn bà thì biết cái gì, hôn nhân chẳng qua cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, tùy thời có thể quyết định thay đổi. Nếu có thể kết thành thông gia, mới có thể hỗ trợ quan hệ hợp tác lẫn nhau”. Phong Phụ nhún mày.

“Ai nói, hôn nhân và hợp đồng đều giống nhau, đều là tờ giấy mỏng manh mà thôi, nếu quan hệ hợp tác thất bại, thì cho dù có hôn nhân cũng trở thành phế thải”. Cái gì mà đàn bà không hiểu? mẹ Phong mới cảm thấy chồng bà quá ngây thơ.

“Nói hươu nói vượn, nếu kết hôn rồi có con, thì làm sao có thể không có trở thành phế thải”. Phong Phụ lạc quan tin tưởng.

“Cái đó thì phải trải qua mới biết được”. Mẹ Phong không cho là đúng.

“Nhỏ nhỏ nhỏ, vẫn chưa có kết hôn, sao bà không nói được câu nào tốt lành vậy?”. Phong Phụ không hờn giận, miệng bà ấy nhất định phải trở thành miệng quạ hay sao?

“Tĩnh, tĩnh đi, hôn nhân lợi ích như vậy tôi sẽ không đồng ý, ông đừng có muốn tôi làm ầu làm càng như ông”. Bà cũng không muốn làm cho con trai bà phát triển bằng con đường đó.

Nhớ lại năm đó, bà chính là vật hi sinh trong cuộc hôn nhân kinh tế, cuộc hôn nhân giữa bà và chồng bà lúc ấy vốn dĩ không có tình yêu, vả lại chồng bà suốt ngày đi công tác, về nhà chỉ là chuồn chuồn lướt nước, không thèm để ý đến bà, trải qua nhiều khó khăn, mới có có có tình cảm như ngày hôm nay, nhưng không phải tất cả mọi người đều có vận tốt như bà, hơn nữa, mấy ngày trước bà vừa mới nghe Thượng Di nói, hiện nay Thượng Vũ đang có người yêu, làm sao có thể đi xem mặt được.

“Bà à, bà không cần phải phản đối ngay từ đầu như vậy, bà nghe tôi nói đã.....”

“Không có gì để nói hết, nếu ông dám ép Thượng Vũ cưới một cô gái mà nó không thích. Tôi sẽ không để yên cho ông đâu”, mẹ Phong không nể mặt cắt ngang lời của chồng.

“Bà à, bà cứ nghe tôi nói đã không nên đưa ra kết luận sớm như vậy chứ, nhìn cô bé này xong hãy nói”. Phong ba nhanh chóng lấy từ trong ví của ông ra một tấm ảnh.

“Thế nào, đây là tấm ảnh ông Yến đưa cho tôi? Bộ dạng rất đẹp đúng không”. Phong Phụ nghĩ trong lòng, tình sử của thằng con trai Thượng Vũ này là một chuyện dài, nhất định phải tìm một người đẹp đến mà cho hai mắt nó sáng lên, còn về phần tình cảm có thể bồi dưỡng sau hôn nhân, giống như ông và vợ ông vậy.

“Cô bé này...”, mẹ Phong nhìn chăm chăm vào tấm ảnh, phát hiện cô nhìn rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu rồi

Là ở chỗ nào chứ? sau khi nhìn chăm chăm vào bức ảnh, đột nhiên, mắt bà sáng lên, không phải chính là cô bé đó sao.

“Bà làm sao vậy? Sao bà không nói gì”. Phong ba cảm thấy kỳ quái, sao vợ ông lại nhìn chăm chăm tấm ảnh nửa ngày cũng không nói một câu.

“Ừ.... Không sao, cô gái này đúng là rất xinh đẹp”, mẹ Phong nhanh chóng nói tiếp.

“Bà cũng cảm thấy vậy sao! Cho nên chuyện xem mặt kia bà đừng có phản đối nữa, cứ để cho bọn nó gặp nhau được không? Nếu Thượng Vũ không thích, tôi cam đoan về sau không quản chuyện hôn nhân của anh nữa, được không?”. Phong Phụ không để ý đến vẻ mặt của vợ, tự nhiên nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Được rồi, đây chính là do ông nói đó, chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện cớ ép buộc các con nữa”, mẹ Phong ban đầu phản đối, đột nhiên lại thay đổi một trăm tám mươi độ.

“Tốt rồi”. Coi như thế này Thượng Vũ cũng không nói gì nữa! Phong mẹ nhẹ nhàng thở ra.

“Tấm ảnh này cho tôi, việc này để tôi nói với con, tránh cho việc ba con các ông vừa mới gặp nhau, chuyện còn chưa nói, đã bắt đầu cãi nhau rồi”, mẹ Phong chụp lấy tấm ảnh, trong lòng đều đã có tính toán.

“Được, được. Có bà giúp việc này thì tất nhiên là sẽ không thể tốt hơn được nữa”. Phong ba mừng rỡ thoải mái, hoàn toàn không có ý kiến.

Vợ ông tự nhiên muốn xen vào, ông tin rằng chuyện này sẽ càng thuận lợi hơn.

“Thật sự là kỳ quái, sao ông có thể nói nói cười cười cùng với tôi, mà ở trước mặt con trai con gái, ông liền bày ra cái bộ mặt thối cho người ta xem, ông không thể gần gũi với con cái được à?” mẹ Phong nhìn không được nhắc đi nhắc lại.

“Tôi, tôi quen rồi, trong thời gian ngắn cũng không thể sửa ngay được”, vẻ mặt Phong Phụ vô tội cười.

Từ lúc còn trẻ tới giờ, mỗi khi ông vừa nhìn thấy các con sẽ tự động nghiêm mặt lại, đến nay đã trở thành bản năng của ông rồi.

“Tôi nghĩ là cho tới bây giờ ông cũng không nghĩ tới chuyện sửa đổi”, bà không khách khí nói thẳng.

“Tôi”.

“Tôi cái gì, tôi cầu xin ông hãy sửa đi! Lúc nào cũng như vậy, bảo sao con cái không thể gần gũi ông được”. Bà thăm thía nói lời nhắc nhở.

“Tôi biết rồi! Tôi sẽ sửa!”. Để tránh cho vợ ông lại nói nữa, ông vội vã đồng ý.

Đột nhiên chuyện này xảy ra, khiến cho Phong Thượng Vũ trở lại công ty làm việc liền phải tăng ca, cầm tài liệu trong tay, mà tâm tư của anh vẫn đang suy nghĩ đến chuyện xem mặt.

Ông già kia tuyệt đối sẽ không vì anh từ chối mà rút lui có trật tự, ông ta nhất định sẽ lại đến tìm anh.

Hiện tại mẹ anh đứng về phía anh, cái này chắc chắn là một lợi thế, vậy rốt cuộc anh phải đối phó như thế nào đây?

Đột nhiên, di động để trên bàn phát ra tiếng nhạc, kéo suy nghĩ của anh về, nhìn lên cái tên lấp lóe trên màn hình, khóe miệng của anh liền cong lên.

“Ừ, Tiểu My, em đến rồi sao? Em lên thẳng đây đi! Anh đã dặn bảo vệ rồi. Được anh chờ em”. Anh rất nhanh chóng đóng tài liệu lại, cúi đầu sắp xếp lại mặt bàn một chút, liền đứng dậy đi ra ngoài, đúng lúc thang máy cũng vừa mở.

“Tiểu My”, anh tiến lên ôm lấy cô.

“Hi...”, Yến My nở nụ cười thật tươi.

“Ngại quá, đột nhiên phải tặng ca, đành phải để em phải chờ anh vậy”. Anh thuật tay cầm lấy chiếc túi của cô.

“Đừng nói như vậy, đây là lần đầu tiên em đến công ty anh đó”. Cô tò mò nhìn ban phía xung quanh. “Ồ, thư ký của anh không tặng ca cùng anh sao?”

“Cô ấy làm hết việc xong, anh cho cô ấy về trước rồi, đi, anh dẫn em đi thăm quan phòng làm việc của anh”. Anh nắm tay cô dẫn về hướng văn phòng.

Bước vào văn phòng, ánh mắt của cô lập tức thu hút bởi một bức tranh cảnh biển nói: “Bức tranh này..... thực là đẹp”.

“Em cũng hiểu được bức họa này thực ngạc nhiên nha”. Anh cười nói.

Lúc trước khi tiếp quản công ty thì anh đã thay đổi văn phòng một chút, còn bức tranh này là anh cố ý giữ lại.

“Anh tìm ở đâu được bức tranh này thế? Một bức tranh lớn như vậy, chắc tác giả đã phải vẽ bước tranh trong một thời gian dài”, cô thì thào tán thưởng, chiều cao bức tranh này cũng cao gần bằng với chiều cao của cô.

“Tranh này là do ba anh tìm, cho nên anh cũng không biết là ở đâu, nhưng mà mỗi khi công việc bận rộn quá ngẩng đầu nhìn cảnh biển trong bức tranh này, thì tâm trạng thoải mái rất nhiều”.

“Đúng vậy, ba cục màu sắc cảnh biển này rất đẹp”. Cô có thể cảm giác được dụng tâm của họa sĩ.

“Em thích như vậy, tặng cho em đó, thế nào?”

“Thần kinh! Em chỉ là thưởng thức thôi, một bức tranh lớn như vậy đưa cho em, em cũng không biết nên để ở chỗ nào đâu”. Cô ngẩng đầu khẽ liếc mắt nhìn anh một cái.

“Nói cũng đúng”. Anh cười nói.

“Chúng ta ăn gà đông được không? Em đói rồi”.

“Được rồi! Anh cũng đói rồi”. Anh kéo cô ngồi xuống sofa, cầm cái túi đặt xuống mặt đá cẩm thạch trên bàn.

“Em mua cái gì vậy?”

“Em mua mấy thứ này ở quán gần công ty anh, em cũng không biết ăn có ngon không”. Cô giúp lấy mấy hộp đựng trong túi tiện lợi ra nữa.

“Không có canh, anh đi pha trà”.

Anh đứng dậy đi ra văn phòng, chỉ chốc lát sau liền bưng hai chén trà bước vào, còn Yến My đã đem cơm hộp mở ra, cũng dọn bát đĩa xong.

“Bắt đầu thôi”. Phong Thượng Vũ đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô.

“Này cho anh”. Cô tiện tay gấp một miếng cá đặt vào trong bát của anh.

“Em ăn cái này xem”. Anh gấp một miếng thịt gà, nhưng là đặt gần miệng cô.

“Anh để xuống bát tự em ăn là được rồi”, qua lại lâu như vậy nhưng cô vẫn không quen với việc gần gũi như vậy.

“Ngốc quá! Chỗ này không có người ngoài, em xấu hổ cái gì chứ”. Anh kiên trì muốn dứt cho cô ăn.

“.... Cảm ơn”. Không có cách nào khác, cô chỉ đành phải đỏ mặt há miệng ăn thịt gà.

“Ăn ngon không?”

“Ừm”. Cô gật đầu lung tung, cảm giác vị hành ở trong miệng của cô tan ra.

“Đổi đi”. Anh ra hiệu bảo cô làm theo.

“Cho anh”, cảm giác thân mật này làm cho cô không được tự nhiên, nhưng cô vẫn gấp đồ ăn đến gần miệng anh.

Anh không khách khí há miệng ăn luôn.

“Có em đút cho, quả nhiên là ăn ngon hơn” .Anh cười nhìn Yến My nói.

“Anh đừng có nói vậy, đâu có ngon hơn đâu”. Cô ọe nói, cúi đầu ăn cơm.

“Đương nhiên là ngon hơn chứ, được người trong lòng đút thức ăn cho nên sẽ có cả hương vị hạnh phúc nữa”. Anh cười to.

Ba hoa! Cô đỏ mặt không dám nói lời nào, tim cũng không tự chủ được mà đập loạn vì câu nói của anh.

“Này cho em ăn”. Phong Thượng Vũ lại gấp món khác muốn đút cho cô ăn.

“Không cần! không cần”. Yến My định giơ đũa đón lấy thức ăn, lại bị cự tuyệt.

“Không được”. Anh kiên trì nhất định phải đút cho cô.

Cuối cùng, cô chỉ có thể thuận theo ý của anh, hai người bọn họ cùng đút cho nhau ăn xong bữa tối.

Sau khi ăn xong, Yến My cầm tách trà đứng ở trước cửa sổ, nhìn ngắm những màu sắc của ánh đèn tranh trí của thành phố.

“Em cũng thật hưởng thụ nha, có thể nhìn ngắm cảnh đêm như vậy”.

“Tiểu My yêu quý, hưởng thụ này đơn thuần là vừa vặn gặp, cũng không phải là cố ý tìm”, anh từ phía sau ôm lấy hông của cô.

“Ừm”. Cô đang cầm tách trà, tinh tế uống.

“Cho anh uống một ngụm”. Anh cầm lấy cái chén, uống sạch nước trà bên trong.

“Này! Sao anh lại uống hết như thế! Tách của anh đang đặt trên bàn kia”. Cô khế đánh vào lồng ngực của anh.

“Quý hẹp hòi! Cùng lắm thì trả lại cho em là được chứ gì”. Anh quay lại néo chóp mũi cô, xoay người cầm lấy một chén trà khác

“Đưa cho em”. Cô muốn đưa tay ra đón, nhưng anh lại cầm cái chén cao hơn, làm cho cô không cầm được cái chén.

“Anh làm gì vậy”. Cô nhú mày. Anh lại định làm trò gì vậy?

“Em cứ nói đi”. Về mặt anh mờ ám cười, lại uống hết nước trà trong chén, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì cúi đầu hôn lên môi của cô.

” Tiểu My....”. Giọng nói của anh trở nên trầm thấp khàn khàn

Cô thở hổn hển không trả lời, tựa vào ngực anh, cảm giác tim hai người đập giống giống như con ngựa hoang được tháo cương chạy như điên vậy.

Gần đây bọn họ hôn môi ngày càng ngày càng mãnh liệt, nếu không có anh dừng lại trước một bước, căn bản là cô không thể kiềm chế chính mình, sự kiềm chế của anh, làm cho cô có một cảm giác được quý trọng.

Phong Thượng Vũ lặng lặng ôm cô, vài phút sao, đợi cho sự rối loạn trong ở thể ổn định lại, anh mới buông.

“Em giúp anh làm việc đi”. Anh kéo cô ngồi xuống trước bàn làm việc

“Ừm”, cô xấu hổ nở nụ cười.

8. Chương 8

Họp xong, Phong Thượng Vũ mới bước vào văn phòng, điện thoại nội bộ liên reo lên.

“Nhã Ly, có chuyện gì vậy?”, anh nhắc điện thoại lên nói.

“Tổng giám đốc, lão phu nhân gọi điện tới muốn gặp anh”.

“Được, tôi biết rồi”. Anh ngắt cuộc gọi nội bộ chuyển sang cuộc gọi khác: “Mẹ à, ba đã khá hơn chút nào chưa mẹ?”

“Ông ấy ổn rồi, nhưng mà vẫn phải uống rất nhiều thuốc điều trị mới được”. Mẹ Phong chuyển đề tài, lại nói: “Con trai à! Hiện giờ công việc của con có bận rộn lắm không?”

“Không bận lắm, có chuyện gì không?” Phong Thượng Vũ trả lời không được lễ phép lắm, nửa tiếng nữa anh phải thảo luận cùng với hội đồng quản trị về hợp đồng hàng năm.

“Con trai, về chuyện xem mặt của con đó, ba con đã nói với mẹ rồi, mẹ cảm thấy con nên đi xem mặt thử xem”.

“Mẹ! Sao ngay cả mẹ cũng nói như vậy”. Anh nghe vậy liền nhú mày.

Làm sao vậy? Sao lại không giống với suy nghĩ trước đây của anh vậy? Không phải mẹ nên đứng về phía anh sao?

“Con trai, đừng phản đối ngay như vậy, con nghe mẹ nói hết đã, ý ba con là muốn con đi xem mặt cô bé kia, nếu con không thích, thì thôi, hơn nữa mẹ cũng đã nói chuyện với ba con rồi, lần này là lần cuối, từ giờ về sau sẽ không có chuyện đi xem mặt nữa”. Bà nghĩ, nếu con trai xem mặt qua cô gái này, chắc là cũng sẽ không có lần sau.

Anh không nói gì.

“Con thấy sao? Con trai, đề nghị này đối với con mà nói, chắc là không có khác biệt gì chứ”, mẹ Phong gắng hỏi

“Có thật chỉ có duy nhất lần này không?” Anh phải hỏi cho rõ ràng.

“Đúng vậy, mẹ chắc chắn đó”

“Được rồi! Vậy bao giờ đi xem mặt?” Anh nghĩ, nếu ngăn chặn được những phiền toái như thế này trong tương lai, thì anh cũng không ngại cái buổi đi xem mặt này, đến lúc đó cứ trực tiếp từ chối là được rồi.

“Bảy giờ tối thứ bảy ở ‘vườn Nghi Hà’, mẹ sẽ đi cùng với con”, mẹ Phong nhẹ nhàng nói, như vậy còn có thể nhận tiện xem mặt con dâu tương lai luôn.

Tốt rồi! trong mấy người con, người con thứ hai này của bà, cuối cùng cũng muốn ổn định rồi.

“Không cần đâu, con tự đi được rồi”.

“Con trai, con chưa từng nhìn thấy đối phương, một mình con đến ‘vườn Nghi Hà’ làm sao con có thể nhận ra người ta?”, mẹ Phong cảm thấy buồn cười.

“Mẹ, một mình con đi là được rồi, mẹ có thông tin gì của cô ta không? Chuyển cho con”. Dù sao cũng là từ chối, mẹ anh có đi cùng cũng vô dụng.

“À! Ba con bảo mẹ, thứ bảy này mẹ phải đi cùng con, cứ như vậy đi! Mẹ cúp máy đây”, mẹ Phong cố ý lớn tiếng nói, nhanh chóng dập dờn xong, liền gác điện thoại.

“Sao? mẹ?” Phong Thượng Vũ căn bản không kịp ngăn lại

Rốt cuộc là mẹ đang nghĩ cái gì vậy? Sao lại muốn đi theo anh góp vui vậy chứ? Anh nhú mày tròng mắt nhìn điện thoại.

Phía bên kia mới đưa ra quyết định thời gian gặp mặt, thì phía bên Yến My cũng đột nhiên nhận được điện thoại của người nhà, hẹn gặp cô ở quán cà phê gần đó.

“Mẹ, lâu rồi con không được gặp mẹ, mẹ trở về Đài Loan khi nào vậy?” Sau khi hai mẹ con Yến My ôm nhau vào lòng mới ngồi xuống.

Đã lâu không gặp là sự thật, lần gặp nhau trước của hai mẹ con cô đã là chuyện hơn một năm rồi.

“Cũng được mấy ngày rồi”, mẹ Yến cười nói.

Mẹ Yến thân mặc đồ công sở, trên cổ đeo một chuỗi ngọc trai dài, nhìn hoàn toàn không giống với người đã sáu mươi tuổi, ngược lại lại cảm thấy như người mới ban mười tuổi vậy.

“Ba cũng trở về Đài Loan sao mẹ?” Yến My nhanh chóng gọi hai tách trà sữa.

“Đúng vậy! Ba con trở về để thị sát tình hình của công ty, mẹ liền cùng trở về với ông ấy, thuận tiện đi thăm con luôn”. Bà cười nói.

“Các anh chị có khỏe không mẹ?”, cô thuận miệng hỏi, mấy anh chị em cô, tất cả đều làm việc trong công ty của ba cô, chỉ có mình cô là không giống bọn họ, hoàn toàn không hợp với việc kinh doanh mà hợp với pháp y hơn.

“Còn không phải là đều giống nhau sao, đứa nào cũng bận rộn với công việc, khiến cho bà lão này cô đơn đành phải đi theo ba con chạy lung tung hay sao! Con thì sao? Sống một mình ở Đài Loan, đã quen chưa?”, mẹ Yến đưa tay cầm lấy tay cô.

“Mẹ, con ở Đài Loan cũng đã lâu rồi, làm sao có thể vẫn chưa quen được”. Cô cười nói

“Nói cũng đúng, mẹ nhìn sắc mặt con thật sự cũng không tồi, chỉ là hơi gầy một chút, rốt cuộc con có ăn uống tử tế không đó?”

“Mẹ, mẹ nói đi đây vậy, làm sao con có thể không ăn uống tử tế được”, chẳng qua chỉ là ba bữa thất thường thôi. Cô ở trong lòng bổ sung thêm một câu.

“Thật sao? không phải là vì công việc bận rộn nên ba bữa ăn đều thất thường đó chứ! Mẹ ở nước ngoài đọc báo, cảm thấy công việc pháp y này hình như là rất bận rộn”, mẹ Yến rất hoài nghi

“Không đâu! Mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung”, khuôn mặt của Yến My nhanh chóng nở ra một nụ cười, không ngờ mẹ cô lại một tiếng câu nói trùng như vậy.

“Không phải vậy là tốt nhất, mặc dù cái người làm mẹ như mẹ đây rất ít khi ở bên cạnh con, nhưng cũng không có nghĩa là mẹ không quan tâm đến con, hiểu không?”, mẹ Yến khẽ đưa ra lên vuốt ve gương mặt cô.

“Me..., con biết rồi”. Cô làm sao có thể không biết chứ.

“Ôi! thời gian trôi đi cũng thực nhanh, các con cũng đều lớn hết cả rồi, còn nhớ hồi bé bộ dạng mấy đứa chạy đuổi theo ba mẹ, giống như mới chỉ là chuyện ngày hôm qua thôi vậy”.

“Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại sầu não như vậy?” Lời của mẹ khiến cho Yến My không biết nên phản ứng như thế nào.

“Không có gì! già rồi, nên hay nhớ lại những chuyện trước đây”, mẹ Yến vầy vầy tay ý bảo cô đừng để ý.

“Mẹ, mẹ con mình lâu rồi không gặp nhau, nhân lúc ba mẹ còn ở Đài Loan hay mẹ tới chỗ con ở vài ngày, để ẹ con mình có thể nói chuyện tâm sự với nhau được không?” Khó có khi mẹ cô đến Đài Loan, cô phải xin nghỉ phép để ở cùng mẹ cô mấy ngày mới được.

“Như vậy không được? Không phải sẽ ảnh hưởng đến công việc của con sao?” Cũng không phải là ngày nghỉ, mẹ Yến không muốn vì mình mà ảnh hưởng tới công việc của con gái.

“Không đâu! Làm sao có thể chứ”. Cô lắc đầu.

“Chuyện này..... không nói đến nữa, con đừng có xin nghỉ phép vì mẹ, chỉ cần buổi tối con bớt chút thời gian đi cùng mẹ là tốt rồi”, mẹ Yến suy nghĩ, quyết định vẫn là phương pháp kia tốt hơn.

“Mẹ nói thế nào thì liền như thế đi”. Yến My nhún nhún vai, thuận theo ý của mẹ cô, về phần Phong Thượng Vũ đành phải nói xin lỗi với anh vậy, xem ra lại phải hy sinh thời gian hẹn hò của bọn họ vậy.

Yến My chậm rãi lấy điện thoại gọi cho Phong Thượng Vũ.

“Tiểu My, sao tự nhiên em lại gọi điện vậy, không phải công việc bận lắm sao?”. Anh vừa mới nghĩ không biết có nên nói chuyện đi xem mặt với cô không, thì cô đã gọi điện tới.

“Em tan ca sớm”.

Thầm nghĩ (Chỗ này này mình nghĩ là thiếu mất một đoạn nhưng xem lại thì cả bản raw lẫn bản convert đều như thế)

“Không có! anh nói đi đâu vậy! Có cơ hội đương nhiên em sẽ giới thiệu để mọi người biết nhau” , cô nhanh chóng giải thích.

“Tốt, vậy em định khi nào sẽ giới thiệu để mọi người biết nhau?”. Anh muốn một thời gian chắc chắn.

“Cái này..... em sẽ tìm cơ hội, rồi nói lại với anh sau”. Chung quy trước giờ cô cũng chưa bao giờ đề cập tới chuyện này với anh đi! Cô cong miệng nói.

Nói trở lại, thì anh cũng còn chưa từng dẫn cô về gặp người nhà anh! Anh ở đâu ra lấy cái nhiệt tình đó vậy?

“Ồ, vậy sao từ lúc chúng ta quen nhau đến giờ, sao em cũng chưa bao giờ nghe thấy anh muốn giới thiệu em với người nhà anh chứ?”

Cô hỏi ngược lại.

“Hắc! cũng à, tốt xấu gì em cũng đã từng gặp qua anh trai của anh rồi, hơn nữa lần trước trên đường lại cũng có dịp gặp em gái anh rồi, sao còn có thể nói là chưa giới thiệu qua”. Anh mới là người bạn trai đáng thương đến bây giờ vẫn chưa được gặp người nào trong nhà cô.

“Này! Đó là trùng hợp không tính?” cô thì thảo kháng nghị. Đó cũng không phải là việc tận tâm sắp xếp, sao có thể xem như là giới thiệu.

“Thì ra em nóng lòng muốn gặp ba mẹ anh như vậy! Sao không nói sớm! Hay là tuần sau anh liền dẫn em về gặp mọi người trong nhà được không?”

Phong Thượng Vũ cười nói.

“Anh.....”, ở đầu bên kia điện thoại khuôn mặt của cô đã đỏ bừng rồi, bị anh nói như vậy khiến cô không nói được gì. “Ai nóng lòng chứ! Anh đừng có nói vớ vẩn”.

“Ha ha ha”, Anh cười to.

“Cười, anh cười đến chết luôn đi, em không muốn theo như anh nói”. Cô chuẩn bị cúp điện thoại.

“Được rồi! Anh không cười nữa, vừa nãy là anh nói thật với em đó. Tuần sau anh dẫn em về nhà gặp ba mẹ anh được không? Vậy nên em cũng tìm thời gian để cho anh có thể đi diện kiến mẹ vợ được không?” Anh ngừng cười, đưa ra điều kiện trao đổi.

Anh suy nghĩ rồi, dù sao lần xem mặt này cũng sẽ từ chối, cho nên không cần giải thích tránh cho việc cô lại nghĩ lung tung, nhưng thật sự trước đó anh đã định dẫn cô về nhà giới thiệu với ba mẹ anh.

“Để em nghĩ xem đã! Cứ như vậy nhé! Bye bye” Cô cố ý làm bộ kiểu cách, gác điện thoại.

Dù sao mẹ cô cũng ở lại Đài Loan một thời gian nữa, cô sẽ tìm cơ hội nói chuyện sau.

Mấy ngày liền cô liên tục đi khắp nơi cùng mẹ mình, không phải là Yến My quên không nhắc đến, mà là không tìm được cơ hội thích hợp để nói về chuyện Phong Thượng Vũ, vậy chuyện này để tối thứ bảy nói đi.

Lúc này mẹ cô đột nhiên đề nghị đến vườn Nghi Hà ăn bữa tối.

Mẹ con cô vừa bước vào cửa, một người quản lý mặc váy dài màu đen liền bước lên đón tiếp.

“Chào mừng quý khách đến nhà hàng, xin hỏi quý khách đi hai người sao?”

“Không, chúng tôi còn mấy người nữa lát nữa sẽ đến sau”, mẹ Yến mở miệng nói.

“Vâng, mời quý khách.” người quản lý đó dẫn mẹ con cô đi đến chỗ ngồi bên cửa sổ.

“Mẹ, con ngồi bên này đi”, mẹ Yến kéo ghế bên cạnh bà cho cô ngồi.

“Vâng”. Trong lòng cô có chút buồn bực, sao mẹ không nói với cô chuyện còn có thêm người khác dùng bữa tối cùng nữa.

“Thưa quý khách, đây là thực đơn, mời quý khách xem qua”. Bồi bàn đứng bên cạnh đưa thực đơn lên.

“Thật ngại quá, thực đơn này cứ để ở đây trước, lát nữa chúng tôi sẽ gọi sao được không?”, mẹ Yến ngẩng đầu lên nói.

“Không sao ạ”. Bồi bàn cúi đầu lùi lại.

“Mẹ, mẹ còn mời ai nữa? Ba sao?”. Cô hỏi thăm

Nói ra thực buồn cười, ba cô đến Đài Loan cũng mấy ngày rồi, cô vẫn không có cơ hội gặp ông chứ.

“Không phải, là bạn của mẹ”, nhân lúc con gái không đi làm, mẹ Yến đã cùng chồng mình đã từng gặp qua một người người dợi lát nữa người đó tới không biết sự việc có thể thành hay không.

“Bọn họ cũng là từ nước ngoài trở về Đài Loan hả mẹ?”

“Không phải, mấy ngày trước mẹ mới quen với bọn họ thôi, muốn giới thiệu cho con với bọn họ quen biết nhau, về sau mẹ cũng có thể nhờ bọn họ chăm sóc con một chút”. Bà cười nhìn Yến My nói.

“Mẹ, con cũng lớn rồi, sao còn phải nhờ người chăm sóc”. Cô mở miệng nói, nhưng trong lòng đột nhiên lại thấy kỳ quái

Phản ứng của mẹ cô có gì đó kỳ lạ nha! Không phải là đang có ý định gì đó chứ?

“Mẹ, mấy ngày nay mẹ rất vui, cảm thấy con so với trước đây đã vui vẻ hơn rất nhiều”, mẹ Yến khẽ vuốt mái tóc dài của con gái.

Trước kia bà cảm thấy tính cách của con gái rất độc lập, trầm ổn, nhưng lần gặp mặt này bà phát hiện con gái là cười nhiều hơn, hơn nữa lúc bình thường cũng sẽ ôm lấy bà, làm bà vừa mừng vừa sợ, thế này mới phát hiện thì ra con gái của bà cũng có mặt đáng yêu như vậy.

“Đó là bởi vì được gặp mẹ đó”. Cô khéo léo nở nụ cười, nhưng có trời biết, tất cả sự thay đổi của cô đều là do anh.

“Con đó, biết làm nũng như vậy từ bao giờ vậy? Miệng ngọt như vậy, hôm nay ăn đường sao?” ,mẹ Yến kéo tay cô nói”

“Ai dè, mẹ nghĩ, nếu con mà lấy chồng, mẹ nhất định là rất không nỡ”.

“Mẹ, sao đột nhiên mẹ lại nói đến chuyện đó? Con còn trẻ lắm, không gấp vậy đâu”. Cô nhỏ giọng kháng nghị

“Đã bao nhiêu tuổi rồi, còn nói mình trẻ, đúng là không biết xấu hổ a”. Bà khẽ nhéo hai má con gái.

“Vốn dĩ là vậy mà”. Cô kêu lên.

“Bà Yến, thật ngại quá, chúng tôi tới trễ”. Bỗng nhiên có một giọng nữ xen vào cuộc nói chuyện của hai mẹ con cô.

“Ôi, bà Phong, xin chào”. Mẹ Yến nhanh chóng đứng dậy tiếp đón.

“Bà xem, chúng tôi thật có lỗi quá, không nghĩ hai người tới sớm như vậy”. Mẹ Phong cảm thấy rất có lỗi, vì hôm nay là buổi xem mặt, bà đặc biệt mặc một chiếc sườn xám được làm thủ công màu bạc.

“Không đâu, là chúng tôi đến sớm mà, bà Phong tôi giới thiệu với bà một chút, đây là con gái của tôi, tên là Yến My”, mẹ Yến kéo con gái cười nói.

“Con chào Bác ạ”. Yến My gật đầu mỉm cười, cảm thấy người này thật giống với mẹ cô, toàn thân tỏa ra một khí chất cao quý.

“Chào cháu! Tiểu My, cháu còn đẹp hơn so với trong ảnh nhiều”, mẹ Phong nhiệt tình cầm tay cô.

Trời, mấy đứa con trai con gái bà ánh mắt thật tinh tường, tuyển chọn người yêu ai cũng đặc biệt, mà điểm giống nhau đều là con trai thì anh tuấn, con gái thì xinh đẹp đáng yêu.

Ảnh chụp? Ảnh chụp nào cơ? Yến My muốn hỏi lại không kịp mở miệng.

“Bà Yến, thật ngại quá, con tôi đang đi đậu xe, chút nữa vào ngay”, mẹ Phong ngẩng đầu lên nói.

“Không sao, chúng ta ngồi trước đờng đứng nữa, làm người khác chú ý”. Mẹ Yến vẫy tay tỏ vẻ không để ý, thực ra trong lòng bà đang nhẹ nhàng thở ra, bà còn tưởng chuyện lần này thất bại rồi chứ!

Con trai? Ảnh chụp? Yến My cúi mặt xuống, trong lòng đột nhiên hiểu ra, buổi gặp mặt hôm nay không phải là..... biến thành xem mặt đó chứ?

Nghĩ đến hai chữ xem mặt, toàn bộ lông tơ trên người cô đều dựng đứng lên, cả người theo đó mà không được tự nhiên.

Vì sao mấy ngày qua không nghe thấy mẹ cô nhắc đến chuyện này chứ? Vì sao mẹ cô phải làm như vậy? Sợ cô từ chối sao?

“Tiểu My, nghe mẹ cháu nói, cháu là nhân viên pháp y sao?” mẹ Phong mở miệng hỏi.

“Đúng vậy bác ạ”. Yến My nhanh chóng hoàn hồn

“Ôi, cháu thật là lợi hại nha, một cô gái như cháu lại chọn công việc làm pháp y sao, chắc là rất vất vả đi?”

Là đối tượng con trai bà yêu, khiến mẹ Phong cảm thấy bản thân càng xem càng vừa lòng.

“Cũng không có gì ạ”. Nghĩ đến chuyện đây là buổi xem mặt, nụ cười trên mặt cô có chút trở nên cứng nhắc.

“Giờ đi làm của cháu có lâu không? Có hay phải tăng ca không?” mẹ Phong lại hỏi.

“Không cố định ạ, còn phải xem tình hình nữa, nhưng đúng là có đôi lúc công việc của cháu rất bận rộn”. Cô thành thật trả lời, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, lát nữa làm thế nào để thoát thân.

“Mẹ”. Đột nhiên một giọng nam thu hút sự chú ý của ba người.

” Ó, Thượng Vũ”, Yến My vừa ngẩng đầu lên liền kinh ngạc lên tiếng.

“Tiểu My”, Phong Thượng Vũ cũng bật thốt lên nói.

“Sao anh (em) lại ở đây?” Hai người đồng thời chỉ vào đối phương.

Thấy dáng vẻ kinh ngạc của hai bọn họ, mẹ Phong không nhịn được bật cười.

“Các con quen nhau trước rồi sao?” mẹ Yến cảm thấy kỳ quái, nhìn hai người bọn họ, lại quay đầu nhìn về phía mẹ Phong.

Có chuyện gì vậy?

“Tiểu My, sao em lại ở đây?” Phong Thượng Vũ hoàn hồn đầu tiên.

“Em tới đây ăn tối cùng mẹ em”, Yến My nhíu mày, mấy ngày trước cô đã nói qua với anh chuyện, mấy ngày nay cô muốn ở cùng mẹ mình.

“Vậy còn anh?” Cô hỏi lại.

“Thượng Vũ, con ngồi xuống trước đi đã”, mẹ Phong xen vào nói.

“Mẹ, có chuyện gì vậy”. Phong Thượng Vũ ngồi xuống bên cạnh mẹ anh.

Nhìn vẻ mặt của mẹ anh thì hình như là đã sớm biết tình huống ngày hôm nay rồi.

“Tiểu My chính là người mà ba con muốn con đi gặp mặt hôm nay đó”, mẹ Phong vẫn cười khanh khách nói.

“Cái gì? Ba ngay từ đây đã biết việc con và Tiểu My yêu nhau rồi sao?” Phong Thượng Vũ nhú mày.

“Ngốc quá, nếu ba con biết việc này, thì làm sao có thể bị con làm tức đỏ mặt tía tai, đến mức vào viện như vậy sao?” mẹ Phong vỗ vỗ vai anh.

“VẬY CÒN MẸ? LÀM SAO MẸ BIẾT ĐƯỢC CHUYỆN NÀY?” Vốn dĩ anh chưa nhắc đến chuyện Tiểu My với mẹ anh bao giờ.

“!” Mẹ Phong lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại kiểu mới nhất, sau khi ấn vài phím, đưa cho anh xem vài hình ảnh trên màn hình, “Đây có phải là ảnh các con cùng chụp không?”

“Cái này là Thượng Di đưa ẹ sao?” Vừa nhìn thấy những hình ảnh kia, Phong Thượng Vũ liền nhớ ra lần trước bọn họ đến Cửu Phân có chụp ảnh, lúc ấy Thượng Di còn nói là muốn thử chức năng của chiếc điện thoại mới mua, không ngờ sau này cô lại tiết lộ tin tức ẹ mình, lại còn cho xem cả ảnh nữa.

“Nếu không thì làm sao mẹ có thể có ảnh chụp của các con được chứ”. Bà lại cầm di động đưa ẹ con Yến My xem.

“Ai! Nhưng mà con cũng thật là, thì ra con đã sớm quen với cậu ấy rồi, sao con không nói với mẹ chứ?” mẹ Yến dùng ánh mắt trách cứ nhìn về phía con gái.

“Vốn dĩ con cũng định nói với mẹ, ai biết đâu mẹ lại dẫn con tới đây trước...” Còn lén lút sắp xếp việc xem mặt chứ.

Cô mới là người có một bụng muốn nói a!

“Bác à, bác đừng trách Tiểu My, thực ra mấy ngày nay cháu biết bác đến Đài Loan, Tiểu My liền muốn sắp xếp thời gian dẫn cháu đi chào hỏi bác, vừa vặn hôm nay mọi người gặp nhau ở đây”. Phong Thượng Vũ không đành lòng nhìn cô bị trách mắng, vội vàng mở miệng nói giúp cô.

“Cháu thật là một đứa con ngoan, bà Phong, bà dạy con thật tốt”, mẹ Yến cười Yến My nói, thật ra cô cũng không có tức giận, chỉ là có chút giật mình.

“Đâu có, bà Yến, con gái của bà cũng rất xuất sắc nha”, mẹ Phong cũng cười.

Hai bà ca ngợi lẫn nhau, Phong Thượng Vũ và Yến My hai người ban mắt nhìn nhau, cũng không nhịn được bật cười.

Đây là sự kỳ diệu của duyên phận sao?

“Bây giờ con đã biết vì sao mẹ đột nhiên đứng về phía ba con, mà yêu cầu con đi xem mặt chưa?” mẹ Phong đột nhiên nhìn con trai nói.

“Vâng, con cảm ơn mẹ, mẹ của con đã phải khổ tâm rồi ạ”, anh đưa tay qua ôm lấy mẹ một chút.

“Thật xin lỗi, các vị đã muốn gọi món được chưa ạ?” Bồi bàn bước tới hỏi.

“Ôi! Tôi quên mất, thật ngại quá, bây giờ chúng ta gọi món thôi”, mẹ Yến vội vàng lấy thực đơn đưa qua ẹ Phong.

Sau khi nhanh chóng gọi đồ ăn xong, bọn họ lại nhanh chóng hàn huyên.

“Bà Yến, bà có cảm thấy trùng hợp hay không? Trước đó vài ngày chúng ta mới quen nhau, không ngờ con cái chúng ta lại còn quen nhau sớm hơn chúng ta một bước, hơn nữa lại còn đang yêu nhau”, mẹ Phong tươi cười.

“Đúng vậy, thật sự là không ngờ tới! Vốn tôi còn đang lo là sự việc hôm nay không thành chứ”, mẹ Yến che miệng cười nói.

“Nhưng mà, mẹ, mẹ cũng không thể nói trước với con một tiếng được sao”. Nói đến đây, Yến My không nhịn được lên tiếng kháng nghị.

“Nói cho con biết, con sẽ cùng mẹ tới đây chắc?” Mẹ Yến liếc mắt nhìn cô một cái.

“Con”.

“Con không cần trả lời, mẹ chắc con nhất định sẽ không đi”, mẹ Yến trách móc nói.

“Ít nhất con cũng sẽ nói với mẹ về chuyện của Thượng Vũ trước”, cô cảm thấy bản thân mình rất vô tội.

May mà người tới hôm nay là Thượng Vũ, nếu không thật sự là cô không biết nên làm thế nào hết? Nói không chừng sẽ làm đối phương mất mặt ngay tại chỗ ấy chứ.

“Ai dà, bây giờ thanh niên đều là như vậy, không thích ba mẹ nhúng tay vào chuyện tình cảm của mình”, mẹ Phong xen vào nói.

“Đúng đúng đúng! Bà Phong, bà nói đúng, bây giờ thanh niên đều như vậy! Thật sự là không giống với chúng ta trước kia, giống như hôn nhân của tôi và ba Yến My, cũng đều là do ba mẹ giới thiệu gặp mặt mới quen nhau.” mẹ Yến rất có đồng cảm trả lời,

“Đúng vậy! Tôi cũng vậy đó! Tôi cảm thấy giới thiệu rồi kết hôn cũng không có gì là không tốt cả, ít nhất các bậc ba mẹ đều có hiểu biết, nhân phẩm của đối phương như thế nào cũng có thể hiểu sơ qua rồi”, mẹ Phong dùng sức gật gật đầu,

“Đúng vậy! Tuy rằng dùng cách giới thiệu làm quen không có tình cảm làm nền tảng, nhưng tình cảm có thể bồi dưỡng sau hôn nhân mà, chúng ta không phải đều như vậy sao, hơn nữa, hiện nay thanh niên nam nữ tự do yêu đương thật như mà khi kết hôn thì tỉ lệ ly hôn so với thời chúng ta lại cao hơn rất nhiều”.

“Nói rất đúng, trước đây chúng ta làm gì có chuyện ly hôn! Nói ra cũng không sợ bà cười, mấy ngày hôm trước Thượng Vũ nhà chúng tôi vì chuyện đi xem mặt này, đã làm cho ba nó tối mày tối mặt, cuối cùng tôi khuyên nó mãi, nó với miễn cưỡng đồng ý đó chứ”.

“Mẹ! Sao tự nhiên mẹ lại nói chuyện này vậy?” Anh cảm thấy có chút xấu hổ.

“Ôi trời! Có sao đâu, dù sao mọi người cũng biết nhau cả rồi, còn có gì không thể nói”, Mẹ Phong không hề kiêng dè cổ kị nói.

“Đúng đó, mọi người cũng đều đã quen nhau hết rồi, có gì mà không thể nói được chứ”, mẹ Yến cũng nhảy ra hát đệm.

“Vâng vâng vâng, Con biết con sai rồi ạ”. Hai vị trưởng bối vậy anh như vậy, tốt nhất là anh nên ngoan ngoãn ngậm miệng ăn cơm thôi.

Yến My ở bên cạnh, mi tâm đang nhíu lại liền nhanh chóng cười cười.

Thật là ngốc mà! Anh không biết là phụ nữ đang nói chuyện phiếm thì không nên xen miệng vào sao? Bị mắng là đáng đời.

9. Chương 9

Từ từ đã, sau khi từng người bọn họ đều tự đưa mẹ mình về nhà, Yến My vội vàng gọi cho Phong Thượng Vũ.

“Này, anh về nhà rồi sao?”

“Em nắm bắt thời gian cũng thực chính xác nha, anh vừa mới bước vào cửa”. Anh cười nói

“Em biết không? Vừa nãy lúc còn trên xe mẹ anh không ngừng hỏi chuyện của chúng ta! Hơn nữa còn nói, là rất thích em nha” Ngay sau đó anh liền kể về cô ẹ anh nghe.

“Mẹ em cũng vậy, luôn hỏi về chuyện của chúng ta, hơn nữa còn luôn miệng khen ngợi anh nữa, còn muốn em mời anh đi gặp ba em nữa đó”. Cô nhẹ nhàng nói.

Trên thực tế, cô lại giống như tường thuật lại, tường thuật lại từ chuyện lần đầu tiên hai người bọn họ quen nhau đến khi yêu nhau.

“Ha ha ha..... một người đàn ông xuất sắc như anh, đương nhiên là người gặp người thích”, anh cười to.

“Làm ơn đi, anh đừng có làm cho bữa tối em vừa ăn xong phải nôn ra được không, ọe...”. Cô cố ý phát ra tiếng nôn mửa. Xi! chưa từng gặp qua người đàn ông nào mặt dày như anh.

“Cưng à, làm sao em có thể không nể mặt anh như vậy chứ?” Anh tỏ ra vẻ đau lòng nói.

“Không có cách nào khác, bởi vì anh rất mắc ói”. Cô hoàn toàn không nể mặt.

“Hắc, mẹ em tán thưởng anh như vậy, hẳn là em cũng nên vui sướng mới đúng chứ! Nếu không chúng ta sẽ phải đau khổ diễn lại chuyện xưa, nghĩ lại xem chúng ta gặp phải cảnh ba mẹ ép bức, cuối cùng phải bỏ trốn.....”.

“Thần kinh! bây giờ đã không còn thịnh hành việc bỏ trốn nữa đâu, anh nên tỉnh lại đi”. Cô thành thực không khách khí phá vỡ ảo tưởng của anh.

“Cho nên anh mới nói hẳn là em nên cảm thấy vui sướng chứ! Ít nhất trong tương lai khi anh cầu hôn với em thì bác gái sẽ là một trợ thủ rất tuyệt”.

“Anh còn nói nữa, em vẫn còn chưa hỏi anh chuyện đi xem mặt ngày hôm nay là như thế nào đâu! Vì sao trước đó không nghe anh nói với em?” Nhớ lại chuyện này, cuối cùng cô đem chuyện quan trọng của cuộc điện thoại này ra hỏi.

“Ách.....” Anh cứ nghĩ cô đã quên chuyện này rồi chứ.

“Làm sao vậy? không phải vừa nãy còn cười to lắm sao? Sao bây giờ đột nhiên ấp úng như vậy?” Thật ra cô cũng không để ý việc đi xem mặt này lắm, mà là để ý chuyện vì sao từ đầu tới cuối anh không nói gì với cô, không phải này nào bọn họ cũng gọi điện cho nhau sao.

“Ô, hôm nay em không nghe mẹ anh nói gì sao, vì chuyện xem mặt này, ba con anh đã cãi nhau, nếu không phải là mẹ anh khuyên anh, còn cam đoan đây là lần cuối cùng, thì anh cũng không đến, vốn dĩ anh tính sau khi gặp mặt với nữ nhân vật chính thì sẽ từ chối, giờ nghĩ lại đúng là do mẹ anh đã sắp đặt sẵn rồi?” Anh không hề nề hà giải thích.

“Cho dù là như vậy, anh cũng nên nói trước với em, tại sao lại có thể cứ như vậy mà đi? Anh có biết là hôm nay lúc nhìn thấy anh em đã kinh ngạc biết bao nhiêu không?”, hoặc phải nói là kinh hãi.

“Không chỉ có em đâu, hôm nay nhìn thấy em anh cũng rất kinh ngạc đó”.

“Làm ơn! Em hoàn toàn không biết là hôm nay đi xem mặt, Mà điều quan trọng em muốn nói là, vì sao anh không nói chuyện này với em?” Vậy mà bây giờ anh lại còn ở đây tranh cãi với cô.

“Ý của em là, nếu em biết trước em sẽ nói chuyện này với anh?”

“Đương nhiên”. Cô rất kiên quyết khẳng định

Thằng thần là nguyên tắc cơ bản, huống hồ đây cũng không phải là chuyện gì đó không thể nói.

“Được rồi, chuyện lần này là sơ suất của anh, những chuyện giống như thế này, về sau nhất định anh sẽ nói với em”. Phong Thượng Vũ rất thành thật trả lời.

Trong những lúc này phụ nữ là lỗ mãng nhất, gạt đầu đồng ý là quyết định đúng đắn nhất.

“Cái gì gọi là những chuyện giống như thế này?” dễ dàng nghe ra được sự không bằng lòng trong giọng nói của cô.

Chỉ có những chuyện giống như thế này mới có thể nói sao? Vậy còn những chuyện khác?

“Em muốn anh phải làm như thế nào mới có thể tha lỗi cho anh?” Giọng nói của anh cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Không cần nói sang chuyện khác”. Cô nhú mào ở đầu dây điện thoại bên này.

“Anh không có nói sang chuyện khác! Anh chỉ là muốn biểu đạt sự xin lỗi của anh”. Thanh âm của anh rất vô tội.

“Xin lỗi thì không cần, chỉ cần anh giải thích một chút ý nghĩa về ‘những chuyện giống như thế này’”. Cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh.

“Cùng à, đây chẳng qua là do cách sắp xếp từ ngữ của anh có vấn đề thôi mà, từ nay về sau cái gì anh cũng đều nói với em”. Có đôi khi phụ nữ sẽ rất để ý đến một vài chuyện nào đó, nhưng bọn họ không biết, có một số việc vẫn không thể nói rõ.

Ví dụ, ba anh và ba cô ấy ở sau lưng bọn họ sắp xếp chuyện gặp mặt này là để tăng cường sự hợp tác giữa hai tập đoàn lớn, anh nghĩ nếu cô ấy biết, nhất định sẽ rất tức giận.

“Thật sự là như vậy sao? Không phải là anh chỉ trả lời lấy lệ đó chứ?” Cô cảm thấy anh đồng ý quá nhanh.

“Tất nhiên, tuyệt đối không phải là trả lời lấy lệ”. Đáng tiếc là lúc này bọn họ đang nói chuyện qua điện thoại, bằng không thì chắc chắn cô sẽ nhìn thấy dáng vẻ anh vỗ ngực cam đoan.

“Thực sự”. Cô vẫn rất hoài nghi

“Cùng à, sao em vẫn không chịu tin tưởng anh vậy?”

“Em tin anh, anh nói sẽ không thì sẽ không”. Cô sửa lời nói, bởi vì cứ tiếp tục nói đi nói lại vấn đề này, chỉ là lãng phí thời gian.

“Đúng rồi, ba mẹ em bao giờ thì rời khỏi Đài Loan?”

“Em cũng không biết, nói không chừng lần này ba mẹ em sẽ cùng nhau rời đi cũng nên”. Cô cười nói.

“Vậy thì tốt quá, tránh cho việc bọn họ ở lại Đài Loan ép chúng ta kết hôn”.

“Không thể nào”. Vừa nghĩ tới việc bị ép buộc kết hôn, trên đầu cô liền toát mồ hôi hột.

“Tin em đi, mẹ em sẽ rất biết nắm cơ hội đó”. Hơn nữa những anh chị em khác của cô đều chưa có dự định kết hôn, chỉ sợ bọn họ sẽ là người đứng mũi chịu sào trở thành vật hi sinh.

“Vậy em có thể”

“Cố lên! Anh ủng hộ em trên tinh thần. Nhưng mà, thật sự em không muốn gả cho anh sao?” Tuy anh anh nói không muốn kết hôn sớm, nhưng vẫn tránh không được muốn hỏi.

“Nếu như anh hỏi là bây giờ, thì đúng vậy, em từ chối chuyện gả cho anh”.

“Này! Thực sự là rất làm tổn thương anh đó, không ngờ em lại từ chối nhanh như vậy”. Anh phát khóc hét lên.

“Vị tiên sinh này, anh cầu hôn qua điện thoại, có phải anh rất không có thành ý không? Hơn nữa, chúng ta mới yêu nhau không được bao lâu, lúc này nói đến chuyện kết hôn có phải là sớm quá không?”. Cô mới không tùy tiện cầu hôn.

“Vậy em cảm thấy yêu nhau tới khi nào, mới có thể nói đến chuyện kết hôn?”

“Chuyện này để nói sau đi! Em làm sao mà biết lúc nào anh sẽ nói lời chia tay với em?” Cô cũng không quên lời người phụ nữ kia nói, mỗi một mối tình của anh đều không vượt quá ba tháng, mà bây giờ so với ba tháng mới nhiều hơn một chút mà thôi. Cô cũng sẽ không bối vì vậy mà yên tâm.

“Có trời đất chứng giám! Em là người phụ nữ là anh tha thiết ước mơ, anh sẽ không ngốc đến nỗi bỏ em đi yêu người khác đâu”, Không ngờ cô vẫn còn nghi ngờ trái tim của anh? Phong Thượng Vũ cảm thấy rất bị thương.

“Anh đó! Đúng là mồm mép lợi hại”, cô lớn tiếng nói.

Mặc dù biết là lời ngon tiếng ngọt, nhưng nghe xong vẫn khiến cho cô ngọt đến đáy lòng.

“Cùng à, anh là anh hùng chính trực, cũng không chỉ có biết nói không thôi đâu, mà cũng có một năng lực đỉnh cao khác, có cơ hội có muốn thử một chút hay không?” Anh nói một lời hai ý.

“Nhàm chán! Ai muốn thử chứ?”, vì lời nói của anh mà Yến My đỏ mặt.

Đúng là sắc lang! Đang nói chuyện nghiêm túc, sao lại có thể biến đổi trọng tâm của vấn đề như vậy.

“Nhàm chán cái gì? anh đang nói đến trình độ mát xa, hỏi em có muốn thử hay không mà thôi, có thể giải tỏa sự đau lưng mỏi eo do công việc dẫn đến”. Thanh âm của anh tỏ ra vô tội.

“.....” Cô bị lừa!

“Ha ha ha..... chắc chắn là em nghĩ đến chuyện kia rồi”. Anh cười to.

“Ai nghĩ đến chuyện kia, anh đang nói gì vậy em không hiểu”. Cô cũng học anh chết không thừa nhận.

“Phải không...”

Giống như muốn bù cho lúc ở nhà hàng không nói chuyện vậy, hai người liền như vậy nói chuyện trên trời dưới biển, mãi đến đêm khuya mới không đành lòng kết thúc.

Mấy ngày sau đó Yến My vì một vài vụ án lớn mà bận tối mặt tối mày, không có thời gian gặp Phong Thượng Vũ, chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại.

Khó khăn lắm mới có thể rảnh rỗi thì ngược lại anh lại bận bịu công việc, kết quả lúc anh cố gắng giải quyết công việc, thì biến thành cô đến công ty giúp đỡ anh.

Trước đó cô cũng tăng ca cùng anh vài lần nên cũng có kinh nghiệm, cho nên cô có thể thuận lợi tiến vào công ty mà không bị người của công ty anh cản trở.

“Tiểu thư Yến, tổng giám đốc đang họp, ngài ấy có dặn tôi, khi nào cô đến mời cô vào văn phòng trước chờ ngài ấy một chút”. Thư ký Nhã Ly nói.

“Tôi biết rồi”. Yến My gật gật đầu, để cho Nhã Ly dẫn vào văn phòng.

“Tiểu thư Yến, cô muốn uống gì không?”

“Cảm ơn, không cần, tôi không khát”.

“Vâng”.

Sau khi nói vài câu đơn giản, Nhã Ly liền rời khỏi văn phòng, còn cô luôn đứng ở trước bức họa ngắm nhìn, thật lâu không rời.

Cho dù đã nhìn mấy lần, nhưng bức họa này vẫn làm cho cô rất rung động.

Gót chân vừa chuyển, cô bước lại gần cửa sổ nghỉ một chút, mới đi tới trước bàn làm việc của anh. Mặt bàn thu dọn rất sạch sẽ, không hiểu là anh tự mình thu dọn, hay là do Nhã Ly làm giúp.

Thoáng nhìn một cặp hồ sơ màu vàng bên cạnh, cô tò mò đi tới lật ra xem, vừa lật ra liền làm cho cô sững sốt.

Kế hoạch hợp tác giữa tập đoàn Hoàng Tước và tập đoàn Thiên Hạc sao?

Thượng Vũ muốn hợp tác tới tập đoàn Thiên Hạc từ khi nào vậy? Cô tiếp tục giở thêm vài tờ, càng nhìn càng nghi hoặc.

Anh có biết tổng giám đốc tập đoàn Thiên Hạc là ai hay không?

Nếu anh biết, vì sao không nói với cô chuyện bọn họ muốn hợp tác?

Nhưng đây là công việc của anh, anh cũng không nhất thiết phải nói cho cô biết! Cô nghĩ thầm ở trong lòng.

Nhưng vấn đề bây giờ là, rốt cuộc anh có biết tổng giám đốc Thiên Hạc là ba cô hay không? Bọn họ đã gặp mặt nhau chưa?

Trùng mắt nhìn tập tài liệu, cô càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, quay người bước ra khỏi văn phòng.

“Tiểu thư Yến, cô cần gì sao?” Nhã Ly phản ứng rất nhanh liền đứng dậy, bước ra đón.

“Nhã Ly tôi có thể hỏi cô một việc được không?”

“Tiểu thư Yến, cô có chuyện gì cứ hỏi”.

“Tôi biết hỏi chuyện về công ty không được hay lắm, nhưng tôi muốn biết gần đây tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Hạc và Thượng Vũ có gặp nhau không?”

“Chuyện này.....”.

“Làm ơn, chuyện này đối với tôi rất quan trọng”. Thấy vẻ mặt lúng túng của Nhã Ly, cô lại mở miệng nói.

“Có, hôm kia tổng giám đốc của chúng tôi có gặp tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Hạc”. Nhã Ly nghĩ, chuyện hai người gặp nhau cũng không phải là chuyện gì cơ mật, nói cho cô biết cũng không sao!

“Cảm ơn cô”. Nghe được đáp án, Yến My cũng không hỏi thêm gì nữa, lại bước vào văn phòng, để lại Nhã Ly không hiểu gì đứng sững sờ tại chỗ.

Quả nhiên bọn họ đã từng gặp nhau, nếu đã gặp nhau, nhất định họ sẽ nói ra thân phận của mình cho đối phương biết.

Cô ngồi ở trên sofa rơi vào trạng thái trầm tư.

Vừa rồi cô nhìn qua thấy bản kế hoạch kia được lập ngay sau ngày gặp mặt, chuyện bọn họ muốn hợp tác là ngay sau ngày đó mới bắt đầu thỏa thuận sao?

Đợi chút, xem mặt, tập đoàn hợp chẳng lẽ là.....

Cô đột nhiên nghĩ đến, cái gọi là hôn nhân kinh tế không phải cũng đều bắt đầu từ việc xem mặt sao, hơn nữa từ trước đây ba mẹ cô chưa bao giờ quản thúc chuyện tình cảm của cô, sao lần này lại đột nhiên muốn cô đi xem mặt, ngay cả chỗ gặp mặt cũng rất kỳ quái.

Chẳng lẽ ngay từ đầu bọn họ đã có ý định muốn hai tập đoàn hợp tác với nhau, hơn nữa muốn dùng hôn nhân để củng cố mối quan hệ này càng thêm vững chắc, cô và Thượng Vũ quen nhau trước đây chẳng qua chỉ là trùng hợp, cho nên chuyện hợp tác liền càng thuận lý thành chương (hợp tình hợp lý) sao?

“Ôa! Em đang nghĩ cái gì đó? Nghĩ đến mức ngây người ra như vậy, ngay cả anh đi vào cũng không biết”.

Một đôi bàn tay to đột nhiên đặt trên vai cô, làm cho suy nghĩ bay xa của cô nhanh chóng trở lại.

“Thượng Vũ”. Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Sao vậy? Có chuyện gì làm em phải suy nghĩ à? Nhìn chân mày em không biết đã tạo ra bao nhiêu nếp nhăn trong đó”. Anh cười nói, đưa tay xoa nhẹ mi tâm của cô.

“Em hỏi anh, có phải gần đây anh đã gặp mặt ba em hay không?” Cô cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề hỏi anh.

“Không có! Không phải em nói muốn cùng đi gặp bác trai à?” Anh lắc đầu, nhưng trong lòng lại rất kinh hãi.

Nhất định là cô đã nhìn thấy kế hoạch hợp tác của hai tập đoàn, nghĩ đến mục đích xem mặt.

“Anh thật sự không gặp sao?” Trùng mắt nhìn vẻ mặt khó hiểu của anh, cô thật sự rất hoài nghi

“Biết cái gì?” Anh định giả chết đến cùng.

“Có phải gần đây anh muốn hợp tác cùng với tập đoàn Thiên Hạc phải không? Cũng gặp qua tổng giám đốc của bọn họ?” Nếu anh dám nói không có, cô nhất định trở mặt với anh.

“Đúng vậy”. Anh không hề do dự gật đầu.

“Chẳng lẽ tổng giám đốc bọn họ không nói với anh ông ấy là ai sao?”. Cô nheo mắt lại.

“Tiểu My à, em ngốc quá! Đã gặp mặt rồi thì đương nhiên phải biết tổng giám đốc của Thiên Hạc gọi là Yến Hạ, em biết không? Tiếng cười của ông ấy làm cho anh rất là ấn tượng, nhìn qua thì cũng tầm sáu mươi tuổi rồi, nhưng mà so với ba anh thì ông ấy vẫn còn rất là khỏe mạnh”. Anh nhẹ giọng nói.

“Tổng giám đốc Yến này, không nói với anh rằng em là con gái ông ấy sao?”. Rốt cuộc là không không biết thật hay là giả vờ không biết?

“Cái gì? Em là con gái của tổng giám đốc Yến sao?”. Anh nhảy từ trên sofa xuống đất, vẻ mặt khiếp sợ, nếu có yêu cầu trao giải, khẳng định màn diễn vờ không biết này của anh nhất định sẽ đoạt giải thưởng Oscar.

Cô không trả lời, cũng chỉ là trừng mắt nhìn anh, nhưng trừng mắt nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối gì.

“Thật hay giả vậy? Em thật sự là con gái của tổng giám đốc Yến sao? Chẳng trách” Anh bày ra vẻ mặt như bưng bình đại ngộ.

“Chẳng trách cái gì?”

“Chẳng trách hôm kia anh đi gặp mặt tổng giám đốc Yến, vẻ mặt ông ấy luôn kèm theo nụ cười mỉm rất có ý tứ hàm súc, thì ra là như vậy! Anh nghĩ ông ấy chắc là cũng giống như mẹ em, đối với người con rể tương lai là anh đây thực sự rất vừa lòng! Như mà từ đầu đến cuối cũng không nói với anh về em”. Anh muốn kết thúc cho xong, cũng không quên cường điệu chuyện anh không biết.

10. Chương 10

“Có thật là như vậy không?” Mặc dù biểu hiện của anh rất đơn thuần, nhưng trong lòng cô vẫn rất hoài nghi.

“Mọi người có ý định hợp tác bắt đầu từ lúc nào?”

” Ách..... Để anh nhớ lại một chút! Chắc là một tháng trước khi chúng ta đi gặp mặt” Anh cố ý nói ra khoảng thời gian sớm hơn.

“Phải không? Em vừa nhìn qua ngày viết trên bản kế hoạch, tại sau lại là viết sau ngày gặp mặt?” Cô nhắm thẳng vào bản kế hoạch nói với anh.

“Tiểu My, em không hiểu rồi, muốn đưa ra một bản kế hoạch, trước đó cần phải chuẩn bị rất nhiều tài liệu, hơn nữa sau khi đưa ra kế hoạch, cũng không phải sẽ được thông qua ngay lập tức, bình thường đều phải trải qua bàn bạc sửa chữa rất nhiều lần mới có thể đưa ra phương án cuối cùng, cho nên, ngày trên bản kế hoạch mà em nhìn thấy, chính là ngày đưa nội dung mới nhất của bản kế hoạch đó”. Anh đặt mộng ngồi xuống bên cạnh cô, rất nghiêm túc giải thích với cô.

“Ý định hợp tác này là do ai đưa ra ý kiến trước?” Thôi được, những điều anh vừa nói nằm ngoài phạm vi hiểu biết của cô, nên cô cũng không thể kiểm chứng được.

“Về cái này, thực ra là tổng giám đốc Yến..... A! Không, phải là bác trai, là bác ấy cho người đến Hoàng Tước đề nghị với anh”. Anh nói một nửa là thật một nửa là giả, người đề nghị hợp tác đúng là bác trai, nhưng mà người nói với anh lại là ông già nhà anh.

Cô không trả lời. Nói như vậy thì chuyện xem mặt đúng là do ba mẹ bọn họ sắp đặt sao?

“Tiểu My, em không tin anh sao? Nếu không em có thể gọi điện thoại hỏi bọn họ”. Anh to gan đánh cuộc một lần, cực kỳ là cô sẽ không gọi, nếu không thật sự phải cầu xin sự giúp đỡ.

“Không cần”. Cô lắc đầu, bây giờ hỏi cũng vô dụng, chuyện cũng đã xảy ra rồi, còn hỏi làm gì nữa.

“Em sao vậy? Không phải là em không vui vì chuyện hai tập đoàn muốn hợp tác đó chứ?” Anh ở trong lòng thở nhẹ một hơi, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

“Không đâu! Em chỉ là đang nghĩ, chẳng trách mẹ em lại gạt em, muốn em đi gặp mặt anh”. Cô có một loại cảm giác bị lừa gạt, còn nói cái gì là vì muốn tốt cho cô, không phải kết quả đều là vì công ty hay sao.

“Tiểu My, đừng nói như vậy, có lẽ mục đích của buổi xem mặt lần này đúng là như vậy, nhưng mà em phải gạt đầu đồng ý thì sau đó mới có thể nói đến chuyện hôn nhân! Nếu em không thích đối tượng xem mặt, chắc hẳn mẹ em sẽ không ép buộc em nhất định phải kết hôn đâu”

Anh không quên nói hộ mẹ vợ tương lai vài câu.

“Em biết, nhưng mà vẫn có cảm giác rất khó chịu”. Cô thẳng thắn nói.

“Đừng nghĩ như vậy, chí ít thì anh cũng là đối tượng em xem mặt mà! Chẳng lẽ em định chỉ vì hai tập đoàn hợp tác với nhau mà từ chối chuyện yêu anh sao?” Anh xoa đầu cô.

“Không phải, em không nghĩ thế”. Cô liếc mắt nhìn anh một cái.

“Vậy là tốt rồi! Dù sao bây giờ thì chúng ta cũng là quan hệ yêu đương, những chuyện khác đều không quan trọng”

“Em nói đúng không?” Anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi của cô.

“Ừm”. Cô không nề hà gạt đầu. Chuyện cũng đã như vậy rồi, cô cũng không thể nói gì nữa.

“Được rồi, em lại đây với anh, tránh cho em ngồi đó lại suy nghĩ lung tung, chuyện tâm chút.....”

Anh vừa nói vừa che miệng của cô lại, làm cho cô không thể nghĩ tới chuyện khác.

Trong lúc hôn môi thắm thiết, anh cũng không quên nhắc nhở chính bản thân mình, đợi lát phải gọi điện thoại thông báo cho bác trai một chút, để tránh cho việc Yến My lại truy hỏi, làm phá vỡ hợp tác.

Sau đó, bọn họ đi đến căng cá ăn rất nhiều hải sản tươi sống, sau khi ăn no nê, Phong Thượng Vũ mới đưa cô về nhà.

“Anh có muốn lên nhà uống chén trà rồi hãy đi không?” Yến My nghiêng đầu nói.

“Nếu không phải lời mời xã giao, thì anh cũng muốn lên ngồi một chút”. Anh đùa vui nói.

“Là em thành ý mời anh lên nhà, như vậy được chưa?”. Nhìn ra sự thích thú trong mắt anh, cô cố ý đưa tay ra nắm lấy khuôn mặt anh chơi đùa anh.

“Vậy anh liền cung kính không bằng tuân mệnh! Em xuống xe trước, anh đi đỗ xe đã”. Anh nhẹ nhàng kéo tay cô qua hôn môi.

“Được rồi, em đứng ở đây chờ anh”. Cô rất nhanh chóng xuống xe đứng ở bãi đỗ xe ngầm.

Vài phút sau, rốt cuộc Phong Thượng Vũ lại có cơ hội bước vào căn phòng thơm mát của cô, lần anh đến đây cũng cách đây chừng một năm rồi.

“Sao vậy? Có cái gì không đúng sao?” Thấy anh hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, Yến My không nhịn được hỏi.

“Không có gì, nhà em vẫn trống rỗng như vậy”.

“Bởi vì em không có hứng thú với những đồ trang trí nhỏ, cho nên từ đó tới giờ, ngoài trừ những thứ cần thiết, em sẽ không trang trí cái gì hết. Anh muốn uống trà gì?” Cô xoay người đi vào phòng bếp”

“Gì cũng được”. Anh cũng vào theo, từ phía sau ôm eo của cô.

” Tiểu My.....”. Anh cúi đầu hôn lên chiếc gáy của cô.

“Thượng Vũ, anh đừng như vậy, không phải anh muốn uống trà sao?” Cô gần như ngay cả nói cũng không nói được đầy đủ một câu.

“Anh định là uống trà, nhưng bây giờ anh lại muốn làm chuyện khác”. Cái miệng của anh khéo léo dời về phía lỗ tai của cô.

“Thượng Vũ...”. Tim của cô đập loạn xạ theo từng lời anh nói

“Tiểu My, em muốn từ chối anh sao?” Dem cái chén trà trong tay cô bỏ xuống; xoay người một cái, anh đã đem cô vây ở trong ngực của anh.

“Em....” căn bản là không cho phép cô từ chối, môi liền xâm nhập, cô chỉ có thể phát ra những âm thanh ưm ưm...

Phong Thượng Vũ đưa tay đỡ lấy cái gáy của cô, không cho cô cơ hội né tránh, đôi môi tinh tế cắn mút cánh môi hoa của cô.

“Thượngbếp ga....” Yến My trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm cái bếp ga cách đó không xa, trên bếp còn đang đun nước sôi, “không không được...”

Chống cự của cô càng gợi lên dục vọng chinh phục của anh, môi lưỡi ngoan cố gắt gao truy đuổi.

Lưỡi của anh, ở trong miệng của cô hô mưa gọi gió.

“Thật hết cách với em”. Anh dừng lại trong vòng một giây quay trở lại tắt bếp ga.

“Bây giờ, có thể tiếp tục được chưa?” Anh tỳ trán mình vào trán cô nói.

“Ừm”. Yến My đỏ mặt gật đầu. Đã đến nước này, cô làm sao có khả năng từ chối.

Nhận được sự cho phép, anh lập tức lại một lần nữa xâm nhập vào cánh môi thơm của cô.

“Ừm....” hơi thở bá đạo của anh xông vào trong các giác quan của cô, làm cô không thể không tiếp nhận.

Anh lúc mau lúc chậm trên đầu cô, khe hôn cánh môi căng mọng đỏ thắm no đủ của cô.

Hai môi chạm nhau, cô hôn đuổi theo anh, chưa hết, cũng tiến theo vào miệng anh.

Nụ hôn nồng nhiệt liên tục khiến cho cả hai người đều thở hồng hộc mới tách ra.

“Tiểu My, em thật đẹp”. Phong Thượng Vũ mê muội nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi môi đỏ mọng tươi đẹp bị hôn đến ửng ửng, nhịn không được lại hôn lên môi của cô lần nữa.

Đầu của cô bây giờ đều ù ù lên, căn bản không thể trả lời, toàn bộ sự chú ý đều đặt ở trên nụ hôn nồng nhiệt nóng như lửa kia của anh.

Môi của cô giống như một món điểm tâm ngon tuyệt vậy, mỗi khi ăn vào, khiến anh muốn ngừng mà không ngừng được, chỉ nghĩ muốn tiến sâu vào nhấm nháp mật ngọt trong miệng cô.

Yến My bị hôn tới mê mết, toàn thân ấm áp dễ chịu, cơ thể giống như cảnh sắc tươi đẹp trong những ngày mùa hè.

Phong Thượng Vũ mút môi cô, khiêu khích cái lưỡi của cô dây dưa cùng anh, bàn tay to cẩn thận xoa nhẹ cổ cô, cảm giác mạch đập của cô phối hợp chặt chẽ với nhịp đập của tim anh.

“Anh có thể tiếp tục được không?” Anh thừa lúc cô đang ý loạn tình mê đưa ra yêu cầu.

Cô không thể trả lời, chỉ có thể dùng hai tay đặt lên trên bờ vai anh tỏ ý ra hiệu.

“Thật tốt quá”. Nhận được sự đồng ý của cô, Phong Thượng Vũ mừng rỡ, ngay sau đó không chút nào giữ lại ở trên môi của cô điên cuồng hôn.

Không có cơ hội giây dựa, cũng không muốn giây dựa, Yến My để cho đôi môi nóng bỏng của anh tùy ý mút môi cô mãnh liệt, chiếc lưỡi khéo léo của anh càng không ngừng mút rồi cuốn lưỡi của cô, cảm giác nóng cay đánh thẳng vào những giác quan của cô.

“Bây giờ không thể đơn giản như vậy được?” Anh một tay ôm lấy cô.

“Nói cho anh biết, phòng của em ở đâu?”

Cô then thùng đến không thể nhìn thẳng mặt anh, chỉ dám lấy tay chỉ về một phía.

Anh nở nụ cười, sau đó ôm cô vào phòng.

Cuối cùng bọn họ cũng đi tới bước này!

Đi vào bên giường, anh buông cô ra, hai người liền như vậy mặt đối mặt.

“Anh thật sự có thể tiếp tục được không?” Anh hỏi lại lần nữa

“Ừm” Cô gật gật đầu.

Anh bước lên phía trước ôm cô, ánh mắt nhìn ở sau lưng cô, phát hiện lúc đầu do bản thân anh quá nóng vội, mới khiến cho khóa kéo của chiếc váy mất kẹt, anh đưa tay lên sờ một chút, lập tức thuận lợi cởi bỏ quần áo của cô, chiếc váy mềm nhẹ lập tức liền rơi xuống mặt đất, hiện ra một vùng ra thịt lớn trắng mịn tuyệt sắc.

“Ái.....” Cô lên tiếng kinh hô, vội vàng đưa tay che lấy thân hình chỉ còn nội y của mình.

“Đừng che”. Anh khẽ kéo tay của cô ra.

“Em thật đẹp”. Anh tán thưởng ánh mắt chậm rãi nhìn từ trên xuống dưới cơ thể cô từng chút từng chút một.

“Đừng nhìn”. Ánh mắt mãnh liệt của anh, làm cô xấu hổ lại muốn đưa tay che đi cơ thể của mình.

“Đừng đi”. Phong Thượng Vũ ôm lấy eo của cô, ngăn cản động tác của cô.

“Thượng Vũ....”. Thấy đôi mắt của anh trở nên thâm thúy, bên môi còn mang một ý cười tán thưởng, càng khiến cho cô căng thẳng hơn.

“Tiểu My, em căng thẳng lắm sao?” anh thấp giọng hỏi.

“Có một chút...” Cô cúi đầu. Có trời biết cô căng thẳng đến cỡ nào.

“Tiểu My, em tin anh không?” Anh nâng mặt của cô lên, muốn cô phải nhìn thẳng vào anh.

“Em.... em tin anh”. Lúc nhìn vào trong mắt anh cô cảm nhận được tình cảm thâm thiết đang lưu chuyển trong đó, làm sao cô có thể nói là không tin?

“Vậy em giao chính mình cho anh, được không?”

“Ừm”

“Vậy, nhắm mắt lại, chỉ cần em cảm nhận là tốt rồi” Anh nói mỗi một chữ liền hôn lên môi của cô, một lần nữa dẫn theo cô tiến vào thiên đường của ái tình.....

(Chỗ này giản lược đi 2444 chữ)

Cô mệt mỏi ngồi phịch ở trên giường, ý thức mơ hồ không rõ trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất Cô cũng không dám thử nghiệm lại chuyện này lần nào nữa, thật sự rất mệt mỏi....

Buổi chiều ở sân bay người đến người đi, vợ chồng Yến gia và vợ chồng Phong gia cũng đang ở trong đó.

Sau khi được mẹ Yến thuyết phục, cuối cùng hai ông bà Phong cũng gật đầu đồng ý cùng đến đảo Guam nghỉ phép, mà Phong Thượng Vũ và Yến My cùng nhau đến tiễn máy bay.

“Bà Phong, nói thật, con trai bà và con gái tôi thực sự rất xứng đôi nha”. Mẹ Yến che miệng cười.

“Đúng vậy! Khó có được người xứng đôi như hai đứa bọn nó”. mẹ Phong cũng khó nén được sự kiêu ngạo trong lòng.

“Đúng rồi! Đúng rồi! Đây mới thật sự là duyên phận tốt trời định” bà liên tiếp gật đầu đồng ý.

Phía bên này tán gẫu muốn ngừng mà không được, phía bên kia hai người đàn ông cũng đang tụ một chỗ tán gẫu chuyện chơi bóng.

“Ba mẹ, hành lý con chuẩn bị cho ba mẹ xong rồi” xa xa, Phong Thượng Vũ nắm tay Yến My đã chạy tới.

“Ba mẹ, hành lý của ba mẹ con cũng đã chuẩn bị xong rồi, đây là vé máy bay của mọi người” Yến My lấy hộ chiếu và vé máy bay trên tay Thượng Vũ đưa cho ba cô.

“Còn một tiếng nữa mới phải đi vào, chúng ta vào phòng khách quý ngồi một chút đi”. Mẹ Yến đề nghị nói.

“Được, được”, mẹ Phong gật đầu liền gọi mọi người đi đến phòng khách quý.

Vài phút sau, mọi người liền ngồi vây quanh một bàn tròn nói chuyện phiếm

“Ba mẹ, đây là lần đầu tiên ba mẹ đi du lịch cùng bạn bè mình, nhất định phải chơi đùa vui vẻ nha”. Phong Thượng Vũ cười nói.

“Bác gái, xin nhờ bác chăm sóc ẹ cháu một chút ạ”

“Ôi! Đây là điều đương nhiên, cháu không cần lo lắng, bác nhất định sẽ làm cho bà ấy chơi đùa thật sự vui vẻ”. Mẹ Yến đưa tay vỗ vỗ vai mẹ Phong cười nói.

“Vậy cháu yên tâm rồi ạ” đôi mắt trên mặt Phong Thượng Vũ tươi cười.

“Bà Phong, con trai bà thật sự là hiếu thuận nha! Nghe nói chi phí đi du lịch lần này của hai người, tất cả đều là do anh chi.”

“Ai, bà đừng bị nó lừa rồi, làm gì có chuyện này, bình thường mỗi khi nó nói chuyện, đều khiến cho ba nó gặm chân tức giận đó chứ”. Nói tới nói lui, khéo miệng mẹ Phong vẫn khó nén được ý cười.

“Mẹ, sao lúc này mẹ lại phá đi kế hoạch của con”, Phong Thượng Vũ vội vàng kháng nghị.

“Vốn dĩ là như vậy mà”, mẹ Phong liếc mắt nhìn anh một cái

Mọi người còn lại bật cười

“Tiểu My đừng chỉ lo cười, em cũng giúp anh nói một lời công bằng đi” Phong Thượng Vũ lôi kéo cô, kiên trì tìm kiếm giúp đỡ.

“Anh muốn em nói cái gì?” Cô cười, ý định sống chết mặc bay.

“Con xem, bình thường đối xử với người ta thế nào, người ta cũng không giúp con nói chuyện” mẹ Phong nói lời trách cứ.

“Trời đất chứng giám! Con đối với Tiểu My là yêu thương càng yêu thương hơn, hoàn toàn không có coi thường bất nạt cô ấy”. Phong Thượng Vũ giơ tay thề.

“Đúng vậy không?” mẹ Phong dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn con trai.

“Điều này là đương nhiên, nếu không mẹ có thể hỏi Tiểu My”, anh lại lần nữa cố gắng tìm kiếm giúp đỡ.

“Bác à, Thượng Vũ đối với cháu thực sự là rất tốt! Chẳng qua chỉ là thỉnh thoảng trêu đùa cháu mà thôi”. Yến My cười nói.

“Tiểu My” Phong Thượng Vũ reo lên. Vừa mới nghe thì rất tốt, nhưng tại sao câu cuối cùng lại biến hóa như vậy, đây không phải là bỏ đá xuống đáy giếng sao?

“Thực xin lỗi! Đó là cháu nói đùa thôi, bác gái à, Thượng Vũ thực sự rất thương cháu”. Nhìn dáng vẻ căng thẳng của anh, Yến My nhin không được che miệng nở nụ cười.

“Tiểu My, đùa như vậy có người sẽ bị dọa chết đó, nếu mọi người tưởng em nói thật, thì thực sự anh sẽ bị mọi người đóng đinh đó”. Phong Thượng Vũ đưa tay kéo đôi tay của cô.

Động tác của anh lại làm ọi người bật cười.

“Bà Yến, bà có thể thật sự yên tâm giao con gái của bà cho chúng tôi, bà xem hai đứa chúng nó ở với nhau vui vẻ biết bao”. Mẹ Phong quay đầu qua nhìn mẹ Yến nói.

“Ai, cái này còn cần bà nói nữa sao? Lần trước sau khi gặp con trai của bà, tôi liền biết hai đứa chúng nó thích hợp với nhau đến cỡ nào rồi”

Mẹ Yến cười nói.

“Nghe được lời này của bà, tôi càng muốn nói, về sau nếu Thượng Vũ dám có ý coi thường Tiểu My, vợ chồng tôi tuyệt đối sẽ bảo vệ cho Tiểu My, ông à, ông có đồng ý không?” mẹ Phong xoay đầu lại kéo kéo tay chồng mình.

“Tất nhiên là phải như vậy” Phong Phụ cười hơ hớ nói.

Ông có nằm mơ cũng không nghĩ đến lại có chuyện trùng hợp như vậy, thì ra con trai ông đã sớm quen biết qua lại với con gái của tổng giám đốc Yến, đây thực sự là một việc không hề phí sức, vì vậy hi vọng mở rộng tập đoàn của ông có thể theo đó mà phát triển, cho nên, bây giờ muốn ông làm cái gì, ông tuyệt đối không nói câu thứ hai.

“Xi, em xem, vẫn còn chưa có kết hôn, em đã có cả một đồng người che chở bảo vệ rồi, về sau nhất định anh sẽ không có những ngày tháng an lành rồi”. Phong Thượng Vũ vẻ mặt cười khở.

“Đúng vậy! Đó là muốn nói cho anh biết, trăm nghìn lần không thể đắc tội với em”. Yến My tươi cười sáng lạng

“Đúng, anh sẽ yêu thương em cả đời”. Anh không tiếc hứa hẹn trước mặt mọi người

“Mẹ thấy tình cảm của hai đứa đều tốt như vậy, hay là sau khi ba mẹ du lịch đảo Guam trở về, hai đứa liền chuẩn bị kết hôn đi”.

Từ đầu đến giờ chưa lên tiếng, ba Yến đột nhiên phát biểu.

“A, đúng vậy! My, ba con nói rất đúng, mẹ nghĩ hai đứa sớm kết hôn đi”. Mẹ Yến đồng ý với ý kiến của chồng mình.

“Mẹ, không cần gấp vậy đâu”. Yến My đang tươi cười nhất thời biến thành cười khở.

Ai! cô biết hôm nay đi tiễn máy bay nhất định thể nào cũng nghe thấy câu đó mà.

“Cái gì mà không gấp chứ, hai đứa kết hôn sớm một chút, ba mẹ cũng có thể bế cháu sớm hơn một chút”. Mẹ Yến chặc nói.

Đúng là con cái không hiểu nỗi lòng của ba mẹ.

“Bà Yến nói đúng đó, hai đứa vẫn là nên kết hôn sớm một chút, mẹ cũng đỡ phải lo lắng”, mẹ Phong cũng xen vào nói.

Lúc này, ba Phong và mẹ Phong vô cùng hiểu biết lẽ nghĩa, tất cả đều nhường hết cho bề trên đi thu phục.

“Mẹ, bác gái, chúng con vừa mới qua lại không bao lâu mà”. Yến My ý bảo Thượng Vũ mở miệng nói.

“Đúng vậy, bác gái, mẹ, hôn nhân không thể vội vã như vậy được! Khi nào thời gian thích hợp tự nhiên chúng con sẽ kết hôn”.

“Vậy con nói xem hai đứa tính định khi nào mới kết hôn?”, mẹ Phong nhất định phải ép anh nói ra một thời gian chính xác.

“Cái này làm sao có thể có thời gian hạn định được! Nói không chừng ngày mai bọn con đã nghĩ tới chuyện kết hôn rồi cũng nên”. Anh làm sao mà biết khi nào thì là thời cơ tốt.

“Không được, hai đứa nói như vậy mẹ làm sao có thể yên tâm được”. Mẹ Yến lắc đầu.

“Nếu không thì như vậy, mẹ cho hai đứa một thời hạn, chậm nhất là trong vòng một năm phải kết hôn”, mẹ Phong nói.

“Vâng, con đồng ý” lúc này Phong Thượng Vũ không nói hai lời, gật đầu đồng ý, ngược lại Yến My trừng lớn mắt nhìn anh.

“Như vậy mới ngoan chứ” rõ ràng con trai đã làm ẹ Phong yên tâm lên nhiều.

“Ba, mẹ, bác trai, bác gái, cũng đến giờ rồi, mọi người đi thôi”. Phong Thượng Vũ nhìn đồng hồ nói.

“Ôi, vừa nói chuyện phiếm một chút, đều đã quên cả thời gian rồi”. Mẹ Yến kinh hô, vội vàng kéo chồng mình đứng dậy.

“Đúng vậy”, mẹ Phong cũng lo lắng nhảy dựng lên.

“Mẹ, không cần lo lắng, vẫn còn thời gian”. Phong Thượng Vũ cười nói.

Nửa tiếng sau, Phong Thượng Vũ và Yến My suông sẻ tiến ba mẹ mình đi du lịch.

“Sao anh có thể đồng ý bữa bãi như vậy được?” Đi ra khỏi sân bay, Yến My nhanh chóng chất vấn anh.

“Dù sao thì cũng phải ọi người yên lòng chứ! Nếu không em nghĩ mọi người sẽ yên tâm đi du lịch sao?” Phong Thượng Vũ cười nói

“Nhưng mà....”

“Em yên tâm, dù sao thì trên có chính sách, dưới cũng có đối sách, đến lúc đó chúng ta vẫn có thể lấy có kéo dài”. Anh xoa xoa đầu cô, trong lòng sớm có tính toán.

“Ồ! Anh xấu xa quá đó nha”. Cô chỉ vào anh cười nói

“Đúng vậy, em cũng đang yêu tên xấu xa như anh đó thôi”

“Anh đúng tên khiến người ta phát ghét mà”

“Ha ha ha.....”

Nhìn vẻ mặt diễm lệ của cô, anh nghĩ thầm, có lẽ không cần đợi đến một năm sau, thì anh có thể cưới được người đẹp về nhà rồi.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-duoc-nguoi-dan-ong-luu-manh>